

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

ОЛИВИЯ ПАРКЪР
На лов за съпруга

*За един херцог няма нищо по-изкушаващо от
тръпката на преследването...*

ОЛИВИЯ ПАРКЪР НА ЛОВ ЗА СЪПРУГА

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

ДА УЛОВИШ НЕВЯСТА...

Гейбриъл Дивайн, херцог Уолвърест, е твърдо решен никога да не се ожени. За да продължи необезпокояван ергенския си живот, той решава да се нагърби със задължението по продължаването на рода посредством по-малкия си брат. Подбирайки внимателно най-подходящите дами от висшето общество, Гейбриъл организира грандиозен бал, за да може брат му да си избере съпруга. Уверен, че всяка една от тях ще бъде нетърпелива да заеме тази позиция и да осигури наследник на семейството, херцогът не подозира как добре замисленият му план скоро ще приеме неочакван обрат, когато една от кандидатките пленява вниманието му...

ДА ПОКОРИШ НЕГОДНИК...

За разлика от мащехата си, която копнее да се издигне в обществото и да види повереницата си сгодена, Маделин Хейууд няма никакво желание да присъства на скандалния бал, организиран от Дивайн. Тя мечтае да се завърне в родното си имение и да продължи живота си извън строгите социални рамки. Но жребият на съдбата я изпраща в замъка Уолвърест, където всички поканени дами се надпреварват да спечелят сърцето на по-младия Дивайн. Маделин е убедена, че се намира в леговище на вълци и смята братята за безсърдечни негодници — особено херцога, чиято развратна репутация го предшества. Но неочаквано в сенките на замъка съзира в завладяващите му очи страст, която я обърква и пленява. Зашеметена от пламналите помежду им чувства, Маделин е решена да не позволи на ласките му да я омагьосат — и все пак порочните му набези толкова я изкушават...

*В памет на баба ми, Силия Гарзински, 1921–1992
И на майка ми — моят спасител, терапевт, читател,
приятел и мое вдъхновение.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Сърдечни благодарности на Ягуара, Пантерата, Зайо и специално на нашата пчеличка Ани.

1

— Не се измъчвай, мила. Може би един ден ще се превърнеш в красавица като моята Хариет.

Мис Маделин Хейууд прехапа долната си устна, докато претегляше възможностите си. Би могла да изпищи и да се втурне като обезумяла през някой от френските прозорци, които се намираха в съседната стая, или да се овладее и да кима любезно в знак на съгласие.

— Тъж... благодаря — отвърна накрая тя. Учтивостта победи.

— Не гледай така отчаяно. — Лейди Бийчъм помахна енергично с ветрило, в напразен опит да прикрие оригването си. Лошият дъх на леля й беше ясен признак, че жената е добре подпийнала. — Остават още две покани за раздаване, нали? Би могла да изкараш късмет. Казват, че постоянно се случват чудеса. — Тя започна да се кикоти, но хълцането скоро я възпря.

— Нека те уверя, че нямам ни най-малкото намерение да получавам такава. — Маделин повдигна брадичка и се престори, че оглежда стаята.

— О, скъпа — възкликна лейди Бийчъм и светкавично затвори ветрилото си. — Точно заради това си тук, заради това всички ние сме тук. Какво страхотно забавление! Само помисли, скоро дори ти би могла да имаш шанса да станеш херцогиня! — Леля й посочи рязко с ветрилото си четирите млади дами, които бърбеха възбудено в основата на огромното стълбище. — Погледни ги... усмихват се като глупачки. Ако моята мила Хариет не бе получила току-що покана за бала, щях да си помисля, че нарочно размахват поканите си, за да мога да ги видя. Какво ужасно парадиране! Такава липса на благоприличие!

Маделин кимна леко в отговор. Въпреки че беше нетърпелива да напусне компанията на леля си, тя се молеше връзката й със сестрата на баща й да предотврати всяка странна възможност, някой от братята Дивайн да се приближи. Лейди Бийчъм имаше навика да поглъща голямо количество вино на социални събирания (наистина, на всеки

прием си спестяваше закуската) и хората изглежда отвърщаха погледите си и пъргаво избягваха шумната, упорита жена, все едно е луда.

Маделин се повдигна на пръсти, надявайки се да открие приятелката си сред тълпата от гости.

— Лельо Лусинда, виждаш ли мис Грийн?

— Да нямаш предвид мис Шарлот Грийн? Мили боже, тя тук ли е? Дали обаче нейната майка си мисли, че мършавата и безинтересна госпожица някога ще получи покана за бала в неговото имение? О, аз съжалявам момичето и майка ѝ, защото те със сигурност ще си тръгнат разочаровани тази вечер. Шарлот Грийн, казваш? — Леля ѝ отметна глава назад и избухна в неподходящ за една дама силен смях.

Вбесена, Маделин отвори уста да защити приятелката си, но точно тогава щраусовите пера, пъхнати в синия тюрбан на леля ѝ, погъделичкаха носа на джентълмена, стоящ зад нея. Той се разкиха и погледна към главата на виконтесата. Мъжът все още гледаше към нея, когато леля ѝ се завъртя, очевидно за да види какво се бе спречкало с тюрбана ѝ.

Маделин прикри усмивката си, удовлетворена, че джентълменът беше успял да удостои леля ѝ с презрителен поглед, в който бе събрано всичко, което Маделин имаше да каже в защита на скъпата си приятелка.

Възпълната жена неясно поднесе извинение, а после бързо се оттегли от компанията на Маделин, изшумолявайки с полите си покрай нея. Тя видя как леля ѝ се изгубва директно в тълпата от млади жени, които току-що бе мъмрила — без съмнение, за да намери друга млада дама, пред която да си вири носа.

След като огледа набързо присъстващите в залата, Маделин откри мащехата си, подръка с Хариет, дъщерята на лейди Бийчъм. Тя реши да се оттегли и ги заобиколи отдалеч, оставяйки поне двадесетина гости между себе си и тях, докато минаваше. Почувства как леденият поглед на мащехата ѝ я проследява в гръб, докато се промъкваше в съседната стая.

Тя почти изгуби надежда да открие приятелката си в балната зала, но точно тогава забеляза Шарлот да демонстрира най-добрите си впечатления от чаената роза, изобразена на ръчно изрисувания тапет,

на който се бе облегла. Докато Маделин си проправяше път през морето от хора, до нея достигаха приказки за херцога и неговия брат.

— ... толкова скандален начин да се намери съпруга за предполагаемия наследник, не сте ли съгласни? Всички тези невинни дами, заключени с мъжете Дивайн за две седмици...

— ... много умно от страна на стария вълк, иска ми се да се бях сетил първи...

— ... странно, че не си взема булка за самия себе си, а иска брат му да продължи фамилната линия...

— ... смятам, че е дяволски нечестно. Той вероятно е подбрал най-добрите от всички за брат си, а за нас оставя да избираме само от крантите на сезона...

Крантите на сезона? Тя се обърна и огледа добре мъжа, който беше произнесъл тази конкретна фраза.

Тъй като това беше нейният четвърти сезон, Маделин мислеше, че може да напише цял роман, за да опише имената на всички хитри женкари и надути наследници, които бе срещнала. Естествено, начело на списъка ѝ от непоносими мъже, щяха да са братята Дивайн.

Арогантност и порочност никога преди не се бяха смесвали така, че да създадат толкова съблазнителна форма. В сърцето на всяка романтична жена от висшето общество се криеше тайното желание да разпали интереса на един от гордите Дивайн. Естествено, в случая помагаше и това, че те бяха членове на един от най-богатите и древни родове в Англия. Очаровани от дяволитото безразсъдство на лорд Тристан и мрачната арогантност на херцог Уолвърест, нетърпеливите мамички, които се опитваха да омъжат своите многообещаващи дебютантки, се състезаваха пред предизвикателството. За тяхно съжаление, съмнителните занимания на братята Дивайн не включваха девственици или женитба. До сега.

Все пак, Маделин не беше глупава. Съвсем сигурна бе, че братята дават този бал с някакви тъмни намерения. Тя много добре познаваше този вид мъже, които ги бе грижа за женското сърце малко повече в сравнение с печения фазан, на който се бяха наслаждавали за вечеря. Граф Ротбъри беше такъв, а мащехата ѝ бе наредила да приеме предложението, което ѝ бе направил през миналия сезон. Маделин бе отказала категорично, като за наказание цял ден стоя заключена във винарската изба. Наказанието щеше да продължи още по-дълго, ако

икономът бе изпълнил обещанието си да не дегустира повече алкохолните запаси в Хейууд.

Шарлот се усмихна, когато Маделин се приближи.

— Умно момиче. Дори не ми хрумна, че ще допуснеш да се лишиш от компанията на леля ти.

— Да, и ти също можеше да я ползваш за щит. Присъствието ти щеше да намали моето страдание — пошегува се Маделин.

Издайнически червени петна цъфнаха по бузите и врата на Шарлот. Усмивката ѝ потрепери, а погледът ѝ се спусна към пода.

— Нещо не е наред ли? — попита Маделин, знаейки, че Шарлот таеше големи надежди да получи покана за замъка Уолвърест. Може би сега чувстваше ефекта от това да бъде отхвърлена.

Бедната ѝ приятелка, помисли си Маделин, когато тя отговори само с леко поклащане на главата. Беше сигурна, че Шарлот ще бъде подходяща съпруга за всеки мъж... само не и за лорд Тристан. За нещастие, Шарлот вече си мислеше, че е наполовина влюбена в разкошния женкар, както всяка друга романтична дама на възраст за женене.

В юмрука на Шарлот проблесна нещо бяло и смачкано. Веждата на Маделин се повдигна.

— Какво е това, което държиш?

— Оу, нищо. — Шарлот погледна нагоре, но не успя да срещне погледа на Маделин. — Знаеше ли, че замъкът Уолвърест е в Йоркшир? Не съм сигурна къде точно е, но майка ми казва, че не е далече от Уест Бъртън. Вероятно близо до къщата на майка ти.

— Така е. — Тя кимна кратко. — Уилоубрук е в покрайнините на имението Уолвърест. Като говорим за нашия домакин, почти полунощ е, а аз още не съм видяла Негова Светлост. Макар да се съмнявам, че ще го разпозная, така или иначе.

— Права си — кимна Шарлот в съгласие.

И двете бяха само далечни познати с лорд Тристан. А колкото до херцог Уолвърест, не го познаваха изобщо. Когато Негова Светлост идваше до града за заседанията на парламента, той посещаваше само малък брой приеми, подобаващи на знатния му произход, за които Маделин никога, дори след сто години, не би получила покана. Кое то я устройваше перфектно. Тя със сигурност не се нуждаеше от поредния

скучен аристократ, който да размахва пръст към нея заради липсата ѝ на изисканост.

— По-скоро, започвам да си мисля, че Негова Светлост изобщо не е тук — отбеляза Маделин с лека надежда. — Е, той трябва да покани само още две дами в замъка си и тогава тази ужасна вечер най-накрая ще свърши.

— Остана само още една — Шарлот стисна устни толкова силно, че те побеляха.

— О, така ли? — попита я Маделин, любопитна относно странната реакция на Шарлот към нейния въпрос. — Видя ли коя е? Познаваме ли я?

— Н-не. Не съм сигурна — заекна Шарлот и внезапно прояви искрен интерес към нещо в другия край на стаята.

Маделин се покашля деликатно, за да привлече вниманието ѝ отново.

— Можеш ли да си представиш, че е упълномоощил сестра си и адвокатата си да изберат потенциалните булки. — Очите ѝ се разшириха. — Скандално, не си ли съгласна? — Шарлот не отговори, затова тя проследи погледа на приятелката си.

В другия край на стаята седнала млада жена свиреше на арфа и изпод пръстите ѝ излизаше омагьосваща мелодия, макар шумът от разговорите наоколо да приглушаваше звука. Все пак, Маделин подозираше, че освен арфистката там има нещо друго, което да разсейва приятелката ѝ.

Зад музикантката, лейди Розалинд се беше навела и разговаряше с адвокатата на херцога. Лейди Розалинд изпълняваше ролята на домакиня за братята си, движеше се от гост към гост и водеше неангажиращи разговори през цялата вечер. След като приключи разговора си с адвокатата, тя щеше да изчезне за малко през високите врати под широкото стълбище. Тогава мистър Аштън щеше да представи следващата покана.

След като кандидат-невестите щяха да са седем, беше останала само още една покана.

Може би лейди Розалинд се съветваше с братята си. Маделин си представяше как се смеят в личните си покои, пиейки бордо, докато чакат сестра им да се върне и да разкрие, коя точно ще бъде следващата им неосъзната жертва. Тя потрепери видимо.

— Да не ти е зле? — попита Шарлот загрижено.

— Просто проклетото ми въображение, това е всичко — измърмори Маделин и върна погледа си към лейди Розалинд и предвестника на съдбата.

Тя наблюдаваше двойката, докато лейди Розалинд не се извини пред мистър Аштън, след като хвърли поглед в посока на Маделин и Шарлот. Сестрата на херцога се усмихна кратко, после излезе през високите врати под голямото стълбище.

Ако моделът на действие беше такъв, скоро щеше да има представяне на друга покана. Напрежението в раменете ѝ намаля и през нея мина вълна от облекчение. Вечерта отиваше към своя край. Мащехата ѝ със сигурност щеше да направи кавга и да обяви липсата ѝ на ентузиазъм като причина да не бъде избрана. Но може би имаше шанс да убеди леля Лусинда и Хариет да пътува с тях до Йоркшир. Докато двете са заети да се надяват Хариет да предизвика интереса на по-младия Дивайн, тя можеше да планира по-ранното си завръщане в Уилоубрук. Без съпруг, наистина, но поне със сърце, което ѝ принадлежи.

— Той се е втренчил в теб.

Маделин погледна нагам и срещна очите на адвоката. Усмивката на мистър Аштън приличаше на ентузиазираното зяпане на зашеметен глупак. Той оправи очилата на тънкия си нос, без да сваля поглед от нея. Наистина се беше втренчил. В стомаха ѝ се затегна възел от страх, тежък колкото гюле.

— Доста е изнервящо, нали? — Маделин се постара гласът ѝ да звучи отегчено и незаинтересовано. — Съвсем възможно е да се е втренчил в теб.

— Не мисля така — закикоти се Шарлот. — Наблюдавах го известно време. Вярвам, че се е запътил насам.

— Шегуваш ли се с мен? — попита я Маделин с увеличаваща се паника. Тя погледна към мястото, където стоеше мистър Аштън и забеляза, че го няма. Очите ѝ се плъзнаха из тълпата за миг, докато не го видя да се движи измежду гостите. Той притискаше бяла покана до гърдите си, а очите му блестяха както реши тя, от очакването за въодушевения припадък на избраната.

— О, боже! Това не може да се случва.

— Не се паникьосвай. Просто приеми любезно поканата както всички останали — предложи Шарлот. — Мога да кажа, Мади, че ти си най-скъпата ми приятелка, но не разбирам съвсем причината, поради която не искаш да присъстваш. Това е доста ексцентрично и толкова вълнуващо.

— Това е арогантна лудост. — Маделин погледна наляво, после надясно, без да обръща глава, докато обмисляше най-лесния път за бягство.

Гостите бяха навсякъде, погледите им бяха приковани върху адвоката, докато той преминаваше през стаята. Сърцето ѝ туптеше лудо в гърдите. Нямахше да успее да се придвижи достатъчно бързо през множеството хора и със сигурност щеше да бъде хваната набързо от мистър Аштън. Бе уловена в капан, освен ако... Маделин се обърна и погледът ѝ бе привлечен от яркото отражение на свещите върху френските прозорци отляво, които се намираха малко по-надалеч от нея.

— Нека се разделим. Ще се опитам да му избягам, като изтичам в градината. Ако аз съм мишената му, никога няма да си помисли да ме търси там наред с проливния дъжд.

Тя не изчака да види дали Шарлот избра да избяга или не. Вместо това се втурна към мокрите от дъжда стъклени прозорци, като тръгна по заобиколен маршрут около ред засадени в саксии лимонови дръвчета, които водеха към входа на оранжерията. Осъзнавайки със закъснение, че се е насочила към ъгъла, тя откъсна един от твърдите неузрели плодове, докато бързаше покрай дръвчетата. Маделин бутна силно вратата на оранжерията и изгуби скъпоценни секунди, преди да си даде сметка, че всъщност трябва да я дръпне.

— Мис Хейууд! — извика мистър Аштън задъхано. — Мис Хейууд, умолявам ви, изчакайте!

С един последен поглед през рамо към приближаващия адвокат, тя се вмъкна във влажната стая. Като тръгна на зигзаг между ред от екзотични цветя, Маделин почти се блъсна в малък фонтан с жаба, която плюеше вода в центъра му. Тя го заобиколи и краката ѝ се плъзнаха по гладкия под, а в съзнанието ѝ се промъкна паника, когато осъзна, че може да няма друг изход. Но в следващия момент забеляза замъглена стъклена врата в другия край на стаята. Младата жена почти полетя, когато се спусна натам, молейки се да води към градината.

Когато достигна вратата, тя я дръпна рязко и се втурна навън. Погледна през рамо и въздъхна облекчено. Аштън не се виждаше вече... само приглушените му викове ѝ подсказваха, че не се е отказал да я преследва.

Не я бе грижа дали прави сцена. Щеше да напусне къщата още тази вечер, сигурна в решението си повече да не изпълнява заповедите на мащехата си. Нямаше да губи повече време в преследване на титулувани мъже, с голям доход (и ненаситен апетит за млада плът), само за да задоволи мащехата си. Щеше да живее живота си по начин, който смяташе за подходящ, сама със спомените си, в Уилоубрук.

За щастие, дъждът беше спрял, но проблясъкът на светкавица наблизко подсказва, че скоро щяха да последват още дъжд и вятър. Когато чу скърцането на вратата на оранжерията, надеждата ѝ угасна. Очевидно, мистър Аштън бе толкова упорит в стремежа си към нежния пол, колкото и работодателят му.

Тя видя покрита с плочки пътечка, която изчезваше някъде под завеса от върбови клони. Запъти се към прикритието, което би ѝ осигурило. Погледна надолу към плода в дланта си, после го хвърли във въздуха и го хвана бързо, а устните ѝ се извиха в дяволита усмивка. Поне имаше оръжие.

Гейбриъл Търстън Дивайн, седмият херцог Уолвърест, се подпря с бедро на парапета на балкона и кръстоса ръце пред гърдите си. Той погледна надолу към сенчестата градина, вдъхна аромата на влажна земя, който се носеше във въздуха и след това издиша, изръмжавайки тихо.

Шумът от разговорите долу се смесваше с мекото подръпване на струните на арфа... звукът се издигаше от отворените френски прозорци на балната зала, която се намираще под неговата стая.

Той поклати отвратено глава. Там долу имаше двадесет много привлекателни дами, но само седем от тях щяха да бъдат избрани и поканени в замъка му като кандидат-невести за брат му. Щеше да е почти чудо, размишляваше Гейбриъл, ако вечерта се размине, без да се налага да се разтървават сбили се жени. Те всички имаха огромно желание да се омъжат в семейството му. Празноглави създания. Само ако знаеха какво глупаво сърце притежава Тристан.

Гейбриъл не се спря пред нищо, докато не състави списък с подходящи дами с безукорна красота, благоприличие и духовитост, от които по-малкият му брат да си избере съпруга. Това се оказа почти невъзможен подвиг, след като Гейбриъл изгуби още в началото няколко от кандидатките за женитба. Отне му почти година, за да приключи този постоянно променящ се списък, с помощта на сестра си и неговата застаряваща неомъжена леля, която се разпореждаше с техните работи като самозвания глас на превъзходството. През това време се мъчеше да убеди току-що излезлия направо от Оксфорд Тристан, че трябва да се ожени, да се сдобие с наследници и да продължи семейния род... защото самият Гейбриъл нямаше да се ожени. Знаеше, че не би могъл да навлече такова бреме на една жена.

Все пак, той не очакваше нещо по-малко от перфектност, а такова създание не съществуваше. А дори и да имаше, Гейбриъл смяташе, че е твърде възможно именно самата безупречност, която би го привлякла в началото към всяка бъдеща съпруга, да го превърне покъсно в скучен, негодуващ звяр в брачния му живот. Мисълта да изпрати съпругата си, да чезне час по час в някакво мрачно имение, забравена, самотна и нежелана, го изпълваше с голямо и много познато безпокойство. Майка му беше такава жена и той все още таеше горчиво негодувание срещу баща си, заради емоционалния тормоз, който ѝ бе причинил този мъж.

Някъде отдалеч се затръшна врата, последвана от поредица приглушени викове.

— Мис Хейууд! Мис Хейуууд! Моля ви, спрете!

Облак от бледожълта материя се появи долу, придружен от женско задъхване. Някой беше в градината му и този някой несъмнено бе жена. И както изглежда, тя бе преследвана. Ако не знаеше, че Тристан, в последната възможна минута, беше решил да изчака пристигането на компанията в Йоркшир, щеше да предположи, че брат му е примамил една от гостенките им в сенките.

Но кой би се скитал в мократа от дъжда градина? Земята със сигурност беше напоена, готова да съсипе копринените пантофки и подгъвите на вечерните рокли.

Луната се показва иззад тъмен облак и хвърли сребристосиня светлина зад къщата. Той трепна, когато фигурата се спъна и падна върху същата неравна плочка, на която се беше препънал самият той

тази сутрин на път към любимото си място за четене на сутрешния вестник. Тя внимателно се надигна на колене с тихо проклятие. Гейбриъл се намръщи още повече.

Като се изправи, жената погледна през рамо към прозорците на балната зала и светлината разкри лицето ѝ. Изглежда беше средно привлекателна, предположи той — тъмната коса и бледата кожа бяха единствените детайли, които успя да различи в сенките. Внезапно услужлив порив на вятъра прилепи роклята към тялото ѝ.

Една тъмна вежда се повдигна, докато Гейбриъл съзерцаваше извивките на бедрата и задните ѝ части. Тя имаше тънка талия и беше дребничка, но никой не би я описал като кожа и кости. От своята удобна позиция над нея, трудно можеше да отрече, че е забелязал дълбоката долчинка между гърдите ѝ. Пищна. Да, това беше. Тя беше пищна. Той винаги бе предпочитал жени с по-малки гърди.

Разнесе се вик. Момичето подскочи, огледа се, после се пъкна под завесата от върбови клони, стигащи до земята.

За негово изумление, един мъж, който изглеждаше досущ като неговия адвокат, изтича през двора, газейки несигурно в калта. Настроението на Гейбриъл се влоши още повече и подпирайки ръце на парапета, той се наведе, за да вижда по-добре.

— Не мислиш да скачаш, нали? — попита зад него сестра му.

Той се изправи и се усмихна криво.

— С моя късмет, ще си счупя само ръка.

— Притеснявам се, че нещата няма да се получат както ги планирахме — предупреди Розалинд. — Тристан май ще се забавлява от всичко това прекалено много.

— По-вероятно е младото кутре да ми подражава и да пропилее цялото време, като намира недостатъци на всички дами, без накрая да избере някоя от тях.

— Ами ти? — Тя въздъхна разочаровано, когато той не отговори. — Ти, мили братко, си крайно упорит. Знам, че сме говорили за това поне сто пъти преди, но се надявах да промениш решението си. Защо настояваш да си останеш неженен?

Той потри чело. Започваше да се дразни от този безсмислен разговор.

— Твърде млада си, за да помниш.

Очевидно преценила настроението му, Розалинд не настоя за по-описателен отговор и той ѝ бе благодарен за това.

Още една светкавица озари небето и му предостави отново възможност да зърне фигурата отдолу. Младата дама се измъкна изпод завесата от клони, но преди да успее да избяга от прикритието си, в косата ѝ се закачи един клон. Тя сръчно се освободи, след което скочи зад високия жив плет.

Той поклати глава.

— Кажете ми, дали някой от нашите гости е изчезнал?

Розалинд измърмори и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Отегчен си — каза тя през рамо, като го игнорира. — Всичко това можеше да е приятно за теб, ако си бе направил труда да избереш някоя от тях за себе си.

Ръцете му се стегнаха още повече върху парапета.

— Има една жена там долу и бих искал да направиш необходимото, тя да се окаже сред поканените — отговори той и кимна с глава по посока на градината.

Розалинд се обърна, постави ръце на кръста си и го погледна подозрително.

— Там долу ли? Свърши се, Гейбриъл. Току-що избрах последната от седемте.

— Тогава ги направи осем. Трябва да имам тази.

Розалинд се опита да надзърне над рамото му и дори подскочи два пъти, за да я види, но безполезно. С леко сестринско побутване тя се мушна пред него, за да има ясна гледка в градината.

Като по команда, младата дама надзърна иззад живия плет. Или беше пораснала с повече от метър, помисли си Гейбриъл с неохотна усмивка, или се беше качила на каменната пейка, за да надзърне над ръба на плета.

— Ооо — почти изтананика Розалинд. — Мис Маделин Хейууд е привлякла интереса ти?

Хейууд? Защо това име изскочи в ума му? Не беше ли тя онази несръчна полуамериканка, чието поведение винаги бе на косъм да предизвика социално бедствие? Тяхната високомерна леля Юджиния специално беше наредила момичето да бъде махнато от списъка и той се беше съгласил с удоволствие.

Розалинд изправи гръб, а на устните ѝ се появи многозначителна усмивка.

— Ще се радваш да узнаеш, че аз вече поканих...

— Ваша Светлост! Милейди! — извика мистър Аштън от дъното на коридора, преди да се втурне в кабинета на Гейбриъл.

Обувките на адвокатата му бяха покрити с кал и замазани отстрани, където той очевидно се беше опитал да ги забърше в бързината.

— Извинете ме, Ваша Светлост — каза Аштън и спря, за да си поеме въздух. Плешивата му глава блестеше на светлината от камината. — Последната поканена... тя ми се изплъзна, сър. Самият аз не мога да повярвам, но почти мисля... смятам, че...

— Изплюй камъчето, Аштън — почти изръмжа Гейбриъл.

— Ами, т-тя избяга от мен. А-аз самият не го разбирам. Струва ми се, че тя не иска да... че чувства непреодолима нужда да избяга... как смее!

— Как наистина. — Свивайки рамене, за да намести черния си редингот, Гейбриъл взе поканата от хватката на мистър Аштън, после я пхна във вътрешния джоб на дрехата и се запъти към вратата на стаята. — Извини ме, Розалинд. И благодаря, Аштън — разсеяно каза той през рамо, вече на прага. — Ще се справя с тази малка хитруша сам.

* * *

В далечината се чу остър пукот от гръм, последван от дълбок грохот, който разтресе земята. Маделин го усети как резонира през тънките ѝ сатенени пантофки чак до костите ѝ. Първоначално нежен като бриз, поветят на вятъра все повече се усилваше, като неспирно издигаше и завърташе листата във въздуха около нея.

След като се пребори с влачещите се по земята клони за притежанието на прибраната си в кок коса, тя отстъпи изпод върбата, уверена, че мистър Аштън е изгубил надежда някога да я намери, и още по-убедена, че да стои под дървото е най-сигурният начин да го удари светкавица.

Какво бедствие! Коляното я болеше ужасно от падането, така че тя изкуцука до каменната пейка от другата страна на високия плет. Маделин повдигна роклята си и стъпи отгоре, за да надзърне. Облекчена да види, че мистър Аштън очевидно наистина се беше отказал от преследването, тя се строполи долу и потрепери, когато почувства студената влага на камъка под себе си, през тънката материя на роклята си.

Маделин се засмя леко, когато забеляза външния си вид. Изглеждаше така, все едно се беше сблъскала с някой главорез. Косата ѝ се беше изплъзнала от кока и дебели бургундскочервени къдрици се спускаха около лицето ѝ, къдрейки се надолу по раменете ѝ. Имаше дупка на изцапания с кал подгъв, а обувките ѝ бяха подгизнали. Тя обърна облечените си в ръкавици ръце в скута си и видя растящи петънца от кръв, просмукващи се през малки дупчици в плата, вероятно получени при падането ѝ. Мащехата ѝ щеше да я убие. Ако не заради това, че се е измъкнала от поканата за Уолвърест, то със сигурност заради съсипаните дрехи.

Когато вдигна подгъва на роклята, за да погледне коляното си, тя чу стъпки и косъмчетата на врата ѝ мигновено се изправиха. Някой се приближаваше. Маделин скочи от мястото си, стискайки неузрелия лимон в дланта си.

Изад живия плет се появи мъж в същия момент, в който проблесна светкавица в небето. Маделин замахна и хвърли твърдия лимон във въздуха, уцелвайки мишената си право в челото.

Той залитна назад.

— Какво беше това, по дяволите?

Маделин се вторачи във високата сянка. Очите ѝ се приспособиха и се фокусираха върху широките рамене, разбърканата от вятъра черна коса, дебелите кичури, които бяха паднали напред и почти достигаха до високите му скули. Беше облечен изцяло в черно, с изключение на яркobelите шалче и риза. Тя се наведе напред, взирайки се в сенките. Виж ти, той изглеждаше съвсем като излязъл от страниците на някой от онези готически романи, в които винаги беше забит носът на Шарлот.

Мъжът ѝ се струваше... познат, но не можеше да се сети от къде. За нещастие, знаеше със сигурност, че не е мистър Аштън.

— О... не — изстена тя.

— Добър вечер и на вас, мис Хейууд — каза той, поклони се леко и чувствената му уста се изви в усмивка.

Сребрист проблясък привлече вниманието ѝ към очите му. Погледът му беше толкова пряк, така проникващ в душата, че тя си въобрази, че може да прочете мислите ѝ. Маделин отстъпи крачка назад.

— Д-добър вечер. — Неочаквано, болката в коляното ѝ запулсира и походката ѝ стана несигурна. Тя се препъна напред, но мъжът я хвана за раменете.

— Боли ли ви? — попита той, а дълбокият му глас беше като силен шепот.

— Няма ми нищо. Само драскотина на коляното. — Тя потрепери, когато топлината от горещите му длани напълно обгори кожата на голите ѝ рамене.

Той я поведе обратно към пейката, а лицето му беше толкова неприлично близо до нейното, че тя можеше да почувства топлината от тялото му върху бузите си, на ключицата си... навсякъде.

— По-добре ли е така? — попита той, когато тя седна.

Маделин кимна, като го наблюдаваше внимателно. Сериозният му поглед се спусна по тялото ѝ и се поколеба там за момент, преди да се вдигне бавно към шията, страните, косата и най-накрая към очите ѝ. Неговият оглед не беше неодобрителен или хищно-похотлив, а по-скоро общо инвентаризиране на състоянието ѝ. И все пак, горещината от смущението, което почувства, възпламени кожата ѝ. Сигурно изглеждаше ужасно.

— Трябва да призная — каза той, като погледна небето, присвивайки очи срещу вятъра, — че е странно да открия именно тук някой от гостите, предвид времето. Мога ли да попитам, какво правите навън? Разбира се... освен, че мятате предмети по нищо неподозиращи странници.

— О, а-аз ви помислих за друг.

— За ходеща мишена ли? — предположи той с крива усмивка. — Имате доста безпогрешна ръка. Предполагам, че сте ужасно точна при стрелба с лък.

— Наполовина сте прав. Страхувам се, само ужасна.

— Не ви вярвам — каза мъжът, потривайки чело.

Тя се засмя. Както и той... дълбоко мъжко боботене, което мина през нея, както гръмотевицата преди малко. Звукът от техните смесени гласове я накара да се почувства затоплена и странно замаяна.

Между тях се настани тишина и усмивката ѝ избледня, докато се взираше във великолепното лице на мъжа. Неговите загорели от слънцето страни бяха бронзови, а по силната му челюст имаше лека сянка от набола брада.

Слаб глас в главата ѝ я предупреди за опасността да говори с красиви мъже в обляна от лунна светлина градина... сама.

Тя стана рязко.

— Ако м-ме извините, м-моята мащеха сигурно ме търси и вярвам, че се задава нова буря... — Мили боже, мъжът я караше да заеква.

— Наистина. Мистър Аштън също ви търсеше.

— Нямам си ни най-малка идея защо — излъга тя.

Изражението му стана непреклонно.

— Вярвам, че сте била поканена в Уолвърест.

— От къде знаете името ми?

— Моля?

— Когато за пръв... Вие се обърнахте към мен с името ми, след като хвърлих лимона.

— Лимон ли беше? Бях почти сигурен, че е някакъв камък.

— От къде знаете името ми? — подтикна го още веднъж тя, потискайки усмивката си.

Той стисна ръце зад гърба си и се залюля на пети, докато я изучаваше със студен, оценяващ поглед.

— Опасявам се, че не беше трудно да се досетя. Направили сте голямо впечатление на гостите.

Адвокатът беше викал името ѝ през цялата бална зала и по пътя към градината. До сега не беше осъзнала сериозността на скандала, който бе предизвикала. Маделин се изчерви и погледна към земята. Защо винаги оставяше емоциите да ръководят действията ѝ?

Настъпи оглушителна тишина. Думите напиреха в устата ѝ, за да запълнят неловкото мълчание с нещо, каквото и да е, но тя прехапа език, защото не искаше да започне да бърбори нервно. Гладкият ръб на пейката се опря в сгъвките на коленете ѝ, но ако пристъпеше напред, щеше да се озове точно под брадичката му. Мъжът стоеше неприлично

близо и Маделин се зачуди, дали той го осъзнаваше... или го правеше нарочно, за да я сплаши.

— Нямате ли желание да присъствате на бала на Дивайн? — попита той с леко любопитен тон.

— Не — избъбри тя, точно преди добрият разум да ѝ каже да запази мнението си за себе си.

Очите му се присвиха в очевидно недоверие.

— Хайде сега, не копнеят ли всички за шанса да станат херцогиня, високопоставена дама в обществото?

— Не е до това дали някой иска или не да бъде херцогиня, въпросът е принципен.

Той повдигна тъмната си вежда.

— И какъв е този принцип?

— Че невинни млади дами не трябва да се обвързват с вълци — промърмори тя.

— Наистина? — Той се наведе напред и над едното му око падна абаносова къдрица. — Значи тогава, вие си мислите, че и двамата мъже Дивайн са вълци?

Мили боже, той изглеждаше като джентълмен-пират.

— Не — продължи тя с шепот, игнорирайки непознатото вълнение дълбоко в тялото си. — По мое мнение, херцогът е по-лошият от двамата.

— Хм... херцогът? — Той се поизпъна, а в очите му проблесна изненада. — И поради каква причина?

— Арогантност.

— И вие вярвате, че лорд Тристан е освободен от този грях? Младежът обяви, че няма да се установи с жена, която не е хубава поне колкото самата богиня Венера.

Тя сви рамене.

— Просто пример за по-малък брат, който следва навиците на по-големия. Склонността е обичайна, опасявам се — добави тя и кимна.

Изражението му стана мрачно, когато втораченият му поглед напълно я прикова към пейката.

— Кажете ми, мис Хейууд, какво прави херцогът по-лош във вашите очи?

— Само това, че предстоящото събитие, което ще позволи на брат му да си избере невеста, тази игра, е негова идея. — Тя повдигна брадичка. — Моля ви, сър, що за човек мисли, че може да събере група от млади, беззащитни жени в частното си имение, все едно не сме нищо повече от първокласни овце в кошара? Нахален, казвам аз.

— Наистина.

— Няма да бъда изненадана, ако херцогът ги наблюдава всичките с монокъл и ги пощипва оценяващо, докато прекрачват прага му.

Той кимна бавно и устните му се извиха надолу, сякаш наистина размишляваше върху всичко това. Маделин бързо съжали, че обрисова такава жива картина.

Той прочисти гърло и предложи спокойно:

— Може би е проявил творчество.

— Или — продължи тя, — може би намира някакво абсурдно задоволство от факта, че притежава толкова много власт, защото всеки друг мъж, провел такова състезание, би бил отритнат от избраното общество за това, че е... за това, че е...

— Да?

— Празноглав.

Нейният коментар предизвика смешен звук от него, подобен на кикотене, прикрито с кашляне.

Сърцето на Маделин заби в гърдите ѝ. Разговорът за безочието на херцога очевидно я разстройваше повече, отколкото би искала да признае сама на себе си. Отново настана тишина, докато пулсът ѝ възвърна нормалния си ритъм.

Той рязко коленичи пред нея на единия си крак... сякаш, за да признае любовта си с прочувствено предложение. Тя зяпна и се втренчи във върха на тъмнокосата му глава, докато оценяващият му поглед се плъзна нагоре по дължината на тялото ѝ и най-накрая срещна примигващите ѝ очи.

— Сър?

— Може ли?

— Може ли какво? — преглътна тя.

— Да погледна раната на коляното ви?

— Не! — Маделин се стовари обратно на пейката, като стисна ръце върху коленете си. Движението изпрати силна щипеща болка към ранените ѝ длани. Тя се сви. Той забеляза.

Мъжът обърна нежно ръцете ѝ, а широките му рамене скриха от погледа ѝ останалата част от света.

— Кървите — каза той и започна да сваля ръкавиците ѝ с дългите си, аристократични пръсти.

Маделин затаи дъх и издърпа ръцете си.

— Уверявам ви, че съм добре. — Тя нагласи ръкавиците си обратно.

Той мълчаливо я изчака да приключи, след което извади носна кърпичка от вътрешния джоб на редингота си и нежно я притисна в дланта ѝ.

— Елате. Позволете да ви придружа до входа на кухнята и персонала ми да се погрижи за вас.

— Вашият персонал?

Той отвори уста да отговори, но замълча за миг, сякаш за да подбере внимателно думите си.

— Не, не. Имам предвид прислугата на херцога, разбира се. Боя се, че така и нямах възможността да ви се представя... Аз съм Гейбриъл Дивайн.

Очите ѝ се присвиха. Може би заради това лицето му ѝ се беше сторило познато. Фамилното име на рода Уолвърест бе Дивайн. Те бяха познати с тъмния си, екзотичен външен вид. Маделин примигна насреща му.

— Мистър Дивайн, така ли?

— Ммм-хмм — беше неговият уклончив отговор. Той обхвана с ръка лакътя ѝ и помогна на Маделин да се изправи. — Може би е добре някой да се погрижи за косата ви, преди да се върнете на тържеството — каза провлачено мъжът и погледът му обходи разбърканите къдрици на главата ѝ.

Той вдигна ръка, но след това замръзна, разколебан дали да докосне косата ѝ. Чертите му се изостриха от замислената гримаса, изписала се на лицето му, а от устните му се отрони въздишка, която беше странна комбинация от примирение и дрезгавост. Очевидно беше достигнал до някакво лично решение. Той неуверено зави една от тежките ѝ къдрици около пръста си и се опита да я пхне обратно в кока. Тя устоя на неговия подтик и се върна отново на челото ѝ. Очевидно твърдо решен да вземе контрол, той се опита още веднъж, но

приключи със същия резултат. За момент очите му заблещукаха топло, отразявайки лунната светлина.

Маделин забрави да диша. Не бе чудно, че мъжете от семейство Дивайн бяха толкова желани. Така близо, докато точно този определен Дивайн изучаваше нейните разбъркани къдрици с красивото си лице, всички логични мисли отлетяха от главата ѝ. Честно казано, ако той се наведе да я целуне, тя би могла да направи немислимото и да се отпусне в ръцете му, като пияна гъска.

В далечината проехтя гръмотевица толкова силно, че прозвуча като шум от търкалянето на голям камък по склон. Тя знаеше, че трябва да се държи по-въздържано и погледът ѝ да не бъде толкова директен, само че беше напълно сигурна, че той имаше намерение да ѝ каже нещо, но в последствие размисли. Мъжът поклати глава едва-едва и магията между тях се разпръсна.

— Поканите ще бъдат обявени скоро — каза Гейбриъл спокойно. — Веднъж бъдат ли оповестени пред всички, няма връщане назад. — Той погледна настрани и докато преглъщаше, на гърлото му заигра един мускул. После взе ръката ѝ, поставяйки я върху лакътя си и я поведе към задната част на къщата.

За нейно облекчение, облаците изчакаха двамата да стигнат до вратата, преди да намокрят земята отново.

Мистър Дивайн се обърна да се сбогува с нея, веднага щом влязоха вътре. Той нежно задържа върховете на пръстите ѝ и целуна въздуха над кокалчетата ѝ. Усмивката му беше напрегната и учтива. Сякаш присъствието ѝ вече не беше необходимо.

Благодарение на светлината от веселия огън в кухненското огнище, Маделин различи цвета на очите му... те притежаваха необичаен нюанс на искрящосиньо, преминаващо към края на ирисите в тъмносиньо. Как можеше някой да се концентрира, когато е обект на вниманието му? Те бяха толкова изключително... омагьосващи. Като си помисли за своите кафяви очи, почти му завидя.

— Благодаря ви — каза накрая Маделин.

Усмивката му угасна, а очите му станаха сериозни и някак далечни.

— Не, не — каза той. Замисленият му поглед погали лицето ѝ, но умът му очевидно беше на друго място. — Аз ви благодаря, че бяхте толкова... освежаваща.

Маделин примигна и се изтръгна от опияняващата магия. Той я мислеше за освежаваща? Жадното преглъщане на студена лимонада след ядене на сухи бисквити можеше да се нарече освежаващо. Да не би да си беше загубила ума? Какво очакваше?! Че между тях е пламнало нещо като любов от пръв поглед ли? Мъжът просто беше вежлив. Толкова ли бе наивна, че да приема всяка проява на любезност от красив мъж за обяснение в любов?

Раздразнена от себе си, тя самата се усмихна учтиво. Тогава той се обърна и посочи млада прислужница, която представи като Ан. През следващите няколко минути мъжът продължи да раздава заповеди на персонала, за това какво трябва да се направи за удобството на Маделин. Накрая хвана готвачката за лакътя, издърпа я настрана и зашепна нещо в ухото ѝ. Когато жената кимна, той се обърна и напусна стаята.

Ако прислужниците бяха изненадани по някакъв начин от това, мистър Дивайн да се появи в кухнята на херцог Уолвърест и да започне да раздава заповеди, не го показаха. Те се суетяха с поставянето на стъклени чаши с вино върху сребърни подноси и нареждането на разнообразни захаросани сладкиши върху големи красиви чинии и триетажни плата.

Други сгъваха ленени салфетки, малко по-далеч от дългата работна маса, върху която готвачката месеше тесто. Пълничката жена с розови бузи изглеждаше напълно щастлива сред целия организиран хаос, който оживяваше кухнята ѝ.

Ан подтикна Маделин да седне на стол в единия край на масата, да се погрижи за нараняванията по дланите ѝ.

— О, мис! Виждам, че след седмица ви предстои пътуване.

Маделин върна вниманието си върху Ан.

— Моля?

— За замъка Уолвърест, мис — отговори Ан. — Бъдете сигурна, че престоят там ще ви хареса много. Мястото е наистина прекрасно. — Тя разгъна носната кърпичка, която мистър Дивайн беше притиснал към дланта на Маделин в градината. — Има оранжерия, великолепна градина с подрязани храсти и дървета и блестяща бална зала, подходяща за...

Ан продължи да говори, но Маделин вече не я слушаше. Тя изстена, когато погледна надолу. Пъхната вътре в кърпичката лежеше

поканата, която мистър Аштън не бе успял да ѝ предаде. Тя поклати разгневено глава.

— Ох, този мистър Дивайн.

— Мистър Дивайн ли? — попита Ан ококорено.

— Да — каза Маделин. — Нали това е името му?

— О... — Ан изпъшка, когато готвачката я побутна с лакът в ребрата. — Д-да, разбира се, мис Хейууд, мистър Дивайн е — каза тя е хриптящ глас, потривайки ребрата си.

Маделин прокара пръст по червения възъчен печат и прошепна на изчервилата се прислужница:

— Той е лукав като лисица.

— Да, мис. Такъв е.

2

— Хвърляш ме на вълците? — сърцето на Маделин прескочи, докато преглъщаше пореден пристъп на паника.

Скромната им карета се накланяше и трополеше по Гросвенър Скуеър, докато се отдалечаваха от спекулативните погледи и съскащия шепот на гостите от вечерното тържество на Дивайн и се насочваха към несъмнено по-малко разкошната резиденция на Хейууд в другия край на града.

— Успокой се, дете — отговори мащехата ѝ от седалката срещу нея. Късите сиви и руси къдрици на Присила подскачаха весело, както и в по-младите ѝ години, докато колелата на каретата се движеха по калдъръмения път. — Със сигурност няма да те хвърля на тях.

Маделин въздъхна облекчено.

— Благодаря на Бог...

— По скоро... ще те окача пред техните зейнали, слюноотделящи усти.

Маделин погледна към вратата на каретата и заобмисля да скочи навън.

— Не гледай така паникьосано — нареди ѝ Присила. — Въобще не ти отива.

Маделин затвори очи за момент и пое дълбоко дъх. Обидите на Присила никога не я нараняваха. Или поне ѝ се искаше да мисли, че е така.

— Но аз не желая да присъствам — спокойно отвърна тя.

Баронесата отхвърли молбата ѝ.

— Трябва да се считаш за щастливка, че те пресрещнах, преди да имаш шанса да се върнеш на тържеството. Като си помисля, че избяга от поканата — каза Присила и се засмя снизходително. — Осъзнаваш ли каква голяма чест е дори да бъдеш включена в списъка с поканените, да не говорим за това, да бъдеш избрана да отидеш в Уолвърст?

Маделин погледна поканата в скута си, която по-рано мистър Дивайн хитро беше пъхнал в дланта ѝ и я сгъна още веднъж на малък, плътен квадрат. Може би, ако продължи да я прегъва, тя щеше да изчезне, помисли си момичето с мрачна усмивка.

— Поведението ти беше отвратително. Трябва да се счита за късметлийка, че Негова Светлост пропусна целия епизод. Той пристигна за формалното обявяване на поканените известно време след твоето изчезване. Не се и съмнявам, че ако той или сестра му бяха станали свидетели на странното ти поведение, поканата ни за Уолвърест щеше да бъде оттеглена. — Тя се обгърна с тънките си ръце, изучавайки Маделин с режещ поглед.

Преди десетилетие, когато баща ѝ бе развълнувал висшето общество, като се бе оженил за любовницата си, Присила бе известна като изумителна красавица, която се промъква през балните зали с предизвикателна елегантност. Благословена с красотата, но прокълната с рязко поведение, мащехата ѝ се бе превърнала в негодуващо, завистливо създание през годините след смъртта на Джонатан Хейууд. Съвсем неудовлетворена от отредената ѝ от съдбата роля на застаряваща вдовица с изчерпващи се спестявания, тя беше обхваната от горчивина, която постепенно бе разяла онова, което бе останало от младостта ѝ. Въпреки че блестящата ѝ руса коса беше посивяла, а лицето ѝ се бе набръчкало от вечно намръщеното изражение, Присила все още се обличаше и подреждаше косата си като наполовина по-млада жена.

— Само се погледни. — Тя посочи подгъва на Маделин, кимайки рязко с глава. — Винаги ли трябва да бъдеш такова буйно същество? Виж! Съсипала си ми роклята. Дори си успяла да раздереш шева под бюста...

Докато мащехата ѝ продължаваше с монотонното си бърборене, Маделин игнорира постоянния поток от думи, изреждащ нейните недостатъци. Поглеждайки надолу, тя разсеяно забеляза зейналата дупка точно под гърдите си. Щом не я бе забелязала по-рано, вероятно отначало е била малък процеп, който постепенно се е увеличил от опъването, тъй като заетата от мащехата ѝ рокля бе твърде малка за нейната пищна фигура. Тя си спомни как очите на мистър Дивайн се бяха отклонили в тази посока.

— ... и като си помисля, че ти я дадох с надеждата да направиш добро впечатление, — завърши баронесата, като се обърна и погледна през прозореца. — Как въобще можем да се съревноваваме с някого, когато имаме такава като теб за стръв?

— Стръв? Аз? Как може да очакваш...

— Как би могла да откажеш? Ще станеш за посмешище, ако отклониш покана като тази. Бъди сигурна, че скандалните вестници отново ще са пълни с твоето странно поведение. Не съм в състояние да издържа на повече подигравки. Парите се топят, Маделин. Не можем да очакваме винаги да бъдем добре приети в лоното на висшето общество. И в момента сме просто толерирани. Въпреки това... — Тя се обърна, забивайки хладен поглед в Маделин. — ... аз мога и ще те използвам.

— Ами нашето споразумение? — попита Маделин, ужасена от предстоящия отговор на мащехата си. — Татко беше казал, че ще се върна у дома в Уилоубрук.

— Това беше само предложение. Ако си спомняш, след като къщата не се унаследява с имота му, баща ти ми я подари преди години в деня на сватбата ни. И аз нямам намерение да ти позволя да останеш там.

Подът на каретата сякаш изчезна изпод краката на Маделин.

— Но ти... ти каза, че това е последният ми сезон. И че мога да живея в къщата.

— Промених мнението си. Може дори да продам това жалко старо нещо.

— За теб няма стойност, но за мен е безценна.

— Ти си едва на двадесет. Няма да похабя потенциала ти, като ти позволя да останеш стара мома. Това ли наистина искаш? Да се скриеш в дълбоката провинция без компания, с изключение на прислугата, докато прекарваш следобедите, изрязвайки портрети за буржоата? — Тя направи срязващо движение с два пръста.

— Аз съм портретист на миниатюри — поправи я Маделин.

— Наричай го както искаш. — Присила сви рамене. — Никой не е станал богат от тази работа.

От влизането си в обществото, Маделин бе безмилостно хвърляна на пътя на всички свободни благородници от аристокрацията. Нейната мащеха дори намекна, че трябва да позволи известни

„волности“ на по-изтъкнатите мъже, за да ги примамим да ѝ направят предложение. Тя отказа, разбира се, но Присила я увери, че това поведение е нормално и дори тя се е приближила до брачния пазар по време на собствения си дебют със същата безпринципна упоритост. Това обаче не успокои Маделин ни най-малко.

— Наистина, Маделин — каза Присила, извивайки ъгълчето на устата си в самодоволна усмивка. — Коя жена с всичкия си би отказала възможността да впримчи един Дивайн?

— Аз — отговори Маделин делово. — Може да ме мислиш за напълно луда, но бих предпочела безопасен мъж, може би провинциален джентълмен, който просто ще предпочита компанията ми пред тази на любовницата си.

Присила сви рамене, явно равнодушна към изявлението на Маделин.

— Е, аз имам план. Докато другите момичета се препъват една друга, борейки се за вниманието на по-младото кученце, ти ще дръпнеш килима под краката им, като успееш да уловиш херцога за себе си!

Очевидно жената беше изгубила представа за реалността и бе навлязла в свой собствен свят — такъв, който вдъхновява гладни за титли мащехи да си мислят, че незначителна личност като нея би могла да привлече един капризен и раздражителен херцог.

Маделин поклати глава невярващо.

— Лорд Тристан е този, който избира съпруга. Херцогът не би могъл да обяви по-ясно намеренията си. Той въобще не възнамерява да се жени.

— Хмм. Ще се постареем да промени мнението си. Честно казано, не виждам защо такова нещо те шокира. Шансът да хване херцог е мечтата на всяко младо момиче. Истински щастлив край.

— Не мога да си представя как подмамването на един мъж към нежелан брак може да донесе щастие, за която и да е от двете страни.

— Може би е така, но просто помисли. Имаш шанс да станеш херцогиня! Помисли за престижа и уважението, което ще ни донесе положението ти! И парите. О, просто си помисли за роклите!

Отне ѝ много усилия, за да остане неподвижна и да не се хвърли напред, за да сграбчи мащехата си за вирнатия, малък нос и да го стиска, докато не си признае, че се е побъркала.

Вместо това, тя се намести по-близо, като се взираше съсредоточено в очите на Присила, надявайки се, че простата логика ще върне разума на мащехата ѝ.

— Трябва да те попитам — започна тя с нисък глас, — виждала ли си жените, с които общува херцогът? Напълно безупречни. Те се усмихват, смеят се и се цупят с прецизност. Тънки, вирнати носове, студени очи, винаги снизходителни. Аз смея да кажа, че най-вероятно тези непорочни същества дори ползват нощни гърнета, инкрустирани със скъпоценни камъни.

— Да, но ти беше избрана. Аз самата не мога да повярвам на късмета ни, но фактът си остава. Някой е пренебрегнал липсата на елегантност у теб и вярва, че може да представляваш интерес за помладия Дивайн.

Раменете ѝ се отпуснаха и тя преглътна, зашеметена от жилещите думи на Присила. Нейната мащеха наистина бе глупачка, ако вярваше, че тя ще участва заедно с нея в този откачен план.

Освен това, тъй като беше практична и разумна жена, Маделин бе наясно, че не притежава физическите качества, за да събуди у един заклет ерген желание да се ожени. Тя бе тромава, не притежаваше грация и още от годината на дебютния си сезон стана известна сред цялото общество с вземането на прибързани решения, които често водеха до болки в тялото — нейното или на някой друг. Не всички от тях бяха по нейна вина, разбира се. Глезенът на сър Уилям нямаше да бъде изкълчен, ако той ѝ бе повярвал, когато го предупреди, че валсът не е нейната сила.

— Аз ще заема подобаващото ми място в обществото — обяви горчиво Присила. — Заслужавам го. И ако трябва да те използвам или да ти отнема нещо, за да получа това, което искам, така да бъде. Ако желаеш да се върнеш в къщата, ще трябва да направиш това, което ще ме удовлетвори и да уловиш този херцог. Поне опитай, Мади.

— Таиш напразни надежди — каза Маделин със звучна въздишка, което накара дупката под бюста ѝ да се увеличи още малко.

Трябваше се досети, че Присила ще използва привързаността ѝ към Уилоубрук за собствената си изгода. Не ѝ оставаше голям избор.

Ако нейното присъствие бе необходимо, за да си осигури пребиваване в къщата, Маделин щеше да отиде в Уолвърест, въпреки че нямаше да е щастлива да го направи. Знаеше много добре, че

Присила може да се откаже от обещанието си, но просто трябваше да използва този шанс. Бе родена и израснала там, бе живяла и обичала там, далеч от обществото, шепнещо си зад копринените ветрила относно съмнителното потекло на майка ѝ, която бе американка. Всъщност, нейният дом в Йоркшир пазеше всичките ѝ спомени за обичната ѝ майка.

Тя вдигна поглед от скута си и откри, че мащехата ѝ я наблюдава внимателно — което никога не бе на добре.

— Дължиш ми го — почти изръмжа Присила.

— Защо? — скептично попита Маделин.

— Защото отхвърли лорд Ротбъри. Представи си разочарованието ми, когато открих, че си отказала най-доброто си предложение досега. Мъжът е граф.

— Мъжът е мерзавец.

— Те всички са. А сега тази възможност пада в ръцете ни и ти ме обвиняваш за това? Просто помисли какво бихме могли да постигнем! — Нейните очи заблестяха в тъмнината. — С моя помощ ще те превърнем в доста примамливо угощение за херцога. Негова Светлост няма да бъде в състояние да откъсне очите си от теб!

В ума на Маделин се прокрадна една мисъл. Тя знаеше кои са другите шест поканени: близначките Феърборн, скандалните русокоси дъщери на влиятелен маркиз; мис Лора Елис, друга блондинка, изискана във всяко отношение; братовчедката на Маделин — Хариет Бийчъм, красива брюнетка с прекрасни бадемови очи; Джулиен Кембъл, красавица с гарвановочерни коси, чийто род не бе титулуван, но пък произхождаше от богато и уважавано шотландско семейство с потекло, древно почти колкото това на Дивайн. И самата тя, седмата и последна поканена. Но Маделин бе пропуснала една. Коя бе шестата?

Тя смътно си спомняше, че двете с Шарлот обсъждаха коя би могла да е шестата поканена дама, преди мистър Аштън...

Устата ѝ се отвори. Маделин разтвори дланта си и очите ѝ се присвиха, когато попаднаха върху сгънатата покана. Тя си припомни стиснатата ръка на приятелката си около същото смачкано бяло нещо в балната зала на Дивайн.

— Коя беше шестата поканена? Знаеш ли? — попита Маделин.

— Искаш да кажеш, че ти не си на ясно? — Присила поклати глава снизходително. — Нетърпелива съм да ти кажа и няма да

повярваш като чуеш името, което ще излезе от устните ми!

— Моля те, кажи ми — отвърна Маделин, макар да подозираше, че вече знае отговора, съдейки по реакцията на мащехата си.

— Мис Шарлот Грийн! Кой би предположил? Сега поне със сигурност се знае, коя ще е на последно място в книгата за залози на Уайтс!

— Това не е честно — каза тихо Маделин. — Тя има същия шанс като всички останали. — Младата жена стисна отново юмрук около поканата и вътрешно простена. Шарлот всъщност харесваше лорд Тристан. Милото момиче вероятно бе в екстаз от получаването на поканата си, но вместо да потърси Маделин, за да сподели вълнението си, Шарлот се бе почувствала принудена да удържи ентузиазма си, заради нейната очевидната неприязън към цялата афера. Сега се налагаше да отиде в Уолвърест. Някой трябваше да защити Шарлот. Сладката, доверчива Шарлот. Тези вълци щяха да я изядат на една хапка.

По неизвестни за Маделин причини в своенравните ѝ мисли се появи образът на мистър Дивайн, коленичил пред нея в градината. Докато вятърът рошеше черните му непокорни коси на фона на поклащащите се зад него дървета, той умело бе използвал собственото си вълче очарование. И я бе изиграл. Изглежда един нетитулуван Дивайн бе също толкова опасен, колкото и такъв с титла.

Въпреки че, помисли си Маделин, накланяйки глава замислено, той изглеждаше искрено загрижен за благополучието ѝ. Бе внимателен и...

О, боже. Как може да е толкова слаба и глупава? Мистър Дивайн бе просто поредният негодник, а всички те бяха еднакви. Маделин бе стигнала до това заключение след лорд Ротбъри. Тогава се бе зарекла никога да не си позволява да се залъгва с идеята, че тя — или някоя друга жена — би могла да промени един развратник.

Маделин затвори очи за миг и се сви вътрешно. Не би могла да се грижи за безопасността на своята най-скъпа приятелка от стотици мили. Нямаше друг начин. Просто трябваше да присъства на бала. Не можеше да остави Шарлот да направи ужасна грешка.

Намествайки се по-удобно на мястото си, тя склони глава към рамката на прозореца и предателският ѝ ум потъна в сините дълбини

на фантазията — нюанс забележително подобен на цвета, който имаха очите на мистър Дивайн.

3

Йоркшир

Една седмица по-късно

Гейбриъл хвърли поглед към мис Хейууд и веднага съжали, че я е поканил.

От един от високите прозорци на кабинета си, който се издигаше над предната тераса, той оглеждаше неумолимата върволица от карети, преминаващи покрай двуетажната къщичка на портата, от десет часа насам. Гостите им пристигаха едни след други във вътрешния двор, карайки го да подозира, че всички те са решили да се състезават, за да бъдат първите приветствани във фамилията му дом.

За момент настроението му се помрачи заради тази намеса в личния му свят, но това бе по негово желание, а и просто трябваше да се направи. Той си напомни, че е предвидил усещането за нашествие, че редът в дома му ще се разклати и бавно ще се превърне в хаос. Но онова, което не бе очаквал, изуми се Гейбриъл, бе чувството за неизбежен ужас, което се разпростря в костите му, докато гледаше как мис Хейууд слиза от каретата на Грийн.

Той не бе повярвал на нито една проклетата нейна дума, за това, че не иска да се омъжи за брат му. Млада жена със средни финансови възможности и здрав разум, никога не би опитала да избегне покана, за която други биха убили. В действителност, проявата на нежелание да бъде невеста на Дивайн вероятно беше част от стратегията за омъжване, помисли си той. Може би тя се надяваше, че Тристан няма да бъде способен да устои на такова предизвикателство.

По дяволите, докато бяха в градината му в Лондон той едва се бе възпрял да не я придърпа към себе си и да не притисне устни в нейните. Тя не бе поразително красива. Въпреки това, трябваше да признае, че момичето е очарователно по някакъв изкустителен начин, който го изумяваше.

Ъгълчето на устата му се изви в усмивка при спомена за онази вечер и за това как гъстите ѝ червени къдрици се бяха измъкнали от

фризурата ѝ. Тя със сигурност не беше най-грациозната жена на света. В действителност, бе напълно неприемлива. И пълна с недостатъци. Ако беше негова повереница, щеше да наеме група от дообработващи гувернантки и да заключи всички им заедно в най-високата кула на Уолвърест за няколко месеца, а може би дори за година.

Гейбриъл се протегна и започна да масажира задната част на врата си с чувство на неудовлетвореност. Мис Хейууд имаше репутация, изпъстрена с несръчни случки на публични места, които той с неохота приемаше за допустими, и дръзка мащеха, която бе допуснала повереницата ѝ почти да бъде компрометирана на няколко пъти.

— Тя е възмутително, неприятно същество, което не може да танцува, нито дори да се преструва, че може — бе казвала леля му Юджиния многократно.

Предвид тези факти името на мис Хейууд не би трябвало да остане в списъка. Но Розалинд бе настоявала, че момичето трябва да бъде в него, твърдейки, че се възхищава на откритостта в погледа ѝ, на интригуващото усещане от неочакваното, и, да го вземат мътните, сестра му бе абсолютно права.

Гейбриъл поклати глава зашеметено. Защо, по дяволите, позволи това на Розалинд? Мис Хейууд нямаше място тук.

Той се приближи до високия прозорец и топлината от следобедното слънце затопли лицето му през стъклото. Мис Хейууд стоеше там на калдъръмената алея, с ведре усмивка на устните, а кръглите ѝ тъмни очи създаваха впечатлението за скрита дълбоко чувствена натура. Това бе несъзнателно, със сигурност. Ако глупавото момиче знаеше, че притежава такъв омаен поглед, той беше сигурен, че досега щеше да се е научила да го използва, за да си спечели редица предимства в живота.

Докато стоеше с гръб към вратата на кабинета, той чу как брат му влиза, а звукът от стъпките му показва, че Тристан се е запътил направо към камината.

— Нека преговорим нашето споразумение — каза през рамо Гейбриъл.

— Спести ми идиотщините от подробностите — отбеляза Тристан от мястото си пред огледалото с позлатена рамка, което се намираше над камината.

Той стоеше и изгупваше въображаемите мъхчета от раменете си, но Гейбриъл знаеше какво всъщност прави малкият му брат: Тристан Евърет Дивайн бе измислил разни действия, които да извършва, за да си спечели повече време, в което да се възхищава на собственото си отражение.

— Осъзнавам, че не мога да те накарам да пораснеш, но, да го вземат дяволите, спри да използваш банални критики като повод да не си вземеш съпруга. — Гейбриъл се намръщи на нелепия си брат, който сега оглеждаше зъбите си.

— Аз само основавам преценката си на твоя пример. Всеки мъж има свои собствени предпочитания.

— Предпочитания? Ти намираш недостатък във всяка жена на възраст за женене, която пресече пътя ти. Тази е твърде бърлива, твърде бледа, прекалено кльоцава, прекалено закръглена, прекалено ниска, прекалено висока — завърши Гейбриъл почти без дъх. — Ти се съгласи да не бъдеш толкова взискателен.

— Хайде, хайде — каза провлачено Тристан. — Със сигурност не е това начинът да говориш на човека, който се е съгласил да се откаже от развратния си живот, за да се увери, че титлата ни ще остане у нас. Освен това, ако си спомняш, около теб изглежда винаги има по някоя зашеметяваща красавица. Ти си толкова виновен, колкото и аз.

Гейбриъл се намръщи още повече.

— Аз не ги подвеждам с глупави комплименти.

Тристан се засмя кратко.

— Не. Ти ги отхвърляш като горещ ръжен, стоял твърде близо до огнището, дори ако съзреш луничка. — Той порови в джоба на жилетката си, но очевидно не откри това, което търсеше.

— Аз не харесвам лунички — изръмжа Гейбриъл, спомняйки си тези върху носа на мис Хейууд. И мъничката бледа луничка точно над ъгълчето на горната ѝ устна.

— Имаш ли още от онези ментови бонбони? — попита Тристан.

Без да отговори Гейбриъл се обърна към масивното си махагоново бюро и отвори най-горното средно чекмедже. След това грабна шепа бонбони и ги хвърли на бюрото си. Един от тях се търколи и безшумно падна на килима. Той поклати глава, а после си спомни задачата си и се обърна към прозорците с изглед към поляната отпред.

Маркиз Феърборн тъкмо помагаше на двете си светлоруси дъщери да слязат от каретата. Точно когато около втората карета, натоварена с пътнически сандъци се събраха трима прислужника, Феърборн хвана дъщерите си под ръка, пъчейки гърди с очевидна гордост.

Гейбриъл се усмихна мрачно. Мъжът явно мислеше, че вече е спечелил — той бе удвоил шансовете. Наистина, но това означаваше и два пъти повече притеснения.

— Ах, близначките — отбеляза Тристан иззад рамото на Гейбриъл.

— Не забравяй джентълменските си обноски — предупреди Гейбриъл с леко подигравателен тон.

— Аз ли да не ги забравям или ти?

— И двамата — промърмори херцогът, докато се взираше отвъд близначките.

Мис Хейууд тъкмо се бе заела със специфичната процедура по сваляне на фуркетите от бонето си. Какво, по дяволите, правеше тя?

— Те са доста апетитна гледка, нали?

Гейбриъл кимна разсеяно, отговаряйки на въпрос, който не бе чул. Един лакей се премести и препречи гледката му. Нетърпението опъна нервите му. Най-накрая едрият мъж се отдръпна, разкривайки жизнерадостно изглеждащата мис Маделин Хейууд, която заглаждаше къдриците, изскочили от хлабавия кок на главата ѝ. Тя не знаеше ли, че една дама не бива да сваля бонето си пред хората?

Но неодобрителната бръчка на челото му постепенно се отпусна. На дневна светлина тъмночервената ѝ коса със сигурност изглеждаше великолепно. Нюансът на виненочервено се превърна в пламък. Ах, по дяволите. Той реши да ѝ прости. Все пак се намираха в провинцията.

След като приключи със задачата си, тя застана на място и прикри очите си от слънцето с едната си облечена в ръкавица ръка, а другата, с която държеше бонето за връзките му, отпусна върху бедрото си. Бонето се полюшваше напред-назад заради лекия ветреца и се потупваше в небесносинята ѝ муселинена рокля, преплитайки жълтите си връзки в пръстите ѝ, докато оценяващият ѝ поглед обхождаше замъка Уолвърест.

— Чувал съм, че таят особена привързаност към французите.

— Кои? — попита Гейбриъл, без да влага смисъл във въпроса си. Изведнъж той осъзна, че няма представа за какво говори брат му.

— Как кои? Близначките Феърборн. — Тристан пъкна един от ментовите бонбони в устата си. — Щом им харресва да схлушат фхренски акценти, ще тррябва да им угодя, поп?

Гейбриъл затвори очи за миг и поклати глава. Тристан понякога можеше да бъде отявлено абсурден.

Брат му се засмя на собствената си шега, оттегляйки се наперено от прозореца. Докато минаваше покрай стъклената витрина на библиотеката, той спря и използва отражението, за да заглади тъмната си коса.

— Къде е книгата с френска поезия, която Роузи четеше снощи?

— Нямам представа — отвърна Гейбриъл.

С малко късмет Розалинд бе предвидила тактиката за съблазняване на Тристан и я бе хвърлила в езерото.

— Жалко — каза брат му печално. Той прокара пръсти по челото си. — Знам със сигурност обаче, че не ти завиждам за тази противна синина на лицето ти. — Удареното място бе избледняло в отвратителен резедав нюанс. — Ще ми обясниш ли отново как го получи?

— Имах... злополука в градината в Лондон — отговори той разсеяно и продължи да гледа мис Хейууд.

— Братко? Ако не си забелязал, къщата бързо се пълни с жени, които желаят вниманието ми и аз трябва да се отправям натам — заяви Тристан и се изправи. — Доста забележителна група, цялата при това. Единственото ми съжаление е, че трябва да избира само една.

Гейбриъл се обърна към Тристан, който сега се бе облегал на рамката на вратата.

— Използвай главата си — започна той. — Не показвай предпочитанията си. Внимавай да не обидиш някого. Остави одобрението и неприязънта си известни само на мен и Розалинд. Ако стане така, че направиш своя избор преди нощта на бала, би било разумно да го запазиш за себе си. Отново ти повтарям, не бива да има неприлично поведение, Тристан, без фалшиви френски акценти и, за бога, покажи някаква сдържаност.

— Ще го направя, ако и ти го направиш — отбеляза Тристан небрежно, докато разглеждаше внимателно ноктите си. — Свърши ли? Бих искал да побързам и да ги издебна, както сигурно се досещаш.

— Да ги издебнеш? — засмя се Гейбриъл. — Може да ти се наложи да се криеш.

Тристан оправи палтото си.

— Е, слава богу, че не ти си избираш невеста, Гейбриъл. С всички твои правила за държание и облекло без съмнение щеше да я убиеш от скука.

Усмивката на Гейбриъл замръзна и лицето му се намръщи. Неговият малък брат нямаше никаква представа за сериозността на подхвърления лекомислено коментар.

С преувеличен поклон, Тристан напусна стаята и продължи по коридора с весела крачка. И добре че излезе навреме, помисли си Гейбриъл — точно преди да го удуши.

Но би било нередно да обвинява брат си за зле подобрите му думи. Тристан бе твърде млад, за да помни каква щастлива и жизнена жена бе майка им... и как баща им бе променил всичко със своето безразсъдство.

Пронизителен вик привлече вниманието на Гейбриъл обратно към прозореца. Той погледна към земята за куче, защото със сигурност звучеше като кучешко скимтене.

Но не беше куче. Беше мис Хейууд.

Нейното хубаво малко боне хвърчеше във въздуха, докато тя тичаше напред-назад, размахвайки роклята си, сякаш бе в пламъци. Мис Грийн отчаяно се опитваше да настигне приятелката си, но мис Хейууд просто бе твърде бърза.

— Какво, по дяволите... — Гейбриъл пристъпи по-близо до прозореца и примигна няколко пъти, когато осъзна, че обезумялата жена случайно му предоставяше — както и на малката тълпа, събрала се около нея — гледка към стройните си прасци, да не говорим за коленете.

Тя продължи да се развява наред алята по същия безумен начин, като прекоси малкото пространство от тревна площ, привличайки любопитните зрители, които бяха започнали да я следват.

Мис Хейууд се бе насочила направо към езерото. Той я наблюдаваше как се приближава към ръба, където моравата бе наклонена към водата. Ако момичето не внимаваше, щеше да падне вътре.

А от онова, което бе чул, че се е случило на градинското соаре у Монтеки миналата пролет, тя не можеше да плува.

Той изруга, прокарвайки ръка през вече разрошената си коса.

— Тази жена никога ли не стои мирно?

Гейбриъл се отдалечи от прозореца и изфуча през вратата. Искаше да ѝ разкрие истинската си самоличност насаме, преди да се изложи като се обърне към него неправилно пред всички. Но не можеше и да остави момичето да се удави.

Във фойето Гейбриъл забеляза икономата си да стои като мраморен страж до отворената двукрила входна врата. Куфари и чанти във всякакъв размер и форма бяха събрани на купчина пред него, докато слугите ги разнасяха до съответните стаи.

— Ваша Светлост — заяви икономът с безизразно лице. — Изглежда има безредица на моравата.

— Да, Джерард. Наясно съм.

— Разбира се, Ваша Светлост.

— Нареди да бъде подготвена вана за мис Хейууд.

Когато високият иконом с посребрени коси потвърди заповедта с бавно кимване, Гейбриъл мина през входната врата, надолу по стъпаловидната тераса и забърза по пътеката.

Образът на мис Хейууд, излегната във ваната и с оплискана от водата блестяща кожа, се появи нежелан в съзнанието му.

Той разтърси глава, за да изхвърли тази мисъл от ума си. Ако не обуздаеше въображението си, също щеше да се нуждае от потапяне в леденото езеро.

В единия момент тя се възхищаваше на лавандулата, която очертаваше пътя, извиващ се около замъка — дългите, сиво-лилави клончета подскачаха нагоре-надолу, докато множеството пчели събираха ароматния прашец — а в следващия запрепуска като обезумяла, защото едно от тези досадни малки същества се бе напъхало под роклята ѝ.

— Пчела. Пчела. Има пчела — проплака Маделин с отчаян шепот, подскачайки наоколо.

— Къде? — Присила се завъртя и се огледа. — Няма пчела.

— Под роклята ми — извика Маделин, развявайки полите си. — Ще ме ужили.

— Ами, тогава я остави — каза през зъби мащехата й. — По-добре да стоиш на едно място и да се държиш като дама, отколкото да хвърчиш наоколо като луда.

— Шегуваш ли се? — попита Маделин невярващо, отгърсвайки и размахвайки роклята си, докато прекосяваше тревата. — Последният път, когато бях ужилена, ръката ми се поду, зачерви се и ме боля в продължение на пет дни. Няма съществуващ мехлем, който да ме спаси.

— Стой мирно, за да ти помогна — увещаваше я Шарлот, докато я следваше.

— Феърборн гледат към нас — хленчеше Присила, изоставайки зад тях. Тя хвърли поглед през рамо. — И ни следват.

— Млада госпожице! — извика лорд Феърборн. — Какъв е проблемът?

Баронесата се усмихна със стиснати устни.

— Няма нищо, милорд. — Тя рязко се обърна и изръмжа през зъби: — Маделин, настоявам да спреш веднага.

И Маделин го направи — точно на върха на лек наклон.

— Чакай, чакай... — Маделин остана напълно неподвижна за част от секундата. — Мисля, че я няма... — каза тя с облекчена въздишка. — Наистина. — Раменете й се отпуснаха, тя се обърна назад и едва сега забеляза как поляната е наклонена рязко към голямо езеро. — Е, добре е, че не пад... Аууу! — Острото жило се заби в левия й хълбок.

Тя рязко се обърна, посягайки към задните си части, но след това, без да иска, настъпи подгъва си. И тогава падна или по-скоро, търколи се право в езерото.

Присила изпищя. Шарлот ахна. А Маделин се измъкна от дълбоките до коляно води, просна се върху затревения бряг и избухна в смях.

— О, Мадиди! — Шарлот се спусна надолу по хълма. — Добре ли си?

— Да, да, добре съм — издърдори тя, прибирайки кичур коса, паднала пред очите й. — С-студено ми е. Но съм добре. Поне водата не беше много дълбока тук.

— Трябваше да се досетя, че ще направя нещо подобно — изсъска Присила. — Тромава крава.

— Ще потърся помощ — каза Шарлот с тих глас, хвърляйки неодобрителен поглед към баронесата.

Маделин погледна нагоре и видя малката тълпа, която се бе събрала на върха на склона. Близначките Феърборн ѝ се усмихваха самодоволно под носовете си, макар да трябваше да признае, че нямаха избор, тъй като стояха над нея. А баща им, червендалестият лорд Феърборн, примигна към нея, сякаш тя бе новооткрит вид насекомо.

Изправяйки се, Маделин събра в шепи подгизналия плат и започна да го изстиска от водата. Тя вдигна поглед от заниманието си и видя млад лакей да слиза надолу по склона. Той хвърли един поглед към предната част на роклята ѝ и се завъртя на пети.

— Ако... ако желаете, мис — каза той с гръб към нея, — ще ви донеса одеяло.

И после хукна обратно.

— Благодаря ви — отговори Маделин учудено.

Тя се чудеше, какво бе накарало прислужника да се почувства толкова неловко. Разбира се, вероятно не всеки ден някаква глупава жена скача в тяхното езеро. Или... Маделин погледна надолу. Водата бе прилепила роклята към кожата ѝ, правейки бледосинята тъкан напълно прозрачна. Всяка ребрена кост, гърдите ѝ, бяха шокиращо видими в потресаващи подробности за всеки, който би обърнал внимание.

Обвивайки ръка през гърдите си от благоприличие, тя бавно и уморено започна да върви нагоре по хълма, а подгизналите поли, прилепени по бедрата, я забавяха.

Тя осъзна, че всяка нормална млада дама щеше да бъде напълно покрусена от това, да падне в езеро толкова драматично пред очите на половин дузина хора. И всъщност, Маделин очакваше, че утре ще се чувства по-засрамена, отколкото в момента. Сега никак не можеше да усети унижението. Вероятно бе така, защото не я интересуваше какво мислят тези хора.

Или може би защото след изтощителното четириднешно пътуване в каретата с мащехата ѝ и множеството ѝ критики, падането в езеро ѝ подейства направо освежаващо. Или пък... просто не беше

изненадана. От ранна възраст бе приела факта, че такива неща просто ѝ се случваха. Да. Това беше. Ако преди малко не бе паднала в езерото, щеше да е изненадващо.

Тя спря рязко, когато пред погледа ѝ се изпречиха излъскани високи ботуши с доста голям размер.

Погледът ѝ се издигна нагоре по краката на мъжа, от коленете към атлетично оформените му бедра, обути в светлобежови бричове, които бяха греховно плътни и спря някъде около стройните му хълбоци и плосък корем.

— Защо, мис Хейууд — дочу тя познат дълбок глас, — всеки път, когато ви срещам, вие сте мокра и опръскана с кал?

Тъй като не бе от срамежливите, Маделин вдигна глава, за да срещне красивия втренчен поглед на мистър Дивайн, който незабавно я зашемети така, че тя не можа да промълви и дума. Той бе толкова забележително красив! Как, за бога, познатите му успяваха да се концентрират върху нещо в негово присъствие? Тя не можа да каже нищо. Устата ѝ просто се отвори и затвори като на риба. Вероятно и миришеше на такава, сега като се замисли.

След миг, по-продължителен, отколкото би искала, тя успя да се усмихне колебливо. Но ефектът, който се надяваше да има върху него бе съсипан, когато същият влажен кичур коса отново падна и покри лицето ѝ. Мъжът се засмя тихо, докато го отместваше вместо нея.

Маделин отчасти очакваше да го види тук, тъй като той бе роднина на Дивайн, а те със сигурност щяха да поканят и други хора, освен потенциалните булки и техните семейства, за да изравнят броя на гостите, но тя би предпочела той да не я наблюдава, докато е толкова... толкова подгизнала.

Очите му искряха от потиснат смях.

— Какъв точно бе проблемът, скъпа мис Хейууд? — Той кръстоса ръце върху гърдите си. — Имаше ли проблем? Или просто ви се прииска да поплувате?

— Д-да... исках да кажа не. Имаше пчела.

В този момент лакеят се появи, спасявайки я от по-нататъшни обяснения и ѝ подаде одеялото. Мистър Дивайн го взе от слабата ѝ хватка и го обви плътно около раменете ѝ.

— Ядосана съм ви — заяви тя, спомняйки си изведнъж как я бе измамил с поканата.

— И защо? — попита той, след като завърши с увиването.

— Вие пъхнахте поканата в ръката ми — подсмръкна тя. — Да не мислехте, че ще забравя?

— Глупости, това щеше да стане по един или друг начин. Просто помогнах на моя човек.

— Вашият човек? — Веждите ѝ се събраха.

— Елате. Ще ви отведе вътре. — Той я изненада, като взе ръката ѝ в своята, докато я водеше нагоре по хълма. — Трябва да ви обясня нещо насаме и след това можете да ми кажете защо почувствахте нужда да изпробвате водата.

Близо до върха, тя отново откри гласа си.

— Много бих искала първо да се преоблека. — Нещо мазно, което тя се надяваше да е просто кал, а не пиявица, се плъзна по прасеца ѝ. — Тоест ако смятате, че херцогът ще прояви толерантност към мен да се мъкна из замъка му, капеща кална езерна вода навсякъде.

— Мога да ви уверя, че няма да е проблем — каза той и в леденосиния му поглед проблесна топлина. — Но преди това трябва да ми позволите да изясним нещо, което беше...

— Мистър Дивайн — заяви Маделин със силен стон, опитвайки се да освободи ръката си от неговата стегната хватка, — бих искала първо да се освежа мал...

Поради някаква неизвестна за нея причина, всички, които стояха на хълма едновременно ахнаха. А тя можеше да се закълне, че мистър Дивайн изръмжа изпод носа си.

Когато Маделин отвори уста, за да заговори отново, изчервената Шарлот бързо поклати глава, сякаш се опитваше да ѝ изпрати сигнал. Маделин объркано смръщи вежди. Тя погледна към мащехата си, чиято алабастрова кожа бе станала пурпурна.

Присила пристъпи напред, сграбчвайки свободната ръка на Маделин.

— Моля, простете ѝ, Ваша Светлост. Водата трябва да е повлияла на чувството ѝ за благоприличие. Аз съм съвсем сигурна, че моята доведена дъщеря не е искала да се обърне към вас неподходящо и...

— Ваша Светлост? — Маделин погледна мистър Дивайн подозрително. — Защо тя се обръща към вас, сякаш сте...

Гласът ѝ заглъхна, докато изучаваше избледняващия жълтеникав полумесец от вече завяхващата синина на челото му, а след това сведе поглед към фамилия герб, който украсяваше копчетата на тъмнозеленото му сако. Устата ѝ се отвори, а очите ѝ се разшириха, когато направи връзката. Човекът, излъчващ спокойна увереност, който стоеше пред нея, не беше мистър Дивайн. Той бе мошеник, интригант, измамник и тя трябваше да бъде по-предпазлива, вместо да вярва на пленителния му поглед.

Кожата ѝ настръхна от смущение.

— Вие сте херцогът — прошепна тя невярващо. Маделин се почувства като пълна глупачка. — В градината... вие сте ме излъгали. Защо го направихте?

— Не ставай глупава, скъпа. — Присила стисна ръката на Маделин така болезнено, че всичките ѝ пръсти се смачкаха. — Негова Светлост няма нужда да лъже. — Тя погледна извинително херцога. — Моля ви, нека я отведе вътре, така че да мога да поговоря с нея и да я успокоя. Тя обикновено е доста мила, ако просто ѝ дадете още един шанс.

— Баронесо — подчерта херцогът, а очите му кипяха от гняв, когато се съсредоточиха в умолителния поглед на Присила. — Моля, разхлабете хватката си. Вярвам, че така прекъсвате притока на кръв към пръстите на мис Хейууд.

Присила я пусна незабавно. След това се поклони леко с глава и се оттегли нагоре по хълма като наказано дете.

Веднага след като херцогът върна вниманието си към Маделин, очите му омекнаха.

— Не предвидих това. Наистина, как бих могъл — каза той тихо и нежно стисна ръката ѝ, докато я държеше в своята. — Планирах да говоря с вас насаме преди...

— Преди какво? — попита Маделин, опитвайки се да понижи гласа си. — Преди да се унижа?

— Смея да кажа — заяви той с тъмен поглед, — че вие, изглежда, добре се справяте с тази задача съвсем сама.

— Вие ми се подигравате — прошепна Маделин, но въпреки това думите ѝ бяха изпълнени с неодобрение.

Поглеждайки към съединените им ръце, тя издърпа своята. После го стрелна с един последен укорителен поглед и сграбчи

одеялото, което заплашваше да се плъзне от раменете ѝ. Маделин подсмръкна и закрета нагоре по хълма. Гейбриъл я настигна на върха, блокирайки пътя ѝ.

— Чакайте — нареди той, а строгото му изражение ѝ казваше, че е човек, свикнал хората около него да правят точно това, което заповяда.

Тя отказа да го погледне и затова заби ядосания си поглед в гърдите му. За момент настъпи тишина, нямаше никакви думи, нито дори шепот от другите гости. Чуваше се само накъсаното ѝ от гнева дишане, докато гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от усилието, което ѝ отне изкачването на стръмния хълм с подгизнала рокля.

Накрая дълбокият му глас наруши мълчанието.

— Не съм ви лъгал — каза той тихо, само и единствено за нейните уши. — Това е моето рождено име.

— И двамата знаем, че не така е трябвало да се представите — каза тя малко по-силно. — И със сигурност не бе подходящо да се обръщам към вас така неофициално.

— Ако си спомняте, поведението ви онази вечер не предразполагаше нито един от нас да се държи спрямо правилата, по начина, който обществото изисква.

Тя погледна към него с недоверчиво изражение.

— Защо ме излъгахте? Затова ли бях избрана? — Тя погледна към лицата на онези, които стояха около тях, макар и на известно разстояние. С изключение на мащехата ѝ и Шарлот, всички останали се хилеха дяволито, надавайки ухо отчаяно, за да дочуят разговора им. — За забавление? Аз ли съм шегата? — Маделин преглътна, игнорирайки упорито гласа в главата си, който ѝ казваше, че се държи грубо. След моментно мълчание, тя поклати глава, разочарована и от него, и от себе си.

Маделин се опита да го заобиколи. Той бе предвидил движението ѝ и широките му рамене препречиха пътя ѝ отново.

— Наистина, аз ви подведох при получаването на поканата — каза той с нисък глас. — Но ако не го бях направил, щяхте да избягате от мен, както се опитвате да направите и сега.

— Мистър Ди... — Маделин се спря, опитвайки се да поеме контрол над емоциите си. — Ваша Светлост — каза тя с принудена сладост, — хрумвало ли ви е някога, че може би е възможно да има

жена в цяла Англия, която не желае да се омъжи във вашето семейство?

— Не, честно казано — каза той и изви арогантно веждата си. — Ако имаше, бих я сметнал за най-глупавата от всички глупци.

— Разбирам — каза тя наскърбено.

Тя дръпна рязко изплъзващото се одеяло и го обви по-плътно около раменете си. Поемайки дълбоко дъх, Маделин наложи прекрасна фалшива усмивка на лицето си, когато започна да трепери, без да знае дали е от гняв или студ.

— Моля ви, пуснете ме да мина — каза тя и спокойната маска на лицето ѝ се пропука.

В отговор херцогът погледна надолу към нея, сякаш тя бе кутия за раздаване в игра на „Фаро“, а той е комарджията, който чака да види каква ще е следващата карта. След една дълга минута, Гейбриъл отстъпи настрана.

— Разбира се.

Маделин мина покрай него, чувствайки се странно съкрушена, че той се бе отказал да я спре. Тогава, мислейки колко странно е да се чувства по този начин, тя се затича, като бързаше през моравата към замъка, без да забавя темпото си.

По средата на пътя обаче, тя осъзна, че дори не знае къде отива. Просто знаеше, че трябва да се измъкне от него и тълпата зяпачи. Ох! Как ли се наслаждаваха близначките Феърборн на унижението ѝ.

До нея се появи прислужница с очи като на сърна, правейки реверанс в движение, докато се опитваше да се справи с темпото на Маделин.

— Мис, приготвила съм ваната ви. Багажът ви също е занесен. — Тя продължаваше да се движи успоредно с нея. — Аз съм Джени — задъха се момичето, — и ще ви покажа стаята ви.

Маделин спря внезапно. Тя се обърна към Джени, която изглеждаше повече от облекчена от дадената ѝ почивка.

— Ваната ми? Искаш да кажеш, че този мъж — тя посочи зад себе си с рязко кимване на главата, — този интригантски измамник, е предвидил, че ще падна в езерото?

— Не зная, мис. — Джени я изгледа смутено, сякаш ѝ се прииска някоя от останалите прислужници да бе получила задачата да следи за удобството на мис Хейууд. — Така изглежда. Баща ми казва, че

господарят винаги мисли за нещата напред във времето. Това е знак за велик ръководител. Той е също така и много наблюдателен. Вероятно му е трябвал само един поглед към вас и е разбрал, че ще свършите в езерото.

Маделин не знаеше какво да мисли за това. Но като стана дума за случилото се, тя си спомни със страх за болката на ужиленото място, което бе започнало да тупти яростно.

— Кажи ми, Джени — подкани я Маделин, докато продължаваше да върви към замъка с несъмнено по-бавно темпо. — Какви лекове знаеш за успокояване на болката от ужилване на пчела?

— Не зная, мис, никога не съм била ужилвана. Но мога да потърся.

— Моля те, направи го — каза Маделин и след това спря в основата на стъпаловидната тераса, водеща до двукрилата входна врата на замъка. Е, нямаше друг начин да се изкачи по тях, без да слага единия си крак пред другия. Тя направи крачка. И се сви. Направи още една крачка. Отново се сви. — Защо трябва да има толкова много стъпала?

— Моля?

— Стълбите. Разбираш ли... — Маделин спря и погледна през рамо, за да се увери, че никой друг не може да я чуе. — Бях ужилена там отзад. — Тя посочи неопределено зад себе си. — Всяка стъпка ми причинява болка.

Устата на Джени се изви в потисната усмивка.

— Каквото и да правиш, Джени, моля те, не споменавай местонахождението на жилото на другиго. Бях засрамена достатъчно за един ден.

— Няма мис, обещавам.

4

До обяд цялото домакинство знаеше къде точно бе ужилена Маделин. Това бе грандиозно постижение, предположи тя, предвид необятността на замъка.

— Трябва да вземеш под внимание факта, че има стотици прислужници — каза Шарлот, следвайки Маделин в спалнята ѝ. — Със сигурност достатъчно, за да се поддържа постоянна и силна вълна от клюки.

— Да, но ако още веднъж видя някоя от близначките Феърборн да се кикоти или поредният добронамерен прислужник, въоръжен с потайна усмивка и лапа за ужилване от пчела, си тръгвам. — Маделин измъкна малка синя възглавница от леглото си, набухна я и след това я постави върху тапицираната пейка в подножието на леглото си.

— Но ти не трябва да си тръгваш — извика Шарлот, като махна възглавницата, преди Маделин да успее да седне върху нея и после я хвърли обратно на леглото. — Спомни си споразумението с мащехата ти. — Тя посочи към креслото със сини и жълти райета в другия край на стаята. — Ще ти бъде безкрайно по-удобно там.

Маделин кимна.

— Това не беше споразумение, а изнудване. — Тя запристъпва до там бавно, седна предпазливо на една страна и подпря главата си на извитата облегалка.

— И все пак трябва да се преструваш, че се опитваш да спечелиш херцога. А Присила няма да ти повярва, след това, което се случи при пристигането ни.

— Тогава може би просто ще намеря тъмницата на замъка и ще се скрия в нея за следващите четиринадесет дни. Шарлот, аз съм свършена.

Шарлот реши да седне на креслото до краката на Маделин и почти бе седнала, но изведнъж тъмносините ѝ очи се разшириха. Тя хукна през стаята, улавяйки празната чаена чаша на дремещата си майка, точно преди да падне на пода.

— Не мисля, че Уолвърест все още има тъмница — каза Шарлот, оставяйки чашата върху подноса на близката маса. — Но наистина как, за бога, неправилното обръщение към Негова Светлост засенчи падането в езеро и разголването ти? — Тя замълча, изпъчвайки собствените си почти плоски гърди. — Имам предвид, разкриването ти, Маделин?

— Глупости. Имах одеяло.

— Одеяло, което постоянно се разтваряше.

Маделин простена.

— Благодаря ти, че посочи тази нова страна от моето унижение. Поне измамникът се престори, че не забелязва.

— Твоят измамник забеляза всичко. Погледът му се свеждаше при всяко твое мигване.

Маделин се поизправи, задните ѝ части я боляха.

— Той със сигурност не е мой — каза тя, оправяйки хлабавия кок на главата си, все още влажен от къпането. — И не ти вярвам.

— А трябва — каза Шарлот. — Аз наблюдавам всичко. — Тя се обърна, изучавайки задрямалата си майка за момент, после погледна Маделин с дръзка усмивка. — Искам да ти покажа нещо. — Ревейки в предната част на корсажа си, тя извади сгънат лист хартия.

— Какво имаш там? — попита Маделин.

Разгръщайки хартията, сякаш е направена от захарен памук, Шарлот я задържа точно под носа си, а очите ѝ се плъзнаха по редовете.

— Това е списък с любимите неща на лорд Тристан.

— Откъде взе това?

— Сама го съставих. — Тя се усмихна гордо на Маделин. — Чрез внимателни наблюдения — да не споменавам за усиленото подслушване — разкрих няколко от предпочитанията на Негово Благородие. Направих списък и го изучавам.

— Шарлот, изумена съм.

Игривото изражение на приятелката ѝ премина в несигурност.

— Мислиш ли, че е странно?

— Напълно.

Шарлот се опита да въздъхне раздражено, но вместо това се усмихна.

— Ами, реших, че не може да навреди. Искаш ли да ги чуеш?

Маделин се усмихна на проявата на забележително доверие на приятелката си. Никой, освен Шарлот, нямаше да сподели такава жизненоважна информация с нея, тъй като само тя вярваше на твърдението ѝ, че не харесва лорд Тристан. Те имаха неразрушима връзка, създадена в детството, изградена от безусловна любов и взаимни мании към подслушване, книги и всичко покрито, изпечено или поръсено с шоколад.

Освен това и двете имаха член от семейството, който ги критикуваше до крайност, само че всяка от тях се справяше с това по различен начин. Маделин се преструваше, че критиките не я нараняваха, докато Шарлот постоянно се променяше.

— Да, разбира се, чети — каза Маделин. — Думите не могат да изразят степента на интереса ми.

Шарлот повдигна скептично вежда, преди да зачете на глас:

— Любимият му цвят е червен, а любимите му плодове са ягоди... — Шарлот спря и нос ѝ се набръчка, когато присви очи, за да прочете следващия ред. — ... Любимото му цвете е орхидея Паподи... не, о боже, забравила съм произношението. Пафипо... не, това също не звучи правилно... О! Сетих се. Орхидея Пафиопедилум. — Изглеждайки извънредно доволна, Шарлот се усмихна по скоро на себе си, но след това светлите ѝ вежди се склочиха замислено. — Как, мислиш, изглежда това?

— Нямам представа — изкоментира Маделин намръщено, докато напразно се опитваше да намери по-удобна поза за седене. — Но съм готова да се обзаложа, че пет млади жени ще ги носят в косите си на вечеря тази вечер.

Лицето на Шарлот помръкна.

— Наистина ли мислиш така?

Маделин се усмихна, когато най-накрая се настани.

— Не. Но мисля, че наистина ще ослепееш, ако продължаваш да не носиш очилата си.

— Относно това... — Шарлот сведе поглед, а тонът ѝ стана печален. Тя започна да усуква кичур от светлата си коса около пръста си. — Хариет ми каза, че лорд Тристан не харесва жени с очила. Чула го е да заявява на бала на Аткинсън миналата пролет, че те правят една жена да изглежда по-възрастна, отколкото е всъщност и... интелигентна. — Тя измърмори последната част.

— И той смята интелигентността за недостатък? Шарлот, защо би търсила вниманието на човек, който...

— Не ставай глупава, Маделин — намеси се Присила. — Мъж като Негово Благородие заслужава това, което желае сърцето му. — Тя побутна крака на Маделин, докато минаваше покрай нея, за да застане до Шарлот.

— Как влезе тук? — попита Маделин, тъй като не бе видяла или чула вратата да се отваря.

Присила надникна над рамото на Шарлот, плъзгайки поглед върху листа хартия, който държеше тя.

— Спалните ни имат обща гардеробна. Освен това, имам ключ.

— Но дори аз нямам ключ.

Проницателният поглед на мащехата ѝ се вдигна за кратко, срещайки този на Маделин.

— Разбира се, че нямаш. Лейди Розалинд предостави на всички придружители ключове към нашите стаи и тези на поверениците ни, така че да можем да ви заключваме през нощта. За да се осигури необходимото благоприличие и безопасност.

Фактът, че Присила каза „да можем да ви заключваме“ не убягна на Маделин. Присила сви рамене.

— Не можеш да се измъкнеш. И очевидно никой не може да влезе, освен ако няма ключ.

Вдигайки ръка към гърлото си, Шарлот ахна с прикрита възхита.

— Дори собствената му сестра вярва, че лорд Тристан ще ни похити в леглата ни!

— Точно така — съгласи се Присила. — Лейди Розалинд ни увери, че има само по един ключ за всяка стая. И по-важното е, че милейди предупреди всички придружители, че всяка, уловена извън спалнята си, без подходящ придружител след полунощ, ще бъде незабавно отстранена. — Присила се протегна и грабна листа, който Шарлот държеше. — Кажете ми откъде си взела този списък.

— Мой е — Шарлот изглеждаше така, сякаш се боеше, че Присила може просто да се хвърли към нея и да я ухапе за ръката.

— Не виждам как някоя от тези надраскани глупости ще ти помогне — подигра се Присила.

Маделин хвърли поглед към тъкмо събудилата се мисис Грийн, която седеше на един стол пред камината. Майката на Шарлот бе

показала доста забележително самообладание, докато бе принудена да бъде свидетел на ехидната наглост на Присила в такава непосредствена близост през последните няколко дни. Въпреки това, ако стискането на устните бе някакъв знак, то самообладанието на мисис Грийн бе на изчерпване.

— Хмм — каза високомерно Присила, привличайки вниманието на Маделин обратно към себе си. — Питам просто от любопитство, разбира се, някой направил ли е списък с любимите неща на херцога?

Стаята потъна в тишина.

— Не мисля — предположи Шарлот най-накрая. — И защо да го правят? Той няма да си избира невеста. — Тя погледна Маделин с поглед, който казваше „какво друго бих могла да отговоря“ и сви рамене.

Пронизващите очи на баронесата се плъзнаха по листа и прегледаха набързо списъка. След това тя го смачка и хвърли на пода, а вниманието ѝ се върна към Маделин.

— Има неща, които трябва да обсъдим. Неща, които не знаех до днес. Трябва да поговорим. — Студените ѝ сини очи се разшириха за момент, докато се опитваше да подчертае какво има предвид.

Маделин знаеше какво иска мащехата ѝ. Присила вероятно бе на път да се пръсне от любопитство, за да разбере как и защо Маделин се бе запознала с херцога, преди да пристигнат в Уолвърест. Това, което мащехата ѝ знаеше, бе, че мистър Аштън бе успял да я догони в градината и че тя, когато бе пресрещната от Присила в коридора срещу кухните, бе пропуснала представянето си пред херцога заедно с другите поканени.

Някой почука на вратата и Маделин стана предпазливо от тапицираната пейка, загрижена за задните си части.

— Предполагам, че това е Джени с поредния компрес за ужилването — каза тя, като се затътри към другия край на стаята. Маделин отвори вратата и видя прислужницата. Момичето направи бърз реверанс. — Да? — попита Маделин.

— Негова Светлост изразява заинтересоваността си към вашето благосъстояние и желае компанията ви незабавно в оранжерията.

Очите на Маделин се присвиха.

Присила се промъкна до нея и прошепна в ухото ѝ:

— Какво предимство. — Преди да се отдръпне назад баронесата се усмихна злобно на Джени, чиято бледност бе станала пепелява. — Е, какво чакаш, момиче? Заведи ни при него.

— Тъ... Негова Светлост, уточни, че мис Хейууд трябва да отиде сама.

— Сама, така ли? — Присила обърна гръб на прислужницата за миг, усмихвайки се самодоволно на Маделин. — Е, в такъв случай, побързай. — Тя се опита да избута Маделин през вратата, бутайки я силно за лакътя.

— Защо? — попита Маделин. Отпуснатата ѝ ръка бе задържана в плен на хватката на мащехата ѝ.

— Не ви разбрах, мис?

— Разкри ли Негова Светлост причината за своята молба?

— За вашето събеседване — отговори Джени внимателно. — Господарят и лейди Розалинд смятат да проведат събеседване с всички евентуални невести на лорд Тристан. Вие сте първата.

Маделин издърпа ръката си.

— Кажу ми... — Тя замълча, потупвайки с пръст брадичката си, докато обмисляше отговора си. — Кажу ми, че имам главоболие. И... приемам неговата загриженост. Може би ще имаме възможност да разговаряме друг път.

— Сигурна ли сте, мис? — Бедната прислужница изглеждаше ужасена от съобщението, което трябва да отнесе.

— Напълно.

Маделин изчака Джени да тръгне и след това се опита тихо да затвори вратата, но Присила я спря, пъхайки крака си в процепа, преди тя да успее да затвори.

— Чакай! — извика Присила на прислужницата, преди да се обърне обратно към Маделин. — Да не си полудяла? Едва не го оскърби на вечерята, като избяга от поканата, обърна се към него неподходящо пред гостите му, спори с него, а сега отбягваш молбата му да те види? Да не си загубила ума си, дете?

Маделин помисли върху това за секунда.

— Явно. — Разтривайки слепоочия, тя понечи да заобиколи мащехата си.

— Къде си мислиш, че отиваш? — Присила препречи пътя ѝ. — Заминаваш направо при Негова Светлост и молиш за прошка.

— Със сигурност няма да го направя — отвърна тя невярващо.

Присила рязко спря и ъгълчето на устата ѝ се изви в самодоволна усмивка.

— А какво ще стане с бедната Шарлот? Може би шансовете ѝ за спечелване на лорд Тристан намаляват, след като е толкова тясно свързана с неблагоприятна, груба и интелигентна жена като теб?

Маделин погледна към Шарлот. Тя седеше и със сбърчени вежди се мъчеше да изглади смачкания списък, който Присила толкова небрежно бе хвърлила на пода.

Маделин въздъхна. Шарлот таеше ученическо увлечение към лорд Тристан от деня, в който каретата на Грийн се бе преобърнала, когато конят бе стреснат от гневен уличен търговец. Негово Благородие ги бе освободил от обърнатото превозно средство и дори бе успял да успокои коня им с опитни ръце и малко шепот. Това беше станало преди пет години и момичето бе хлътнало по лорд Тристан от тогава.

Шарлот бе уязвима и тиха — със сигурност не бе от този тип млади дами, с които лорд Тристан общуваше по принцип. Щеше да разстрои нежната ѝ приятелка до сълзи за нула време. А този самодоволен глупак не заслужаваше сълзите ѝ. Но разума на Шарлот не можеше да бъде разколебан. Тя си въобразяваше, че е влюбена в него. Това бе една сбъдната мечта — шанс да спечели мъжа на мечтите си. Нейният герой.

Маделин не можеше да принуди приятелката си да види развратния мошеник, който всъщност беше, но знаеше, че може да направи всичко по силите си, за да държи вълка на разстояние. Обаче нямаше как да защити Шарлот, ако херцогът я изгонеше заради безочливата ѝ наглост.

Преглъщайки гордостта си като глътка вкиснато мляко, тя погледна изглеждащата самодоволно Присила.

— Ще отида. И... ще се държа прилично. Но няма да се моля, ако той реши да ме изпрати у дома.

— Добро момиче — изчурулика Присила, потупвайки я по ръката. Тя се наведе и прошепна: — Трябва да те измъкнем от тази ужасна кафява рокля, която си избрала да носиш и да те облечем в нещо по... привлекателно. Нещо мое, може би.

— Но всичко твое ми е твърде малко — посочи Маделин, следвайки мащехата си, докато тя се носеше с валсова стъпка към гардеробната.

Присила се обърна, усмихвайки се като гладна котка.

— Именно.

* * *

— Защо послушах тази жена и не си взех шала? — запита себе си Маделин.

Тя обвини ръце около себе си, следвайки Джени към оранжерията по тясна тухлена пътека, граничеща от двете страни с нисък жив плет.

Внезапният полъх на вятъра я изненада. Тя ахна, когато студеният въздух мина направо през тънката памучна рокля в прасковен цвят. Джени погледна през рамо и ѝ се усмихна съчувствено.

Треперейки, Маделин сведе поглед към роклята, взета неохотно назаем от Присила. Тя се опита да потуши неприятното усещане, че е като сочна хапка, разхождаща се из гората, само за да примами вълка заради алчната си мащеха.

Всъщност щеше да е подходящо, ако си беше взела един шал, размишляваше Маделин. Или пелерина. Красива и червена, с качулка.

Ръцете ѝ настръхнаха. Когато свиха на един завой в крайна сметка стигнаха до оранжерия, която Маделин забеляза, че е четири пъти по-голяма от дома ѝ в Челси. Те пристъпиха в сградата с южно изложение и незабавно бяха заобиколени от топлината и приятния аромат на портокалови цветчета.

— Честно — отбеляза тя със страхопочитание, докато Джени я водеше надолу по облицования с плочки път между портокаловите и лимонови дървета. — Това е истинска гора. Сигурно има поне четиристотин.

— Триста седемдесет и седем, ако трябва да бъдем точни — чу се дрезгав женски глас отпред.

Красива жена, на възраст по-близка до тази на херцога, отколкото на Маделин, излезе иззад копринен параван и се усмихна топло на Маделин. Нейната коса бе лъскава и черна, точно като на херцога, но

кръглите ѝ сини очи разкриваха очарователна мекота, за разлика от мразовития лазурен поглед на най-големия ѝ брат.

— Лейди Розалинд. — Маделин направи реверанс.

— Мис Хейууд — отвърна лейди Розалинд. — Елате бързо. Нека седнем и да поговорим до фонтана. — Освобождавайки Джени, тя хвана ръката на Маделин и заобиколи покрития с коприна параван, използван, за да отдели кът с мека мебел от останалата част на голямото помещение. От другата страна стояха два богато украсени градински стола, които се намираха в непосредствена близост до фонтан с две противоположно разположени риби в центъра му.

Загрижена за задните си части, Маделин седна предпазливо и незабавно усети как платът около гърдите ѝ се опъва. Тя скръсти скромно ръцете в скута си, докато се притесняваше дали шева под бюста ѝ ще издържи. С нейния късмет, роклята би могла да се пръсне в момента, в който мистър Дивайн — не, Негова Светлост — влезеше в стаята.

— Чай? — предложи лейди Розалинд с жест към чаения поднос, поставен на близката маса.

— Не, благодаря ви — отговори Маделин. Гърлото ѝ бе сухо, но коремът ѝ бе свит на топка от възможността да се срещне с херцога всеки момент.

— Виждам, че сте нервна и не мога да виня вас или някоя от останалите дами за това. Големият ми брат не е човек, който вдъхва спокойствие. И тъй като е естествено всяка една от вас да се опитва да го впечатли заради Тристан, си помислих, че след като събеседването ви е първо, е добре да говоря с вас, преди брат ми да се присъедини.

— Не разбирам — каза Маделин с недоумение. Тя мислеше, че нейното събеседване е първо, за да може да бъде или хубавичко наказана, или отстранена, заради случилото се тази сутрин, но лейди Розалинд изглежда не бе наясно с нейните нови социални гафове.

— Виждате ли — отвърна лейди Розалинд, гледайки през рамо, сякаш за да се увери, че няма никого наблизо, — брат ми... може да изглежда доста студен и... арогантен. Моля ви, не се подвеждайте от първото си впечатление.

Не, наистина. В градината Маделин бе повярвала, че Гейбриъл Дивайн е приятен човек, изпълнен с искрена загриженост за нейното благосъстояние. Единственият му недостатък тогава бе, че той често

стоеше твърде близко — макар че, дори и това не бе толкова ужасно. Но тя бе сгрещила. Сега в очите ѝ той се нареждаше заедно с всички други надути аристократи от нейните познати.

— Това може да ви помогне да разберете... — Лейди Розалинд спря с явна нерешителност относно посоката на разговора. — Под тази фасада, аз вярвам, че сърцето се нуждае от... — Тя замълча и поклати глава тъжно. Нежността към брат ѝ се четеше в погледа ѝ. — Предполагам, че не е честно от моя страна да говоря за личните му чувства. Въпреки това, се чувствам длъжна да обясня неговата съдържана натура, с надеждата да предотвратя всякакви възможни обиди от липсата му на присъствие за следващите две седмици. С изключение на това събеседване, може би няма да го видите до нощта на бала.

— Простете ми, милейди, но се страхувам, че вашият съвет идва твърде късно. — Маделин въздъхна тихо. Може би херцогът щеше да се поколебае дали да я отстрани, ако обясни ситуацията на приятелски настроената му сестра и спечели състраданието ѝ. Тя пое дълбоко дъх и продължи. — Срегнах Негова Светлост в Лондон на вечерното събиране.

— О, да — отговори лейди Розалинд, кимайки с глава. — Спомням си. Брат ми ви забеляза от кабинета си. — Тя се наведе и екзотичните ѝ очи заблестяха със засилен интерес. — Той тръгна след вас, нали?

— Да, въ, може да се каже. Но аз... аз не мисля, че направих добро първо впечатление.

— Пфу! Брат ми ви шпионираше в градината, мис Хейууд, и настоя да ви поканя — без да е наясно, че аз вече съм го направила.

— Наистина ли? — попита Маделин с възбудено любопитство.

Лейди Розалинд кимна.

— Бъдете сигурна, че идеята беше моя. — Тя замълча и поклати глава. — Въпреки това, аз съм сигурна, че каквото и да сте направила, то е без значение. Вие бяхте поканена на друго основание.

— Аз случайно хвърлих лимон по него — изтърси Маделин.

Устата на лейди Розалинд се отвори.

— Не сте!

— Да, страхувам се, че го ударих право в челото. Но не знаех, че това е херцогът, а пък той не си направи труда да се пред...

— От това ли е синината на челото му? Той ми каза... О, боже.
— Изненадата в нейните очи бързо бе заменена с гневен блясък. — Той не се опита да... искам да кажа... не е имало неподходящи опити за сближаване, нали?

Маделин поклати глава.

— Беше тъмно. Аз не знаех кой беше. Така че, разбирате...

— О, боже. — След тези думи лейди Розалинд се облегна, а тъмнокосата ѝ глава се отметна назад и смехът я връхлетя. — Вие, мили боже! — Тя се опита да говори, но пристъпът на смях продължаваше. — Не мога да ви кажа колко пъти... вкарали сте му малко разум, надявам се. — Тя се успокои и избърса сълзите от очите си с ръкавиците си. — Благодаря ви. О, вие сте безценна.

Маделин не знаеше каква реакция да очаква от сестрата на херцога, но истеричният смях определено не бе сред предвидените от нея възможности.

— Добър ден, мис Хейууд. — Дълбокият, плътен глас на херцога ги прекъсна, докато мъжът заобикаляше паравана.

Лейди Розалинд прочисти гърлото си, взимайки се в ръце с изненадваща бързина.

Слънчевата светлина блестеше през стъклените стени от пода до тавана, карайки обсидиановата коса на херцога да заблести. Той бе облечен безупречно в тъмносиньо сако и подходяща жилетка, снежнобялото му шалче бе вързано и падаше на богати дипли. Тъмният, почти екзотично красив мъж излъчваше охолство, увереност и непринуден чар. Той изглеждаше точно като човек, който по никакъв начин не би намерил такава като нея за привлекателна.

Изведнъж, завладяна от дразнеща липса на адекватност, Маделин се размърда в своята зле пригодена рокля. Който смяташе, че тя ще се справи добре като кандидат-невеста за Дивайн, бе крайно заблуден.

Херцогът посочи близкото лимоново дърво, без да сваля ледения си син поглед от нея.

— Вярвам, че сте невъоръжена?

Маделин кимна, игнорирайки умишлената му подигравка.

В същия миг лейди Розалинд издаде сподавен звук. Устните ѝ бяха притиснати плътно, а очите ѝ се затвориха, сякаш бе ожесточено концентрирана върху това да не се засмее.

— Розалинд — каза херцогът и погледна надолу към сестра си, повдигайки тъмната си вежда. — Листовете за събитието.

Тя прочисти гърлото си деликатно.

— Обсъдихме това по-рано и решихме да ги раздам след вечеря.

— Искам ги сега. Ще помолиш ли мис Спароу да ги подготви?

— Аз тъкмо я освободих. — Очите ѝ се присвиха. — Тя трябва да е минала покрай теб, когато си влизал...

— Тогава, моля, погрижи се сама. Бих искал да говоря с мис Хейууд насаме.

Погледът на лейди Розалинд се премести от брат ѝ към Маделин и обратно.

— Искаш от мен да ви оставя сами?

— Да.

— Тук?

На бузата му потрепна мускул.

— Нужно ли е да констатирам очевидното?

Лейди Розалинд стегна челюстта си.

— Наясно си колко неподходящо е това. Рискуваш да опетниш репутацията ѝ, Гейбриъл. Обещаха сме на придружителите най-строга благоприличие.

— Мис Хейууд е в пълна безопасност с мен — отвърна той, гледайки надолу към сестра си, сякаш е готов да я изхвърли сам. — И няма нужда никой да знае.

— Въпреки това...

— Напусни.

— ... аз мисля...

— Веднага.

Лейди Розалинд се изправи, хвърляйки извинителна усмивка на Маделин.

— Мис Хейууд, ако желаете, моля наричайте ме Розалинд. Вие сте просто възхитителна. О! Почти щях да забравя. Бих искала да наема вашите най-желани услуги. Ще ми се да подаря на всяка дама неин портрет в рамка преди нощта на бала. Прецизността ви е зашеметяваща.

Маделин отвърна на усмивката ѝ, доволна от това колко приятелски настроена и приятна се бе оказала сестрата на херцога — за разлика от своите братя.

— Разбира се — каза тя. — Би било удоволствие за мен. И моля ви, наричайте ме Маделин.

Сестрата на херцога кимна с усмивка и стисна леко ръката на Маделин, докато минаваше. След това ги остави сами.

Стаята стана тиха и непоносимият мъж продължаваше да стои там, взирайки се надолу към нея. Тя гледаше навсякъде другаде, но не и към него. Човек би си помислил, че един херцог би бил наясно колко неучтиво е да се зяпа някого. Носът ѝ потрепна, когато съблазнителният горски аромат на сапуна му за бръснене се понесе във въздуха между тях.

Мрачното му присъствие бе почти смазващо в ярката атмосфера на оранжерията. Въздухът внезапно стана задушен, роклята ѝ стана прекалено стегната, стаята твърде тиха. Точно когато си мислеше, че не може да понесе повече мълчанието, той проговори.

— Не е необходимо да има някаква враждебност между нас двамата.

Маделин пое дъх, за да говори, но умът ѝ бе нетипично празен. Да бъде единственият обект на вниманието му беше смуцаващо. Тя се размърда в мястото си и едната страна на деликатните ѝ задни части запулсира. Част от нея искаше да изпълзи под стола си и да трепери, а друга част искаше да стъпи върху крака му, задето беше такъв мошеник. И двете действия, реши Маделин, бяха детински, така че тя просто си остана там, притиснала здраво ръцете си в скута, надявайки се, че очите няма да издадат мислите ѝ.

— Ще говоря за това сега и никога повече — каза той. — Онази вечер в Лондон, аз исках само да предотвратя смущението ви. Сега осъзнавам, че само го отложих.

Челото ѝ се сбърчи.

— Не ви разбирам.

— Хайде, мис Хейууд. Със сигурност си спомняте. Вие не знаехте кой съм. Говорехте за мен с такава злъч, толкова отвращение. Нарекохте ме... арогантен и... какво още?

Празноглав.

— Не си спомням — промърмори тя, свивайки невинно рамене.

— Във всеки случай — очите му я измериха с поглед, който противоречеше на следващите му думи, — джентълменът в мен не можеше да понесе смущението, което щяхте да изпитате, щом

осъзнаете, че в този момент, мъжът, към когото изразявахте такова отвращение, в действителност, стои пред вас.

— Мога да ви уверя — каза спокойно Маделин, — че смущението е нещо, което бих предпочела да изстрадам само пред вас, вместо пред на очите на цяла група хора.

— Разбирам гледната ви точка. — Той леко наклони глава.

Притискайки устни замислено, тя предположи, че това е най-близкото нещо до извинение, което някога щеше да получи.

Той отметна краищата на палтото си и зае празното място на сестра си. Облягайки се назад, херцогът преплете дългите си пръсти пред плоския си корем и опъна жилестите си, мускулести крака пред себе си. Той я погледна право в очите и сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото. Дойде време за отстраняването, помисли си тя.

— Вярвам ви — каза той.

— За кое?

— Че не желаете да бъдете част от това — заяви той. — И аз със сигурност не исках да бъдете. Но заради малко снизходителност от моя страна, вие сте тук. Не сте толкова привлекателна, колкото другите и очевидно сте неподходяща, но по някакъв начин намирам, че заслужавате шанс.

Неговият дързък снобизъм почти я разсмя.

— Мислех, че...

— Мислехте си, че сте извикана тук, за да бъдете отстранена — завърши той вместо нея.

— А така ли е, Ваша Светлост?

Гейбриъл си помисли, че момичето изглежда сякаш е готово да изкрещи... или да заплаче. Кое и да бе от двете, не му харесваше очевидно некомфортният начин, по който тя се чувстваше в негово присъствие. Вътрешно си казваше, че бе грешка да ѝ се довери, но в действителност ѝ вярваше. Разбира се, той не би я освободил от евентуални бъдещи прегрешения, но, по дяволите, след това, което се бе случило днес в езерото... само глупак би се съмнявал в мотивите ѝ. Да остави на сестра си да избере единствената жена, която не иска да има нищо общо с Тристан.

Гейбриъл я изучаваше, докато тя се въртеше в стола си. Знаеше, че трябва да е болезнено с оглед на последните събития.

— Не, не сте отстранена — каза той и върху устните му заигра знаеща усмивка. — Няма да избягате толкова лесно.

— Да избягам? Нямам представа за какво говорите — отговори тя и кораловите ѝ устни се нацупиха по очарователно замислен начин.

— Не? В Лондон вие ме уверихте, че не желаете да се омъжите за един Дивайн. Вашият инцидент тази сутрин в езерото, само ми доказва, колко отчаяно искате да напуснете това място.

— Няма да се преструвам, че ви разбирам погрешно, но не скочих в езерото, с надеждата да бъда отстранена. Спънах се. Бях ужилена от пчела.

— Да, бяхте го споменала.

Подозрителният ѝ поглед изучаваше лицето му, докато обмисляше нещо. Гейбриъл се опита да остане хладен и безпристрастен, да скрие усмивката си, но се провали напълно.

— Кой ви каза къде съм ужилена? — изтърси тя с обвинение в очите.

— Прислужницата.

— Помолих я да не казва на никого.

— Не обвинявайте бедното момиче. Плаща ѝ се да слуша мен, а не вас. Попитах. И ми бе отговорено. Което ми напомня... — Той бръкна в джоба си и извади ключ. — Притиснете това към... засегнатата област. Трябва да намали подуването и да облекчи болката.

— Ключ? — Тя се изчерви чаровно. — Шегувате ли се?

— Страхувам се, че съм напълно сериозен — каза той и сви рамене. — Когато бях дете, баба ми настояваше, че помага. Въпреки че аз никога не съм бил ужилван... на такова деликатно място. — Той се протегна към нея. — Заслужава си да опитате.

Маделин огледа скептично предложението. Можеше и да свърши работа, размишляваше тя. Но тогава щеше да мисли засрамено за херцога, докато притиска ключа към задните си части в уединението на стаята си. Или по-лошо, щеше да мисли, че херцогът мисли как тя го притиска към задните си части в уединението на стаята си.

— Не, благодаря ви. Ще страдам мълчаливо.

Той отново сви рамене и го пусна обратно в джоба си.

— Знаете ли, мис Хейууд, имате нещо, което нито една от другите дами не притежава.

— Споделете, какво е то?

— Вниманието ми. — Гейбриъл почувства задоволство, когато видя изненадата в погледа ѝ. — Вие сте загадка за мен. Тук, в ръцете ви стои възможността да се омъжите за мъж с много по-високо обществено положение от вашето. Брак, който не само ще ви предложи всички удобства на живот и социално приемане, които можете да си представите, но и обвързване с млад, красив... — той замлъкна, въздържайки се от думата незрял, — ... човек с много връзки и възможности.

— И мъж, който очевидно не разполага със способността да цени сърцето на една жена. Поне не и за момента.

— Защо избягахте?

— Казах ви — отвърна тя. — Не желая да се омъжвам.

— Изобщо?

Тя запази мълчание и сведе притеснения си поглед към скута си.

— Човек може да зададе същия въпрос и на вас. Вие все още сте млад, а и сте херцог. Защо избягвате брака, измъквате се от отговорностите си и ги оставяте на брат си?

— Никой никога не би ви обвинил, че сдържате езика си — каза той провлачено и сведе очи към устните ѝ.

Гейбриъл позволи на погледа си да се задържи там, само докато почувства изненадващ пристъп на желание. После се съсредоточи върху кръглите ѝ кафяви очи и осъзна, че това действие не постигна нищо, за да разсее обзелото го чувство.

— Може би няма жена сред познатите ми, която да е успяла да задържи вниманието ми за повече от ден — продължи той малко по-остро. — Може би изискванията ми за съвършенство у една жена са толкова високи, че е невъзможно да си представя, че изобщо съществува. Или може би, е, само защото не би ми харесало да оставя любовницата си. — Когато видя шокираният израз на лицето ѝ, сърце не му даде да продължи да ѝ се присмива. — Шегувам се, мис Хейууд. Няма нужда да гледате толкова разочаровано.

— Тълкувате погрешно мислите ми, Ваша Светлост. Защо ще ме е грижа за вашата любовница или любовници? Аз само ви върнах същия въпрос, който вие зададохте на мен. Със сигурност не се интересувам от личните ви работи. — Тя го погледна в очите. — В края на краищата, аз не съм тук, за да спечеля любовта ви.

Гейбриъл игнорира внезапния пристъп на раздразнение, който изпита при нейния отговор.

— Виждам, че се разбираме един друг. Вие и всички останали пребивавате зад тези стени, с цел да се съревновавате за брат ми. Вашето присъствие не означава нищо друго.

— Това е напълно ясно. Няма причина да обяснявате.

— След днес няма да сте принудени да ме виждате през следващите две седмици.

Тя го изненада със сияеща усмивка.

— Вероятно сте зает?

— Именно. — Той се размърда в стола си.

— Сигурно има много важни задачи, които да изискват вниманието ви. Задължения за изпълнение. Което значи, че може би дори ще ви се наложи да заминете. — Тя се усмихна сладко и на бузата ѝ се появи проклета трапчинка.

— Точно така. — Той потърка брадичката си разсеяно. — В крайна сметка не съм аз този, който си търси невеста, разбира се.

— Разбира се — повтори тя, изглеждайки по-спокойна с всяка изминала секунда.

Тогава защо той се чувстваше все по-объркан?

Дяволите да го вземат, тя наистина беше много хубава, помисли си Гейбриъл, докато я наблюдаваше как се преструва, че ѝ е удобно. Косата ѝ с цвят на бургундско вино беше издърпана в свободна прическа с вплетена панделка и той се зачуди как, за бога, камериерката бе успяла да укроти всичките ѝ великолепни червени къдрици в такава семпла елегантност. Тя въздъхна, привличайки вниманието му към деколтето си. Там кожата ѝ беше розова и зачервена. Той нямаше как да не забележи, че гърдите ѝ отново почти изскачаха над квадратното деколте.

Роклята очевидно ѝ бе твърде малка и той се зачуди защо баронесата е решила да напъха красиво оформената си повереница в такава рокля. Вероятно, за да привлече вниманието на Тристан. Мис Хейууд може и да не желаше да става булка, но това не означаваше, че и мащехата ѝ бе на това мнение.

Той прочисти гърло в опит да избистри ума си.

— Трябва да ви предупредя за две неща, мис Хейууд. Първо, от този момент нататък очаквам възможно най-малко проблеми от вас.

— Страхувам се, че трябва да ви разочаровам отново. Нещастieto ме следва навсякъде.

— И кога се е случило това?

— Кое? — попита тя, примигвайки.

— Кога смятате, че сте ме разочаровали?

Тя се поколеба, гледайки го така сякаш е луд, задето не разбира какво има предвид.

— В Лондон и тази сутрин.

— Не сте ме разочаровали изобщо. Заинтригувахте ме доста, но със сигурност не сте ме разочаровали. — Погледът ѝ бе твърде открит и той почувства, че ако се взира в нея достатъчно дълго, тя просто ще успее да види душата му. Гейбриъл се изправи, неспособен повече да се довери на себе си. Прекъсваше събеседването ѝ, но трябваше да се измъкне от тази стая.

— Какво е второто предупреждение? — попита тя.

Той бавно прокара ръка през косата си, концентриран върху това да стои на разстояние, когато всичко, което наистина искаше, бе да премине пространството между тях и да я хване за раменете. Забавното беше, че не можеше да бъде сигурен какво ще направи с нея, когато я докосне.

Дали щеше да я издърпа на краката ѝ и да я повлече безочливо през вратата или да задържи сочното ѝ тяло до своето и да я прелъсти с устата си? Последното, разбира се, го стресна. Той бе свикнал да поддържа определено ограничение на страстта си, а нещата, за които се улавяше, че мисли от скоро...

Гейбриъл разхлаби с пръст задушавачата хватка на стегнатото около врата му шалче и прочисти гърло.

— Моето второ предупреждение, мис Хейууд... е, че притежавам необикновената способност да убеждавам другите да променят мнението си.

— Предупреждението ви звучи като прикрита заплаха.

— Изберете сама, в зависимост от това, кое ви вдъхновява да се държите прилично.

В далечината отекнаха стъпки, които се приближаваха бързо.

— Върнах се — извика лейди Розалинд, заобикаляйки паравана.

— Донесох листовете със списъци на планираните събития за двете

седмици и... — Гласът ѝ заглъхна, когато погледна към Маделин. — Добре ли си, Маделин? Розова си като нос на котенце.

— Да, напълно — отвърна Маделин тихо.

— Тя е добре — отсече Гейбриъл. Странно, но той не бе чул сестра си да отваря вратата.

— Е, аз пък не ти вярвам — каза Розалинд, докато си вееше с тънката купчина листа в ръката си. — Ужасно е задушно тук. Мисля, че трябва да прекъснем срещата за кратко, не сте ли съгласни? — Тя погледна към брат си.

— Разбира се, ако мис Хейууд не се чувства добре...

И тогава сестра му почти издърпа младата дама на крака.

— Ще се разходя с теб. — След като изпрати зачервената мис Хейууд по посока на вратата, тя обърна поглед през рамо към брат си. — Горкото момиче — каза тя тихо. — Какво си направил с нея? — Розалинд не изчака отговор и побърза да настигне гостенката си.

— Какво съм направил с нея ли? — промърмори на себе си Гейбриъл докато прекосяваше стаята, за да отвори прозореца. Влезният хладен въздух обгърна кожата му. — Какво, по дяволите, направи тя с мен?

Четири дни по-късно Маделин бе принудена да признае, че херцог Уолвърест е човек, който държи на думата си. Тя наистина не го бе виждала от рязкото прекъсване на събеседването. Мъжът сякаш се бе изпарил в гъстата мъгла, която винаги обгръщаше различните куполи и комини на замъка му. И също както мъглата, Маделин винаги усещаше мрачното присъствие на херцога и мисълта за него неизменно я съпътстваше.

Тя смяташе или поне се надяваше, че може би измамникът е заминал, че вероятно е отишъл в ловна хижа на много мили разстояние. Понякога си мислеше, че е възможно да се е върнал в Лондон, за да си хване някоя актриса или оперна певица. Предимно обаче, Маделин си мислеше, че не трябва да мисли за него толкова много.

И какво беше казал в оранжерията? О, да, интригуващото му изявление, от което се подразбираше, че мислеше за необходимо да се откаже от своята любовница заради съпругата си. Дали наистина той имаше това предвид? Или тя не беше разбрала думите му? Е, ако не друго, поне знаеше едно нещо със сигурност: изобщо не биваше да я интересува.

С черна хартия и ножица в ръка, Маделин разсъждаваше върху това, докато стоеше в спалнята си, изучавайки профила на Шарлот. Нейната нетърпелива приятелка седеше на стол в стил Хепълуайт пред един от високите прозорци с изглед към градината, с вечно зелените топиарни форми и простора на южната морава отвъд.

— Приключваш ли вече? — попита Шарлот, хвърляйки разтревожен поглед към прозореца. — Урокът по стрелба с лък ще започне след пет минути. Ще закъснеем.

— Още една минута, тихо сега — отговори Маделин. Концентрираният ѝ поглед се местеше от хартията към профила, докато тя усърдно клъцкаше силуета на приятелката си.

— Маделин — молеше се Шарлот. — Ти каза, че няма да отнеме много време. Вече си мисля, че го правиш нарочно.

— О, за бога! Аз не те държа далеч от лорд Тристан — настоя Маделин, все така концентрирана върху работата си.

— Видя ли! Знаеше точно какво си мисля. Опитваш се да ме предпазиш от него, признай си.

— Не ставай глупава, Лоти. Освен това, винаги любезният лорд Тристан със сигурност ще те изчака.

— Знаеш ли — каза тихо Шарлот, — намирам за доста несправедливо, че макар нито едно от другите момичета да не го харесва толкова, колкото мен, той им обръща повече внимание.

Маделин изсумтя.

— Това не е вярно.

— О, със сигурност е! Когато отивахме на пикника вчера и попаднахме на гнилата дъска на онова старо мостче... той протегна ръка, за да помогне на всяка една от тях, но не помогна на мен.

— Забравяш, че ти и аз използвахме собствения си здрав разум и просто прескочихме последната дъска. — Маделин направи последното кльцване. — Разбира се, ако се терзаеше като гъска, той щеше да ти помогне да преминеш, както на останалите.

Шарлот възмутено изпъна гръб и се поколеба, преди да кимне вдървено. Ясно бе, че не желаше да се откаже от въображаемото си пренебрегване.

— Ето, завърших го — каза Маделин, държейки профила на приятелката си, седяща в елегантния стол. — След като приключи останалата част от силуетите, лейди Розалинд твърди, че ще сложи всеки от тях в рамка.

Вратата на спалнята се отвори зад Маделин. Тя се обърна, за да види как Присила връхлита в стаята, докато си слагаше дантелени ръкавици.

— Все още ли режеш картинки, Маделин? — Присила поклати глава презрително.

Мащехата ѝ очевидно все още бе малко подразнена от съкратеното ѝ обяснение за запознанството ѝ с херцога. Ако не друго, Присила бе обнадеждана, че краткото му отсъствие ще постави повереницата ѝ една крачка по-близо до брачния капан.

— Другите момичета вече започнаха да се събират — каза с очакващ поглед Присила. — Не е особено мъдро да пренебрегваш графика на Дивайн. Доколкото си спомням, не закъсна ли вчера за следобедния пикник?

— Не беше по моя вина — отговори Маделин, докато прибираше ножицата си в калъфа ѝ. — Обясних ти вчера.

— Глупости! Не си могла да намериш обувките си? — Тя изцъка с език. — Я стига, можеше да измислиш по-добро извинение.

— Някой беше скрил всичките ми обувки.

— Това е нелепо!

— Съгласна съм! — извика Маделин. — Изпих отварата, оставена на масата с бележка от икономката, в които ме съветваше да я изпия, тъй като ще облекчи продължителното подуване от ужилването. Доста беше силна. Заспах почти веднага. Когато се събудих — пуф — обувките ми бяха изчезнали. Ако не беше станало така, че Джени случайно да ги открие в една празна стая надолу по коридора, щях да съм боса в момента.

— Е, не трябваше да губиш време, за да ги търсиш, а просто да вземеш назаем един чифт от мен.

— Нямах да ми станат. Както всичко, което взимам назаем...

— Извинете ме — възкликна Шарлот. — Но както изглежда, може да закъснеем и за урока по стрелба с лък.

Присила хвърли крив поглед към Шарлот, преди да излезе в коридора.

— Хайде, момичета. Ще вземем мисис Грийн и ще ви изпратим до долу, тъй като отиваме да пием чай с другите придружители.

Шарлот веднага стана и последва баронесата, но се поколеба, след като осъзна, че Маделин не се е присъединила към тях.

— Идваш ли? — попита приятелката ѝ с очевидна тревога в очите. — Не бих могла да оцелея там без теб. Нямам очила, нали знаеш. Много е вероятно да убия някого по погрешка, ако не си там да ме напътстваш.

— Вярно. Много вярно. — Маделин огледа пода и забеляза черни късчета хартия, разхвърляни по кремавосиния килим. — Върви. Аз първо ще разтребя. Не се прицелвай в нищо, докато не дойда.

— Моля те, побързай — каза Шарлот с умолителен поглед и после излезе, затваряйки тихо вратата зад себе си.

Маделин се отпусна на колене и започна да събира хартийките от килима в шепата си.

Чу се щракване откъм вратата. Предполагайки, че е разтревожената Шарлот, тя не си направи труда да се обърне, когато извика:

— Почти съм готова. — Маделин се изправи, приближи се към подноса върху близката маса и изсипа парченцата в салфетка.

Наведе се, за да стегне връзките на ботите си, дръпна палтото си от стола, а след това забърза към вратата и натисна дръжката. Вратата не се отвори. Тя разклати дръжката и отново я дръпна с всички сили, но вратата остана плътно затворена. Някой я бе заключил в стаята ѝ.

А единственият човек, който имаше ключ бе мащехата ѝ. Но защо Присила ще я заключва в стаята ѝ?

Веждите ѝ се сбърчиха и Маделин отиде до вратата, която водеше към общата им гардеробна, мислейки да излезе през спалнята на мащехата си. Посегна към дръжката и простена разстроено. Тя също не се отваряше.

Младата жена въздъхна и се облегна на стената, свличайки се бавно надолу. В какво странно затруднение се бе озовала. Съвсем неочаквано се беше превърнала в затворничка — макар и за кратко. За миг обмисляше дали да не закрепчи с пълно гърло, но вътрешните стени на замъка бяха твърде дебели. Никой не би могъл да чуе крясъците ѝ.

Освен това, нямаше кой да я чуе. Придружителите пиеха чай с лейди Розалинд в нейния салон, а останалите нямаше да се завърнат по стаите си, преди да е приключил урокът по стрелба с лък. А пък и кой знаеше колко дълго щеше да продължи той?

Тя се отблъсна от стената и започна да кръстосва стаята. В интерес на истината, нямаше нищо против уединението и кратката почивка от отвращението, което предизвикваше у нея отработената откровеност на лорд Тристан и неговото ято от глупави обожателки... а Шарлот със сигурност би могла да се справи с другите момичета.

Но не и с лорд Тристан. Достатъчно бе да хвърли на Лоти една крива усмивка и да я повика с пръст и приятелката ѝ щеше да отиде там, където той я заведеше. Мъжът представляваше порочна съвкупност от опасности. Не, тя не можеше да остави Шарлот сама в компанията му дори за секунда.

Маделин потупа брадичката си с върховете на пръстите си, докато обмисляше вариантите. Би могла просто да остане тук, като някаква принцеса от приказките с кравешки поглед и да изчака някой да я спаси от кулата на замъка или... или... Пръстите ѝ замръзнаха, когато очите ѝ се обърнаха към високите прозорци. Дъхът ѝ секна от възлнение. Щеше ли да се осмели?

В ума ѝ се зароди идея и тя закричи към леглото си. Отмятайки покривката, Маделин задърпа долните чаршафи. Стаята ѝ бе само на втория етаж. А тя със сигурност не беше толкова глупава, че да се страхува от височини.

* * *

Йоркшир бе несравним, мислеше си Гейбриъл, докато минаваше през градината с топиарни фигури след завръщането си от инспектирането на имота. О, имаше мнозина, които намираха необитаемите тресавища пусти и скучни. Не притежаваше нито едно от удобствата на Лондон, нито великолепието на Бат, но тук той си бе играл като дете, доста преди отговорността да бъде наследник на херцогска титла да вземе контрол над решенията му. И доста преди задачата да бъде „баща“ за палавия млад Тристан, да стане основна в живота му.

Когато се завърнеше в Уолвърест от досадна сесия на Парламента, спокойствието и близостта със земята усмиряваха съзнанието му и го успокояваха. Но това, което го караше да се връща, това, което го караше да остане тук, а не в някой от другите му многобройни имоти, бяха скритите съкровища на тази високо разположена местност.

Всъщност, Гейбриъл знаеше, че това не бяха просто празни поля от тресавищни треви и голи хълмове, които се простираха на километри наоколо. Сгущена сред широките пейзажи на тези възвишения, бе непредсказуемостта, която по-малко наблюдателен човек никога не би забелязал. Имаше водопади, скрити в откоси на дивата природа, скалисти поточета, виещи се в дълбоки долини и... навързани чаршафи?

— Какво... в името... на Бога... е това? — Гейбриъл примигна. После отново. Не, тази гледка не бе плод на въображението му. От прозореца на втория етаж на замъка му се спускаха завързани чаршафи. Той се затича, втурна се покрай реда от живи плетове, подрязани във формата на различни водни птици и спря точно под него.

Дълго тъмнозелено палто литна от отворения прозорец, плъзна се плавно надолу и го плесна по лицето. Гейбриъл махна обидния плат, който, забеляза той, притежаваше пленителен женствен аромат на роза и мента и го хвърли върху живия плет.

Един обут в дълъг чорап крак се прехвърли над перваза, последван от другия и двата крака успешно намериха опора на старата каменна кула. Удивен от случващото се, Гейбриъл заби острия си поглед върху познатите гъсти червени кичури и буйни къдрици, които бяха изскочили от кока. Челюстта му се стегна в отговор. Какво, по дяволите, правеше сега тя?

Той пристъпи напред, стараейки се да бъде във възможно най-удобна позиция, ако неговата малка „дезертъорка“ паднеше.

За негова изненада, мис Хейууд продължи безпогрешно да се движи надолу по стената, като си помагаше с навързаните чаршафи. Докато се възхищаваше на пъргавината ѝ, той забеляза, че полата на бледожълтата ѝ рокля е някак странно заплетена. Очевидно мис Хейууд бе хванала задната и предната част на подгъва, а след това ги бе дръпнала заедно нагоре и прикрепила към кръста си, получавайки в резултат нещо като импровизирани бричове... и разкривайки непреодолимата си скромност, предвид факта, че ако не се бе усукала така, развяващата се над главата му пола, щеше да му открие много пищна гледка.

След малко краката ѝ се озоваха на нивото на очите му, търсейки напразно удобна опора. Трябваше да е трудно, помисли си той, да успява да вижда над издутата, струпана отпред пола. Гейбриъл се ухили, когато тя заопипва наляво-надясно с върха на обувката на десния си крак, остъргвайки камъка, докато търсеше ниша в стената.

От устните ѝ се отрони тихо проклятие и след това, без предварително предупреждение, се отблъсна от стената с другия си крак. Очевидно мис Хейууд си даваше достатъчно място, подготвяйки

се да скочи останалото разстояние до долу. Гейбриъл имаше само половин секунда да реагира и раздалечи краката си за опора.

Тя скочи направо в него и гърба ѝ се удари в гърдите му. Ръцете му инстинктивно се увиха около кръста ѝ, когато двамата полетяха назад върху поляната, а тялото му омекоти падането ѝ.

Тя изпищя и се завъртя в хватката му, но остана просната върху него — бедрата ѝ бяха възседнали хълбоците му, гърдите ѝ се притискаха плътно към гърдния му кош, а носът ѝ бе на сантиметри от неговия.

— Мили боже! Какво правите тук? — попита тя.

— Очевидно ви спасявам от счупен глезен... в ущърб на здравето ми — каза той със сумтене, неспособен да игнорира това, колко добре пасваше тя на тялото му.

Гейбриъл импулсивно плъзна ръцете си нагоре и после обратно надолу по гърба ѝ. Тя се сгърчи, обгръщайки го несъзнателно още повече с бедрата си. Дишането му се затрудни.

— Добре ли сте? — попита тя с искрена загриженост.

Едното ъгълче на устата му се изви в усмивка, когато разбра, че тя все още не беше осъзнала напълно еротичността на позата, в която се намираха. Неспособен да се довери на себе си, Гейбриъл неохотно разхлаби хватката си и я пусна, отпусвайки ръцете си отстрани.

— Мисля, че съм добре. А вие?

Тя кимна. И след това за негова изненада топлият ѝ поглед се спусна към устата му. В него се събуди желание да повдигне брадичката си и да завладее устните ѝ. Но той подозираше, че няма да бъде в състояние да се задоволи само с това.

— Мога ли да попитам какво се опитвахте да направите? — каза Гейбриъл вместо това, а тонът на гласа му бе почти като гърлено ръмжене.

— Урокът... по... стрелба с лък — каза тя тихо. — Той започна. А-аз закъснях и мащехата ми сигурно случайно ме е заключила в стаята ми.

Той погледна към висящите чаршафи.

— Трябва наистина много да сте искала да отидете.

Коментарът му накара погледа ѝ да се слее отново с неговия. Стискайки устни, той храбро се бореше да не се засмее. Но в крайна сметка не успя да удържи ниското кикотене, което избоботи в гърдите

му. Движението от смеха му, караше цялото ѝ тяло да подскача нагоре и надолу.

Лицето ѝ пламна, защото чак сега забеляза неблагоприятното им положение.

— Свалете си ръцете от мен!

— Мис Хейууд, ако изобщо бяхте обърнали някакво внимание — каза той, а усмивката омокотяваше думите му, — щяхте да сте забелязали отдавна, че няма нищо, което да ви задържа върху мен.

Маделин погледна надолу и видя, че ръцете му наистина стояха отстрани на тялото му. Тя се търкулна от него, опитвайки се да се изправи.

— Няма ли да ми благодарите? — попита Гейбриъл и се надигна, за да се облегне назад на лакти. Нещо се промени в него, стана му полеко на сърцето и той осъзна, че вече не звучеше като себе си. За бога, той всъщност дразнеше жената. Отново.

Маделин приглади косата си и вдигна брадичка надменно.

— За какво?

— За това, че ви спасих.

— По-скоро бих се омъжила за брат ви.

— Обещания, обещания — промърмори той.

Тя му обърна гръб с шумна въздишка и побърза да се отдалечи.

— Забравяте нещо — извика Гейбриъл.

Тя се завъртя назад като разгневен камшик, готов за удар.

— Какво съм забравила? — Без да чака отговора му, Маделин обърна очи към живия плет, където той бе хвърлил палтото ѝ. Тя го взе и след това закрачи отново.

— Не е това — каза той, кръстоса глезените си и се усмихна като негодник.

Тя спря и се обърна към него с раздражен поглед.

— Ами? — попита тя, очевидно ядосана. — Ще ми кажете ли или това е някаква игра и аз трябва да предполагам?

Той прочисти гърлото си, примигвайки бавно.

— Полата ви.

Тя ахна и погледна надолу към облака от плат, който бе закрепен на кръста ѝ и излагаше на показ обутите ѝ в чорапи прасци. Освободи набързо полите си и те се надиплиха в правилното си положение.

За момент Гейбриъл съжали, че ѝ посочи затруднението, в което се намираше така дръзко. Господи, ако тя заплачеше, той не знаеше какво, по дяволите, щеше да прави. Но след това тя го погледна и вместо срам, раздразнение или нацупване — искрено или отиграно — устата ѝ се разтрепери от потиснат смях. Всяка друга жена щеше или да избухне в сълзи, или да припадне от унижение.

— Е, благодаря ви — промърмори Маделин.

Обръщайки му гръб, тя се отдалечи сковано, размахвайки палтото си отстрани, сякаш се опитваше да се преструва, че нищо необичайно не се беше случило.

Гейбриъл подсвирна тихо, като наблюдаваше полюшването на ханша ѝ, докато тя вървеше нагоре по отдалечения хълм, за да се присъедини към събралата се група жени. Споменът за неочакваната топлина, пламнала между телата им, докато тя лежеше върху него, със сигурност щеше да го преследва през остатъка от деня и в дебрите на нощта. Но нямаше нещо, на което той да не може да устои. Волята му беше силна.

Неохотно, той отмести поглед от нея, избирайки вместо това да се съсредоточи върху навързаните чаршафи, поклащани от бриза. Много жени се бяха „хвърляли“ върху него в продължение на години. Някои бе посрещнал с отворени обятия, други, като наивните невинни девойки, внимателно бе отхвърлял. Но никоя жена не бе падала от прозорец в прегръдките му, изкарвайки въздуха от дробовете му и принуждавайки го да признае привличането, което предпочиташе да игнорира. Никога в живота си не бе виждал нещо подобно на мис Хейууд. Никога не се бе чувствал толкова неподготвен.

Гейбриъл поклати глава. Глупава жена, едва не се бе убила. И всичко това заради урока по стрелба с лък? Той не виждаше никакъв смисъл. Тя самата му беше казала, че няма интерес да се омъжи в семейството му, а след това рискува живота си — или най-малкото костите си — за да подsigури присъствието си на урока с Тристан? Напълно нелогично. Вероятно беше сгрешил, като бе повярвал в нейната незаинтересованост. Той потърка брадичката си замислено. Може би трябваше да държи мис Хейууд под око. Започвайки точно от този момент.

Гейбриъл се изправи и се изтупа. Погледна през рамо още веднъж към отдалечаващата се фигура на мис Хейууд, преди тя да

стигне върха на хълма и да се изплъзне от полезрението му. Нелогична и опасно интригуваща. Трябваше да се държи на разстояние, каза си той, но и в същото време да намери начин да наблюдава всеки неин ход. Би могъл да го направи. Всичко, от което се нуждаеше бе решителност, дисциплина и... много бренди.

6

— Да се въоръжиш с лък и стрела, когато съперниците ти са разположени толкова примамливо отгатък моравата не е много мъдро — обяви Шарлот. Тя се намръщи и седна на един от столовете под навеса.

Маделин се върна от масата с освежителни напитки и връчи на приятелката си чаша лимонада.

— Само в случай, че носиш очилата си. Без тях, бих се обзаложила, че ще пропуснеш избраната конкурентка от женски пол и трагично ще понижиш сърцето на Негово Благородие.

Шарлот прие напитката, като благодари разсеяно. Завистливият ѝ поглед бе насочен в точка отгатък моравата, където Хариет Бийчъм стоеше на пръсти и шепнеше нещо в ухото на лорд Тристан.

Той носеше пищния костюм на своя клуб по стрелба с лък: тъмнозелено палто и къса пелерина, бяла риза, шалче и бричове, и заоблена шапка, украсена с тежко бяло щраусово перо. Той беше облечен така, за да впечатлява, подозираше Маделин и видно от многобройните погледи на възхищение — с изключение на нейния — вършеше великолепна работа.

Устата на Бернадет Феърборн имаше формата на купидонов лък и бе настойчиво нацупена, докато чакаше нетърпеливо неговата помощ, а пък сестра ѝ Белинда стоеше с ръце, скръстени пред гърдите, вирайки се в Хариет, която хвърляше ответни кръвнишки погледи към нея. Това мигновено напомни на Маделин за картина в една книга, която веднъж бе видяла — на група лъвици, ръмжащи една срещу друга над трупа на повалена газела.

Лора Елис и Джулиен Кембъл стояха сгушени заедно на известно разстояние зад тях и се кикотеха зад ръцете си, облечени в ръкавици, докато хвърляха погледи към херцога — същият мъж, върху който се бе приземила Маделин един час по-рано. Представляваше красива картина, седнал върху прекрасен черен жребец на далечния хълм,

наблюдавайки ги през последните петнадесет минути, докато конят му тъпчеше нетърпеливо в меката почва.

— Виж как всички са го наобиколили! — извика Шарлот, привличайки вниманието на Маделин обратно към лорд Тристан. — Нямаат дори капка благоприличие. Толкова предизвикателно, така нагло. Можеш ли да повярваш, Мади?

— Честно казано, да — отговори Маделин делово. — И смее да кажа, че той по-скоро се наслаждава на техните изкусни маневри... — Гласът ѝ заглъхна и пулсът ѝ започна да препуска, когато с ъгълчето на окото си видя как херцогът подкарва коня си в тръс и се отправя към навеса. Беше успяла да го избегне по-рано, когато двете с Шарлот решиха да опитат късмета си, като пострелят към мишените и сега се притесни, че той идва да говори с нея.

— Искам да кажа, наистина, как очакват човекът да диша? — прекъсна я Шарлот, тряскайки леко чашата си върху масата. — Честна дума, Негово Благородие трябва да е раздразнен безвъзвратно!

— Аз по-скоро вярвам, че той е в стихията си — отбеляза Маделин с иронична усмивка. — Само погледни как се усмихва на една страна лениво. Носи се от дама на дама като пчела сред облак от орлови нокти. — Тя благоприлично се престори, че поглежда към горичката от дървета, която се намираше в дясно от нея, преди всъщност да отправи поглед към него. Херцогът бе изчезнал.

— Права си — каза Шарлот печално. — Лорд Тристан е повече от внимателен към стрелбата с лък на всички, освен моята.

— Да, забелязах и това. Но трябва да вземеш под внимание, че той се отзовава добре на тяхната настойчивост. Ти, скъпа, нямаш причина да се чувстваш пренебрегната. Твоето чувство за преценка е очарователно — вярвам, че подходящият мъж несъмнено ще го оцени. Те могат да разчитат единствено на своето безсрамие.

Шарлот въздъхна и на лицето ѝ се изписа чисто униние.

— Не трябва да ги обвинявам — каза тя, без да отмества поглед от моравата. — Вината не е тяхна, а моя. Страхувам се, не мога да променя факта, че той ме намира толкова скучна.

— Глупости — отвърна Маделин, ненавиждайки факта, че приятелката ѝ вече попадеше в дълбините на самосъжалението и то само на петия ден в Уолвърест. — Ако започнеш да хленчиш по петите му за внимание, като пренебрегвана хрътка, лорд Тристан ще се

умилква около теб, както прави с останалите. Мъжете Дивайн просто предпочитат нахални жени. И това, че ти харесваш такъв мъж, наистина смуцава чувствителността ми.

С угълчето на окото си Маделин забеляза някакво движение и чу дрънчене на поводи, затова обърна глава. Конят на херцога бе доведен до конюшната от един коняр, но самият той липсваше. И защо подобно нещо трябваше да я интересува, че да го забелязва? Тя сведе поглед и заоправя дантелите на предпазващите си ръкавици с резки движения.

— Бих казала, че не знам къде е отишъл Негова Светлост, но ако планира да се доближи до мен, ще го застрелям в крака... стига само да имам лък и стрела под ръка.

— Намирам, че е твърде невероятно, дори и от близко разстояние.

Маделин се обърна и видя херцог Уолвърест да стои облеган на дебелото дъбово дърво наблизко. Той неподобаващо бе свалил палтото си и го бе закачил върху нисък клон. Слънчевата светлина, промъкваща се през листата отгоре, хвърляше върху разбърканата му гарвановочерна коса сенки и отблясъци. Бялата му риза бе с навити над лактите ръкави, а загорелите му ръце почиваха върху жилестите му бедра. Той изглеждаше обрулен от вятъра и привлекателно освежен, сякаш тъкмо се е завърнал от буйна езда.

Маделин неохотно усети как пулсът ѝ се ускори от очакването, а когато осъзна, че е център на вниманието му, дъхът ѝ секна. Тя бе привлечена от този красив, елегантен и силен мъж — подозираше, че е така още от първата им среща. Щеше да е глупачка, ако не го признаеше пред себе си. Но това не означаваше, че трябва да направи нещо по въпроса с привличането. Със сигурност не би могъл да е единственият мъж в Англия, способен да накара плътта ѝ да се стопля така особено под погледа му. Освен това, бе Дивайн. Име, свързвано с разбити сърца, откакто се помнеше. Бе известно, че дори собствената му майка е починала от разбито сърце.

Погледът ѝ бе привлечен към плътно прилепналите му черни бричове, когато той сви единия си крак в коляното и ботуша му стъпи на стъблото. Тя се чудеше каква част от разговора ѝ с Шарлот бе дочул.

— От колко време стоите там?

— Току-що дойдох. — Херцогът кръстоса мускулестите си ръце върху гърдите си. — Мис Грийн, ако позволите да ви предложи малък

съвет...

Шарлот бе така погълната от заниманието си да наблюдава лорд Тристан и другите дами, че когато чу херцогът да се обръща към нея, се завъртя на стола си с широко отворени очи и почти изписка:

— Д-да?

— Свенливостта не го впечатлява. Ако искате да получите вниманието му, ще трябва да се включите в предизвикателството.

Тя кимна и примигна няколко пъти, очевидно учудена от неговата непринуденост.

— Тъ... благодаря ви.

Херцогът наклони глава и втренчените му сини очи се върнаха обратно към Маделин.

Докато отвърщаше на погледа му, тя се чудеше защо е избрал да ги удостои с благородното си присъствие, след като в оранжерията твърдеше, че ще направи друго. Може би се бе присъединил към събирането им, за да я унижи допълнително. Със сигурност би трябвало да е наясно, че присъствието му тук само ѝ припомня за срещата им в градината преди час.

— И какво кавахте? — подтикна я той.

— Казвах ли нещо? — избъбри тя, притеснена, да не би да е изказала мислите си на глас.

— Доколкото си спомням, заплашвахте да понижете крака ми — заяви той и в очите му заблестяха весели искрици.

— Оу. Това беше празна заплаха, Ваша Светлост. Няма за какво да се тревожите.

Той се засмя, показвайки ѝ ослепителнобелите си зъби.

— Уверявам ви, скъпа, стрела, изстреляна от ръката ви никога няма да намери целта си.

Тя се поизправи.

— Така ли мислите?

Херцогът бавно кимна с глава, усмихвайки се като негодник, тъй като без усилие я бе накарал да захапе въдицата.

— Отпускате рязко стрелата и позицията ви е лоша.

Не беше изненадващо, че някой бе забелязал несръчното ѝ изпълнение. Но беше изненадващо, че именно той го бе забелязал.

— Наблюдавали сте ме? — попита тя. — И с всички тези жени тук, вие успяхте да се съсредоточите върху лошата ми поза при

стрелбата с лък? Трябва да призная, че ви намирам доста даровит.

Той се ухили.

— Дамите са го споменавали и преди.

Очевидно остана незасегнат от сарказма ѝ.

— Да, но имаше ли сред тях истински дами... — промърмори тя под носа си.

— Моля?

Маделин примигна като бухал.

— Какво?

— Стори ми се, че казахте нещо.

— Така ли? — усмихна се тя ослепително.

Той я погледна с присвити очи. В ослепителносиния им блясък се четеше открито недоверие. Младата жена прочисти гърлото си.

— Обсъждахме недостатъците ми... — Тема, с която бе добре запозната.

— Затваряте очите си точно преди да освободите стрелата — каза той. — Това е меко казано, опасен недостатък.

Някак, когато го чу да казва, че тя има недостатък, я заболя. Това определено бе различна реакция от тази, която предизвикваха Присила или леля ѝ, като го изтъкваха.

— Да не би вие да сте експерт?

— Аз съм второ поколение член на Спортния клуб по стрелба с лък.

Името на групата по стрелба с лък, към която принадлежеше самият принц-регент, ни най-малко не впечатли Маделин. Тя предполагаше, че клубът вероятно бе само извинение, за да общуват и да прекаляват обезпокоително в пиенето на спиртни напитки.

— Принадлежа и към Обществото на шотландските стрелци — добави той.

Ей така просто трябваше да вмъкне и това. Чудесно. Значи херцогът може и да знаеше за какво говори.

Той задържа погледа си върху нея за момент, после се отблъсна от дървото.

— Бихте ли желали демонстрация?

Тя сви рамене.

— Разбира се, ако смятате, че вашата чувствителност няма да се разтърси — предизвика я той със закачлива усмивка.

Значи беше чул разговора им...

— Със сигурност ще успея да се справя с наставленията ви, Ваша Светлост.

— Съмнявам се — прошепна Гейбриъл. Той се приближи до навеса, приведе се леко, за да мине под него и ѝ предложи ръката си. — Мис Грийн, бихте ли ни извинили?

Шарлот кимна бързо. Маделин се запита дали очните ябълки на приятелката ѝ някога щяха да възвърнат нормалния си размер.

Маделин колебливо постави ръката си върху тази на херцога, като незабавно почувства топлината на кожата му, дори и през ръкавицата си. Той я придружи до лорд Тристан и неговото кикотещо се ято от жени и спря до една от масите, за да извади лък и колчан, пълен със стрели.

— Братко? Какво те вдъхнови да се присъединиш към нас? — Лорд Тристан се приближи, а бялото перо на шапката му се клатеше при всяка стъпка. — Има ли скъпата мис Хейууд нужда от помощ?

— Хубава шапка — каза херцогът през рамо, минавайки с Маделин покрай малката група.

— Ами... благодаря ти — отвърна лорд Тристан с тон, от който ясно си личеше, че поставя под въпрос искреността на брат си.

Очевидно припомняйки си протокола, изведнъж херцогът се завъртя на пети, държейки все още Маделин под ръка.

— Дами — поздрави той цялата група и наклони глава в лек поклон.

Последва шумолене на плат, когато петте млади жени направиха дълбоки реверанси и едновременно изчуруликаха: „Ваша Светлост“.

Той се обърна и поведе Маделин с енергично темпо надолу по редицата. Подмина последните стълбове с мишени и се насочи към гъстата горичка от брези.

Къде ли я водеше? Всички мишени бяха разположени на самата морава, от която те се отдалечаваха.

Едва ли бе имал предвид да я обучава някъде насаме. Това би било изключително неуместно. Тя притеснено погледна през рамо.

— Трябва ли да се отдалечаваме толкова?

Той погледна надолу към нея, сякаш ѝ казваше: „Шегуваш ли се“.

— Колкото по-далеч сте от живи същества, толкова по-спокоен ще се чувствам. Не бих искал ненужни наранявания да развалят празничното настроение.

Тя ахна обидено.

— Не ставайте глупав. Не съм толкова зле.

— Никога не съм глупав. И да, вие наистина сте доста зле в стрелбата.

— Това е абсурдно! Шарлот почти прониза градинаря... а той бе на двадесет метра в дясно!

— Да, но вие трябва да вземете под внимание факта, че мис Грийн не носи очилата си. Ако ги носеше, съм почти сигурен, че щеше да уцелва центъра всеки път.

— Откъде знаете, че тя носи очила?

— От събеседването ѝ.

— Оу — бе всичко, което тя успя да промърмори.

В момента умът ѝ бе зает с мисли относно събеседванията на другите момичета. Дали и техните бяха прекъснати, както нейното? Дали Розалинд беше отпратена по същия начин? Дали той желаше някоя от тях за себе си? Тази последна неочаквана мисъл я разтърси така силно, сякаш някой я бе ощипал.

Маделин се огледа и видя, че са спрели точно от другата страна на брезовата горичка. На около петнадесет метра в ляво имаше друга мишена, напълно скрита за погледите на останалите гости от дърветата.

Тя се обърна и погледна подозрително изражението му, което внезапно бе станало сериозно.

— Трябва да простите прямота ми, но понеже съм сигурна, че сте наясно с репутацията на мъжете Дивайн, и тъй като придружителите ни пият чай със сестра ви в замъка в момента, искам да зная... имате ли намерение да ме съблазните?

Тъглчето на устата му се изви леко в усмивка. Държейки лъка отстрани, той се приближи с една крачка към нея, като остави между тях място, колкото да се побере колчана със стрели. През тях премина хладен порив на вятъра, изпращайки чистия му аромат на сапун и кожа в нейната посока.

— И-искам да кажа, че ние сме по-скоро отделени от останалата част от групата — каза тя, треперейки леко.

Той наклони главата си преценяващо, докато я оглеждаше с чаровна усмивка. Маделин едва пребори желанието да се усмихне в отговор и да се стопли от вниманието му.

Мили боже, защо той не казваше нищо?

Херцогът се наведе напред, сякаш да ѝ сподели порочна тайна.

— Бихте ли искала да го направя?

Тя вдигна ръка към гърлото си.

— Разбира се, че не!

— Помислих, че трябва да се поинтересувам. Изглеждахте почти обнадеждена — каза той, а очите му блестяха палаво.

— Със сигурност не съм! — Тя преглътна, тайно притеснена, че го е погледнала с жално очакване. — Сбъркали сте загрижеността за личната ми сигурност с очакване. Вашата репутация е доста опетнена.

Кимайки, сякаш в съзнанието си бе осъзнал точно какъв тип жена е тя, херцогът каза:

— Виновен по презумпция, така ли? Кажете ми какво сте чули и аз ще се осмеля да ви просветля. Наистина, мис Хейууд, нямам скрити мотиви, които да се отнасят до вас.

— Хмм. По мое мнение, всичко това е част от плана на Дивайн да изглеждат невинни и да примамват жертвите си.

— Ако исках да ви съблазня — каза той тихо, — щях ли да увеличавам шансовете ви да отклоните опитите ми за сближаване, като ви въоръжавам с оръжия?

Маделин се изчерви и се засмя кратко.

— Ами... не — отвърна тя, смущението ѝ бе толкова силно, че се почувства как по кожата ѝ полазиха тръпки.

Защо, за бога, си помисли, дори и за секунда, че този мъж би искал да я съблазни? Една малка нищожна жена, с малко пари, незначителна зестра и дори още по-малко добър външен вид. Относно последното, тя нямаше съмнения — Присила постоянно ѝ припомняше, че извивките ѝ бяха твърде щедри, а гъстата ѝ червена коса, прекалено червена. О, боже, сигурно я мислеше за глупачка. Маделин затършува из мислите си, решена да смени темата.

— Чудя се...

— Да? — Той изглеждаше много красив, докато гледаше надолу към нея очаквателно.

Вятърът раздвижи гъстите черни кичури, къдрещи се около яката му. Маделин погледна към очите му, които сякаш съответстваха на цвета на небето. Тя знаеше, че това отново бе плод на въображението или пък някакъв трик от негова страна, но той имаше вид на... ами, почти изглеждаше, като че ли... се наслаждава на компанията ѝ.

Маделин се усмихна стегнато, припомняйки си да не се поддава отново на чара му.

— На събеседването ми казахте, че ще стоите настрана, а ето ви тук сега, застанал пред мен. — Безсрамно близо, добави тя наум.

— Наистина, но това беше преди... — Той замълча и отметна глава, за да се отърве от кичура коса, паднал върху очите му. — Разбирате ли... не можах да устоя.

— Да устоите на какво?

— На вас.

Маделин предполагаше, че той иска само да я подразни отново, но напрегнатият му поглед и интимният тембър на гласа му, заляха с топлина предателското ѝ тяло. Тя преглътна с усилие и осъзна, че защитната ѝ стена се пропуква под яростната атака на изкусното му флиртуване.

Как успяваше този мъж едновременно да я вбесява и очарова само с присъствието си? В първата минута тя твърдо решаваше, че може да го игнорира, а в следващата се разгорещяваше от нежните му закачки.

Той продължаваше да се взира надолу към нея, докато тялото му блокираше останалата част от света. Вятърът измъкна кичур от косата ѝ, а бризът го пое и погъделичка бузата ѝ. Тя понечи да отметне къдрицата, но в същото време и той се пресегна да го направи, само че успя да я улови първи. Връхчетата на пръстите ѝ докоснаха опакото на ръката му. За страничен наблюдател, би изглеждало, сякаш той гали бузата ѝ, а тя го насърчава. Маделин отпусна ръката си, мислейки, че той ще направи същото. Така и стана, но не и преди да затъкне къдрицата зад ухото ѝ.

Притвореният му поглед се сведе към устата ѝ. Тя нямаше да попадне в този капан отново. Инстинктивно облиза устните си, след което съсредоточи вниманието си върху ризата му, но това ни най-малко не успокои нервите ѝ. Отворът между копчетата ѝ предлагаше поглед към златната му кожа. Тя едва преглътна.

— Ще започваме ли урока? — попита Маделин, намирайки някак смелост да погледне към него отново.

Гейбриъл кимна бавно и замисленото му изражение изведнъж стана намръщено. Накрая, той откъсна втренчения си поглед от устните ѝ и погледна към мишената отсреща.

— Тази е само на петнадесет метра — каза той, звучейки леко раздражен. — Обърнете се.

Маделин премигна няколко пъти, не съвсем сигурна, че го е разбрала. Тя направи кръг във въздуха с пръста си и го погледна въпросително.

— Точно така, обърнете се.

Докато тя се обръщаше с гръб към него, както ѝ бе наредил, светлата ѝ муселинена рокля се развяваше от бриза. Той пристъпи до нея, а гънките на роклята ѝ се понесоха на талази около краката му. Топлината, излъчвана от тялото му, незабавно се разпространи по целия ѝ гръб.

— Първо, трябва да заемете подходяща позиция. — Дълбокият му изтънчен глас звучеше точно над лявото ѝ ухо. Тя се опита да игнорира малките тръпки, които се спуснаха от врата към раменете ѝ. — Първоначалната ви реакция, е да се обърнете и да застанете с лице към мишената, но това само ще доведе до лош изстрел.

— Тогава как трябва да застана? — попита тя с треперещ глас.

— Не наблюдавахте ли останалите дами? — Той стоеше толкова близо до гърба ѝ, че тя можеше да почувства всяка дума, която излизаше от устните му.

— Не. Не съм.

— Бяхте прекалено заета да наблюдавате брат ми ли?

Маделин затвори очи и наклони главата си леко настрани, позволявайки тайно на дъха му да погали кожата на врата ѝ, докато говореше. Господи, беше изгубила силата на духа си.

— Ако бях слушала Негово Благородие — каза тя, — предполагам, че щях да зная как да застана. Освен това, от всички, вие най-добре знаете, че не се интересувам от лорд Тристан.

— Хмм — промърмори той тихо. — Което ме кара да мисля, че е още по-вероятно да ви избере.

Очите ѝ се разшириха при думите му, но преди да го попита какво иска да каже, той плъзна единия си крак между нейните.

Тя ахна.

— Ваша Светлост?

— Моля престанете с тези формалности и се обръщайте към мен с християнското ми име.

— Благодаря ви, но не. Не искам да преживявам това отново.

— Само когато сме насаме тогава.

Тя поклати глава.

— Настоявам.

— Не би било уместно.

— Както и катеренето по прозорци с поли, запретнати до кръста. Хайде сега, нека бъдем приятели. Смея да кажа, че съм видял повече от тялото ви през последните няколко дни, отколкото всеки мъ...

— Спрете — каза тя рязко и лицето ѝ се обля с топлина. — Достатъчно. Добре, приемам. Нека бъде Гейбриъл. — Приятели, беше казал той. Защо това я смуги толкова?

— А мога ли аз да ви наричам с рожденото ви име?

— Не — каза тя категорично.

Дълбокият му смях избоботи зад нея.

Тя се усмихна свободно, предполагайки, че той не би могъл да я види.

Гейбриъл постави топлатата си ръка върху извивката на бедрото ѝ и леко побутна крака ѝ, за да се разкрачи.

— Плъзнете левия си крак малко назад — каза той с усмивка.

Тя го направи и дъхът ѝ секна, когато коляното му докосна задната част на бедрото ѝ.

— Щом веднъж усвоите тази позиция, можете да избирате от безброй други. — Тонът му се промени.

Въпреки че ѝ даваше прости инструкции, въздухът бе наситен с чувственост, сякаш вече не говореше за стрелба с лък, а за някакви тъмни, греховни удоволствия, които тя можеше само да си представя.

— Внимавайте ли? — попита той.

— Ммм-хмм — успя да измъкне тихо.

— Питам, защото затворихте очите си отново.

— К-какво? — Маделин примигна вцепенено и изправи гръбнака си.

— Ужилването все още ли ви притеснява? Трябваше да опитате с моя ключ.

— Не беше необходимо. — Последното нещо, което искаше да обсъжда с него, бе състоянието на задните си части. — Напълно се възстанових.

— Добре. — Той прочисти гърлото си. — Практикувайте всяка позиция отново и отново. Сравнявайте резултатите при всеки изстрел. И с времето ще откриете коя е най-приятна за вас.

— За какво говорим?

— За вашата позиция. — Без да се отдръпва от порочната си близост, той се пресегна около нея, предлагайки ѝ лъка. — Вземете го — каза Гейбриъл и дъхът му погали меката част на ухото ѝ.

Маделин сграбчи лъка и го задържа здраво между палеца и показалеца си.

— Отпуснете захвата — каза той тихо. — Вземете стрелата. Вдигнете я... издърпайте... задържете.

Мъжът беше наистина горещ. Топлината на тялото му объркваше мислите ѝ. Докато ръцете ѝ трепереха, тя съжали, че толкова видимо показваше неспокойството си. Макар че брат му бе толкова внимателен към другите дами, колкото и той към нея, тя никога не го бе виждала да си позволява да стои така греховно близо до тях. Наистина, ако направеше крачка назад, щеше да се притисне плътно до него. Мисълта тайно я развълнува.

— Това е причината да пускате рязко стрелата — каза той и премести дланта си от бедрото ѝ, за да я сложи върху ръката, с която тя опъваше лъка. — Успокойте се.

— В този момент изобщо не е възможно да се успокоя. Стойте твърде близо — завърши бързо тя, сякаш въздухът ѝ свършваше.

След кратко колебание, което ѝ се стори като цяла вечност, той отстъпи крачка назад. Но не и достатъчно. Сърцето ѝ все още биеше неравномерно и тя усети безспорно, че е разгорещена.

— Гледайте към целта си. Концентрирайте се върху това да държите очите си отворени — каза той, докато подреждаше пръстите ѝ под своите в правилна позиция. — Оставете тетивата да се плъзне от пръстите ви, без да движите ръцете си. — Най-накрая херцогът напълно се отдалечи от нея, позволявайки по гърба ѝ да премине прилив на свеж въздух.

Маделин остана на позицията си, давайки си време, за да възстанови самообладанието си.

— Ще пропусна, знам си аз. Просто съм твърде тромава за този спорт — каза тя след няколко равномерни вдишвания.

— Глупости. Когато сте готова, пуснете стрелата.

Поемайки дълбоко въздух, тя се прицели.

— Очите отворени — игриво ѝ припомни херцогът.

— Да, да, очите ми са отворени. — Тя нарочно ги разшири, за да го подчертае.

Чу се плющящ звук — не дрънчене, каквото бе чула по-рано — и стрелата ѝ полетя във въздуха, уцелвайки най-крайния пръстен. Не беше центърът, но тя уцели мишената. Не моравата или храст, или злополучните задни части на някой градинар, а истинската мишена. Удивена, Маделин се завъртя да го погледне.

— Браво — каза херцогът топло, като я потупа нежно по рамото.

— Не мога да повярвам, че го направих — каза тя лъчезарно.

Херцогът се усмихна на ентузиазма ѝ и кожата около ъгълчетата на очите му се набразди от леки бръчици.

— Разбира се, че го направихте. Аз ви инструктирах.

Младата жена завъртя очи.

— Знам, че сигурно за вас това изглежда незначителен триумф, но за мен... — Тя въздъхна доволно.

През следващия четвърт час, тя продължи да се упражнява, а Гейбриъл да я инструктира. Той се усмихваше и я потупваше по рамото, когато се справяше добре — след като престанеше да скача щастливо, разбира се — и ѝ предлагаше допълнителни тренировки, когато се представеше зле. Продължаваше да стои достатъчно близо, за да се докосва до нея както преди, но тя скоро свикна с това и често се улавяше, че търси закрилата на широките му гърди, когато през поляната преминеше хладен порив на вятъра.

Твърде скоро стрелите им свършиха и те се съгласиха да ги извадят заедно.

— Мащехата ми няма да повярва, че съм се справила, ако не го види със собствените си очи.

— Хайде сега, мис Хейууд. Със сигурност се подценявате.

Изявлението дойде от лорд Тристан, който се появи наперено иззад дърветата, следван от пастелната му свита. С тези тъмнокестеняви коси, дълъг прав нос и силна, квадратна челюст, не можеше да се отрече, че лорд Тристан е красив — в романтичен

смисъл. Но Маделин смяташе, че студените му сини очи бяха пример за младежка повърхностност. Вероятно след около пет години, съзнанието му щеше да настигне външния му вид. Освен сините очи, той приличаше много малко на Гейбриъл — който бе тъмен и мрачен.

Хрумна ѝ, че може би затова намираше Гейбриъл толкова очарователен. Нямаше вид на човек, който се усмихва топло или често. Но когато го направеше, изглежда изкарваше всичкия ѝ въздух от дробовете. Цялото му лице се преобразяваше. В интерес на истината, ако той ходеше постоянно в лондонските бални зали и не се въсеше толкова много, Маделин смяташе, че всички дами щяха да се тълпят в краката му, вместо да бягат от намръщеното му изражение.

— Дамите са притеснени — заяви Тристан, нагласявайки шапката си, — че може да си променил мнението си относно цялата работа с твоето „няма да се женя“.

— Не се измъчвай, Тристан. Като видях как ръцете ти са толкова приятно заети по време на уроците, реших да облекча задачата ти и сам да помогна на мис Хейууд.

— Защо да се измъчвам? Нали не ме предизвикваш.

— А едно предизвикателство би те смутило?

— Разбира се. Бих се почувствал ужасно, когато те засрамя, докато се опитваш да докажеш, че си по-добрият.

Маделин наблюдаваше размяната на реплики между братята с жаден интерес. Тя не бе сигурна как започна всичко, но искрата на конкуренцията пламна между тях сякаш от нищото.

Настъпи мълчание и лорд Тристан добави:

— Добре тогава. — Той посочи на изток. — Какво ще кажеш за ябълковото дърво до павилиона с розите.

И какво тъжно малко ябълково дърво бе това. Маделин присви очи, едва различавайки единствената червена ябълка, висяща високо на иначе голия клон. Горкото нещо стоеше отделено от останалата част от овощна градина, която бе оградена със стени за защита от вятъра и дъжда.

— Около четиридесет метра — информира лорд Тристан групата. — Първият, който уцели ябълката, получава възможността да придружи мис Хейууд до замъка.

Херцогът склони глава, приемайки предизвикателството. Той вдигна ръка напред, давайки предимство на брат си.

Маделин не бе сигурна как се чувства като нечия награда, но не смяташе да разсъждава по въпроса. В края на краищата, подозираше, че двамата братя със сигурност не се бореха за нея. Това би било абсурдно.

Лорд Тристан пристъпи напред, давайки си достатъчно място. Протегна празната си ръка, секунда преди Хариет да промърмори „О!“ и да се втурне към него, за да му подаде лък и стрела.

— Благодаря ви, мис Бийчъм — каза лордът, без да се обръща, за да я погледне. Заемайки позицията си с голяма показност, той дръпна, задържа, насочи и освободи стрелата.

Маделин бе сигурна, че Негово Благородие ще спечели, докато наблюдаваше стрелата му. Последва серия от множество краткотрайни звуци, които разкъсаха въздуха, докато стрелата минаваше през разпръснатите листа на клона, точно под ябълката и после полетя към земята, забивайки се в пръстта. Гърлото на лорд Тристан потръпна от очевидно раздразнение.

Настана мълчание. Маделин стисна устни и огледа групата.

Белинда Феърборн пристъпи напред.

— Срамота е, че слънцето се скри зад облаците, милорд. Това със сигурност отвлича вниманието.

— И тази птица, чуруликаща над главите ни, е доста неприятна — добави нейната сестра Бернадет, сочейки нагоре. — Не сте ли съгласни, дами?

Хор от прекалено искрени „Да“ и „Наистина“ последваха изявлението.

Лорд Тристан се обърна и бялото перо на шапката му се разклати от движението. Той се ухили на младите дами, сякаш се съгласяваше с тях от цялото си сърце.

В Маделин се надигна кикот, но тя успя да го удържи. Засмените ѝ очи срещнаха тези на Гейбриъл, докато взимаше лъка от ръката ѝ. Бавното му докосване се плъзна по кокалчетата на пръстите ѝ.

Той извади стрела от колчана и след това го подаде на Хариет. Тя се наклони по-близо и го взе, изглеждайки извънредно доволна. Гейбриъл благодари разсеяно и после закрачи напред, за да застане до брат си.

Без надутите жестове на лорд Тристан, той приготви стрелата си, издърпа я и задържа. Маделин се взираше като вкаменена в голите му

ръце. Мускулите му се огъваха и стягаха, докато се прицелваше.

Свистящ звук раздра въздуха, когато стрелата му проряза небето, порейки вятъра и пронизвайки ябълката. Плодът падна на земята. Стрелата на Гейбриъл я бе разрязала на две.

— Доволен ли си? — обърна се той към брат си.

Лорд Тристан свали шапката си, навеждайки се за дълбок поклон.

— Аз съм смирен — каза той, докато се изправяше и връщаше пернатата шапка върху главата си.

Гейбриъл кимна и потупа брат си по гърба. Тогава лорд Тристан взе лъка от него и се отдалечи спокойно, с близначките Феърборн под всяка ръка, като Хариет водеше, а Лора и Джулиен ги следваха, гукайки успокоително.

Гейбриъл протегна ръка към Маделин.

— Моята награда?

Тя постави ръката си върху неговата.

— Не съм толкова сигурна, че съм подходяща да бъда награда за някого.

— Хайде сега, мис Хейууд. Кажете, че не сте от типа жени, които си просят комплименти.

Лицето ѝ почервения. Тя не беше сигурна защо бе направила този коментар, но със сигурност не и за да го накара да я ласкае.

— Не, разбира се, че не — отговори тя и се насили да се засмее.

— Добре — каза той, плъзгайки погледа си по нея. — Защото една красива жена никога не трябва да моли за ласкателства.

Изненадана, тя погледна красивия му профил. Мъжът се мръщеше, гледайки напред, докато вървяха. Красива? Само преди няколко дни твърдеше, че дори не е хубава.

Те навлязоха в горичката от дървета, лорд Тристан и другите момичета вече бяха далеч пред тях.

— Аз съм доста впечатлена от вашата точност — каза тя искрено.

— В интерес на истината — отговори той, все още гледайки напред, — съм изненадан, че той пропусна. Тристан е много добър стрелец.

— Заради перото е. Може би то наруши баланса му.

За нейна изненада, херцогът отметна глава и се засмя.

— Може би сте права, скъпа.

Те се подадоха от дърветата и продължиха през моравата. Лорд Тристан и другите бяха далеч напред. Маделин се насочи към замъка, но бе издърпана рязко наляво, когато херцогът се отклони в обратната посока.

Веждите ѝ се събраха намръщено.

— Няма ли да се връщаме в замъка?

Той кимна.

— Не забравяте ли някого?

В първия момент не се сети, но след това изведнъж ахна.

— Шарлот!

Те се отправиха заедно към платнения навес, под който стоеше мечтаещата Шарлот. Гейбриъл се наведе, предложи на приятелката ѝ другата си ръка и каза с усмивка:

— Тръгваме ли?

Прекъсната ненадейно и приятно изненадана, Шарлот стана от стола си с нервна усмивка. Докато тримата вървяха обратно към замъка, Гейбриъл водеше учтив разговор с Шарлот за времето и неговото въздействие върху овощните му градини, но Маделин запази мълчание.

Две натрапчиви грижи терзаеха мислите ѝ. Първата бе срамът, който изпита, задето забрави, че Шарлот все още стоеше сама. Втората бе вълната от неохотно възхищение, която премина през нея, за това че херцогът се беше сетил.

Не можеше да спре да мисли за нея. И за всичките начини, по които искаше да я вземе в леглото си.

— Проклет слабоумен глупак! — измърмори Гейбриъл на следващия ден, когато седна на пейката пред пианото в музикалната стая.

Опита се да се убеди, че изпитва просто малко страст, нищо повече. Със сигурност не повече от онова, което би изпитвал с всяка нахвърлила му се привлекателна жена. Но после дойдоха уроците по стрелба...

А и тя безспорно имаше нужда от помощ. Той просто проявяваше отзивчивост. Е, да, не биваше да я дразни или да стои толкова близо до нея. Но пък тя не биваше да ухае толкова хубаво и да се усмихва така открито. За малко да си помисли, че винаги е умеела да стреля отлично.

Той прокара пръсти през косата си и я разроши още повече. Знаеше, че най-добрият план би бил да напусне Уолвърест засега, може би дори да се върне в Лондон и да си хване нова любовница. Но по този начин Тристан със сигурност щеше да остане ерген до края на двете седмици, а боже опази да замине, преди брат му да е произвел наследник с подходяща невеста. Ако не се погрижеше за тази работа сега, следващата херцогиня на Уолвърест като нищо можеше да се окаже някоя красива жена със свършено тяло, прави зъби, безукорно лице — и мозък колкото на един пън.

Освен това го глождеше съмнение, че мис Хейууд също има план. И според него планът беше да направи всичко възможно да държи приятелката си Шарлот далеч от Тристан.

Беше го осъзнал едва вчера, докато гледаше мис Хейууд от коня си. Тя следваше мис Грийн по петите навсякъде и я отведе под навеса, когато Тристан се опита да ги заговори. Държеше се като майка-квачка, решена да опази пиленцето си от лапите на лисицата. Щеше да е хубаво, ако тази жена, която се меси в чуждите работи, спре да се меси

в неговите собствени. И проклета да е, задето изглежда така прелестна, докато го прави.

Пръстите на Гейбриъл се плъзнаха по клавишите, докато намериха познато положение и той разсеяно засвири отдавна забравена приспивна песен от Моцарт, която бе изпълнявал като дете. Но след няколко такта умът му вече не бе съсредоточен върху клавишите и пръстите му пробягаха през остатъка от произведението по спомен.

Мислите му отново се върнаха към предишния ден, когато мис Хейууд беше застанала с гръб към него, докато я учеше как да стои. Спомни си съблазнителния ѝ аромат — на роза и мента — и луничките, пръснати по тила ѝ, приканващи го да ги докосне с устни. Тялото му отново тръпнеше при спомена за това, колко трудно му беше да възпре ръцете си да смъкнат късите ѝ ръкави от раменете, да плъзне пръсти по корсажа ѝ, да забие зъби в плътта точно над ключицата. Ако знаеше какво си мисли той, тя несъмнено щеше да побегне. И толкова по-добре за нея.

Той се изправи, като избута пейката назад, заобиколи я и се отпрати към вратата. Реши, че ако се заеме със сметките си в кабинета, може би ще я забрави за малко.

Ако трябваше да бъде честен, въздействието ѝ върху него го объркваше. Беше пълна противоположност на жените, които харесваше. Беше непохватна и не си мълчеше, в повечето пъти бе разрошена и доста често импулсивна. А той бе мъж, свикнал да се обгражда с прелестни млади жени с нрав и възпитание, подобаващи на високото им положение в обществото. Кожата им никога не бе опръскана с кал, косите им винаги бяха безупречно подредени, дрехите им прилягаха съвършено. Лесни за отпращане, тези жени често бяха студени и сдържани и плътските му отношения с тях бяха директни, безстрастни срещи — по негово желание. Така предпочиташе. Нямаше чувства, освен взаимното желание за удовлетворяване на потребност. Винаги владееше положението. Но всичко това не обясняваше защо усмивката на мис Хейууд продължаваше да извиква и неговата.

Човек не би могъл да се отегчи от нея.

По дяволите! Той прокара ръка през косата си, без да обръща внимание на кичура, който винаги падаше върху очите му. Влезе в кабинета си и се отпрати по тясната и дълга стая към бюрото в далечния десен ъгъл до огнището.

Мис Хейууд заслужаваше някого, който ще я цени и защитава, който ще се възхищава на детския ѝ дух и ще намира радост у спонтанността ѝ, вместо да я укорява за нея. Заслужаваше повече, отколкото той би могъл да ѝ предложи. Тя заслужаваше, неохотно си призна той, някой по-добър от необуздания му брат.

Седна на бюрото и отвори счетоводната книга, която управителят на имението му беше оставил. Възнамеряваше да прегледа предвидените разходи за годишния панаир, който спонсорираше, но скоро вдигна поглед от книгата, защото знаеше, че вече няма как да се съсредоточи над работата си. Разтри челото си и си нареди да остане резервиран, независимо колко много го влечеше мис Хейууд и зле скроените ѝ рокли.

* * *

Маделин обожаваше да си пъха носа в чуждите работи. Идваше ѝ отвътре и затова го правеше толкова често, смяташе тя. Тъй като осъзнаваше, че повечето хора биха го сметнали за недостатък, тя предпочиташе да гледа на себе си като на жертва на вродено неутолимо любопитство. Шарлот ѝ отвърщаше, че е просто нахална.

Въпреки че любознателността ѝ я беше въвличала в неприятности и често даваше стряскащи плодове — на петнадесетгодишна възраст беше разбрала точно какво иска да направи техният лакей с новата камериерка на горния етаж — Маделин просто не можеше да се спре. Само че сега вече имаше реална причина да слухти — някой изглежда много се забавляваше да ѝ играе номерца и тя възнамеряваше да разбере точно кой е той.

Първо, беше твърде силното греяно вино с мляко, което подозираше, че виновникът беше направил, за да ѝ скрие обувките и така да я принуди почти да изпусне първия уговорен излет. Второ, някой я беше заключил в стаята ѝ, което пък щеше да ѝ попречи да отиде на урока по стрелба, ако не беше собствената ѝ изобретателност. И трето, едва същата сутрин, когато всички трябваше да се съберат за късна закуска с лорд Тристан, някой пъхна бележка под вратата ѝ. В нея пишеше:

„Скъпа М.,

Нека се срещнем в овощната градина в подножието на кулата на старата мелница. Имам да ти разкрия нещо много важно.“

В очакване на бързото ти пристигане: Ш.

Бележката я обърка и Маделин не можеше да разбере коя кула е на стара мелница, затова реши да върви по протежението на целия вътрешен двор, което щеше да ѝ отнеме остатък от сутринта. За щастие, един лакей в ливрея я забеляза, посочи ѝ кулата и ѝ каза, че не е виждал жива душа от разсъмване — освен Негова Светлост, който всеки момент се очаквало да се върне от сутрешната си езда. Тъй като не смееше да го срещне отново, тя извика „Благодаря!“ през рамо и побягна обратно в замъка.

Разбира се, беше пропуснала закуската. Присила и Шарлот влязоха в стаята една след друга и Маделин ги разпита, но без успех. Мащехата ѝ само я обвини, че нарочно не е слязла за закуска, а Шарлот заяви, че не знае нищо за никаква бележка. И тогава Маделин заключи, че някоя от другите кандидат-невесте е решила да я изхвърли от състезанието. Беше забавно, но само си губеха времето. Тя нямаше намерение да участва. А дори и да имаше, първа щеше да признае, че няма никакви шансове.

Беше време за разходка до кухнята. Някой бе поръчал силното греяно вино с мляко онзи ден и може би някой от кухнята щеше да ѝ каже истината. Джени твърдеше, че нищо не знае и само го е донесла, но Маделин не беше вчерашна, та да повярва на дрънкало като нея.

И така, в ранния следобед на шестия ден от престоя ѝ в Уолвърест, Маделин се измъкна от стаята си. Останалите момичета в този час си почиваха, преди да се преоблекат за чая, а за мъжете беше дочула, че са в билиардната зала с лорд Тристан. Не знаеше обаче къде е херцогът и тази мисъл я човъркаше, докато пресичаше мраморната зала.

Когато наближи масивното огнище със запален буен огън, тя се замисли кой от тъмните и дълги коридори води към кухнята. Бяха два — по един от всяка страна на огнището. За миг прехапа устна, след това избра коридора с висящ над вратата goblen със златисти ресни, на

който бе изобразена ловна сцена. Ловът значи дивеч, дивечът — храна, храната — готвене, а готвенето — кухня. Доста лесно. А ако грешеше... малко неща биха й доставили по-голямо удоволствие в един четиристотингодишен замък от това, да слухти из него.

Тя влезе и в началото й трябваше малко време, за да привикнат очите й към сенките. След няколко секунди мигане и примижаване, тя забеляза един-единствен стенен свещник навътре в коридора и тихо се упъти към него. По виненочервените стени висяха различни картини, като повечето изобразяваха мъже в битка или на лов. Имаше и други на места, където светлината не достигаше и тя не можеше да различи сцените по тях. Спираше да се полюбува на някои, а други отминаваше и накрая стигна до две двойни врати. Първата беше заключена, но другата поддаде веднага. Маделин пъкна глава през нея и подуши аромата на кожа и лек тютюн. Със сигурност не беше кухнята, но силното, мъжествено присъствие разпали сетивата й. Какво пречи да надникне?

На двете срещуположни стени на дългата и тясна стая от тавана до пода бяха наредени книги. Блестящият от чистота под бе от полирано дърво, с богато украсени турски килимчета под мебелите, чиято подредба подканваше човек да седне, чете или разговаря. В отсрещния край на стаята, зад две кресла с високи облегалки, в огнището весело пращеше огън. Върху едното кресло бе праметнато червено одеяло. В дъното на стаята, поместено в ниша в стената, стоеше огромно махагоново писалище. Зад него високият разграфен прозорец разкриваше мрачния ден и слабо осветяваше дългата тясна стая. Хрумна й, че стаята е направена така, че да внушава страхопочитание. Всеки, изпратен да прекоси дългата стая и да се изправи до писалището, за да бъде мъмрен, трябва да е доста храбър.

Тя примижа, вирайки се в сенките, които танцуваха из стаята. Стори й се, че забеляза някакво движение зад бюрото.

— Търсите ли нещо?

Маделин подскочи цялата.

— Милостиви боже — пое си дъх тя с ръка върху гърлото. — Не знаех... искам да кажа, нямах представа...

— Мис Хейууд — прекъсна я Гейбриъл сърдито, като вдигна поглед от купчината счетоводни книги пред себе си, — мога ли да ви помогна с нещо?

— О, не — отвърна твърдо тя.

Днес изглеждаше съвсем като надут и самонадеян аристократ с това навъсено изражение. Облечен почти изцяло в черно, той едва се виждаше в слабо осветената стая. Връзката му бе подредена в сложен възел, а черната му като обсидиан коса обграждаше в безпорядък лицето му. Той излъчваше увереност, делово отношение и... зрънце порочност.

Беше благодарна за сенките в стаята, защото без съмнение бе зачервена като зряла йоркширска ябълка. Естествено, че ще се озове направо в леговището тъкмо на онзи, когото се опитваше да избегне.

Ръцете ѝ трепереха и не беше сигурна защо. Едва вчера се бе смяла и шегувала с него по време на урока по стрелба. Тогава той беше мил, игрив, закачлив, опасен.

А сега беше достъпен колкото и някое полудяло горско животно с пяна на устата. Не беше сигурна кое е по-лошо.

През целия си живот досега Маделин никога не се бе чувствала удобно в кожата си. Но вчера Гейбриъл промени всичко. Когато бе близо до нея, тя тайно се чувстваше великолепно в кожата си — особено ако това ѝ позволяваше да се наслаждава на тръпките, пробягващи по гърба ѝ или да се топли на лъчите на вниманието му.

Независимо дали действията му бяха репетирани или просто продукт на въображението ѝ, Маделин чувстваше, че я влече към него, че е пристрастена към опияняващите усещания, които той разбуждаше в зажаднялата ѝ душа. И точно поради това знаеше, че трябва да стои далеч от него. Когато беше наблизко, тя се съмняваше в себе си, в становищата си. Най-вече в мнението си за надутите благородници.

— Още дълго ли смятате да държите вратата отворена, та да влиза студеното?

— Н-не. Извинете. — Тя излезе на заден ход с колеблива усмивка. — Тръгвам си.

— Елате тук.

— О, не, благодаря ви.

Само това ѝ трябваше, да остане насаме с него в тъмна стая. Освен това Присила пак я бе пристегнала в една от тесните си рокли, а беше забравила шала си.

Той се изправи в стола си.

— Да не сте закована за пода?

Тя надникна отново в стаята и поклати глава.

— Не, разбира се.

Какъв непоносим човек!

— Нямате достатъчно сили ли?

Тя отново поклати глава.

— Това „не“ ли означава или трябва да се уверя в гъвкавостта на краката ви със собствените си ръце?

— Краката ми са си наред, благодаря ви — заяви спокойно тя, макар че от картината, която думите му извикаха, я заля неочаквана топлина.

— Тогава елате тук — заповяда той.

Явно загубила разума си, тя се върна в стаята. Едва ли бе чак толкова опасно, колкото предполагаша виковете на съвестта ѝ. Беше оставала насаме с него повече пъти, отколкото смееше да преброи и той никога не се бе опитвал да я насили. А и защо ще иска да те насилва? Странно, но гласът в главата ѝ подозрително много напомняше за мащехата ѝ. Искаше ѝ се да удуши този глас.

Стиснала устни, тя се понесе към него. Шумоленето на бледосинята ѝ рокля бе единственият звук в стаята, като изключим по някое пукане или изсъскване на огъня. Спря на около половин метър от бюрото му.

— Трябва да ви попитам — започна той, а сребристосините му очи проблясваха на светлината на огъня, докато я оглеждаше от главата до кръста и обратно, — какво ви подтикна да нахлуете в личния ми кабинет?

Тя се огледа.

— Не знаех, че е тук. Аз... ами, аз се загубих.

— Нима? — попита той невярващо.

Облегна се обратно в стола си и започна да изучава лицето ѝ под полузатворени клепачи.

— Мхм.

Погледът му мина към корсажа ѝ и остана там доста дълго. Внезапно тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за това колко опънат е платът там.

— Вашата мащеха ви облича ужасно.

Лицето ѝ пламна от срам. Беше вярно — тя всъщност бе съгласна с него. Но само един безчувствен и егоистичен звяр би си позволил

наглостта да съобщи на една дама, че не се възхищава на роклята ѝ.

В този момент, тя наистина мислеше, че го мрази — както и трябваше да бъде от самото начало.

— Както почти всички други, тази рокля ми е дадена назаем от мащехата ми — отвърна тя, — и предполагам затова не ми е съвсем по мярка. Наясно съм с ограниченията на гардероба си.

— За съжаление... — херцогът се изправи и заобиколи бюрото, за да застане пред нея, — и аз съм наясно.

Той ѝ се ухили. Ухили се! Обиди я, почти я разплака, а сега ѝ се хили? Тя примигна, като се молеше той да не види как се навлажняват очите ѝ. Мнозина я бяха обиждали и предвид непохватността ѝ, трябваше да признае, че им даваше предостатъчно поводи за това, но неговата критика я уцели право в сърцето. И разкритието, че този мъж можеше така лесно да я нарани, с такава лекота, я разстрои. Знаеше, че е самонадеян и че трябваше да очаква зловни забележки и мрачни погледи, но незнайно кога неканена искра надежда се бе запалила у нея. Надеждата, че грешно го бе преценила.

Маделин прехапа нервно устната си.

— Затова ли ме извикахте? Да съдите облеклото ми? Трябваше ви светлината на огъня, за да сте сигурен, така ли?

— Не — отвърна той, — извиках ви за съвсем друго нещо.

Той се протегна зад гърба ѝ с две ръце. Маделин се дръпна назад, когато тялото му се наведе над нея. За миг си помисли, че иска да я целуне.

От силното му едро тяло се излъчваше топлина и тя чувстваше кожата си пропита от нея. Виждаше единствено долната страна на брадичката му с леко набола брада. От гърлото ѝ се откъсна тихо възклицание, когато опияняващото усещане за близостта му я обгърна цялата.

— Сър?

Червеното одеяло прошумоля тихо, когато Гейбриъл го дръпна от стола зад нея. После бавно го плъзна нагоре по гърба ѝ с плавни, небързаци движения.

— Ще настинете — прошепна той и отстъпи, само колкото да може да я погледне в лицето.

Погледите им се срещнаха и двамата останаха така. Тя не знаеше какво да си мисли в този момент. Първо я обиди, а след това я зави с

непривично кавалерство, докато се взираше в очите ѝ, сякаш много му се искаше да я целуне.

А тя много искаше да го целуне. Това не трябваше да се случва. Той не трябваше да ѝ се случва. Дяволски красивите мъже с благороднически титли са долни. Те са себични, груби, самонадеяни негодьяи, които не се интересуват от крехките чувства на нежния пол, а само от следващата фуста. Тя си напомняше всичко това, докато гледаше как кожата около очите на херцога се набръчква от леката усмивка, промъкнала се на лицето му. Дали осъзнаваше дори как я гледа? Никой не я беше гледал така преди.

— Аз... имам проблем — промърмори тя.

Искрата в очите му угасна.

— И какъв е този проблем?

Че подривате решимостта ми.

— Някой влиза неканен в стаята ми, краде ми обувките, оставя ми твърде силни питиета, заключва ме вътре, а имаше и писмо...

Като видя удивлението, изписано на лицето му, Маделин съжали, че е повдигнала въпроса.

— Забравете. Сигурно ви изглеждам луда.

— Мис Хейууд — забеляза той с интерес, — да не би да намекувате, че някой от гостите е прибягнал до подмолни стратегии?

Тя се съсредоточи и разказа събитията от последните няколко дни с изненадваща яснота. Гейбриъл кимаше където трябва и изглежда се отнасяше сериозно към притесненията ѝ, макар че... независимо за какво говореха, светлите му очи сякаш проникваха в нейните с дяволити обещания — все едно знаеше някаква неразкрита тъмна тайна за нея. Сякаш я слушаше само с половин ухо, докато съзнанието му рисуваше греховни картини — нещо подобно на онова, което лакеят им искаше да направи с новата камериерка.

Почувства, че се е изчервила и се надяваше, че той слуша изливащите се от устата ѝ думи, защото тя вече не помнеше за какво говори.

— Трябва да вървя — изтърси накрая.

— Моля ви. Седнете — посочи той с ръка столовете зад гърба ѝ.

Тя погледна през рамо към удобните кресла и се изкуши да рискува и остане с него. Но чувството ѝ за самосъхранение я върна към здравия разум.

— Неприлично е да оставам насаме с вас — прошепна тя развълнувано.

— Само ще поговорим. Няма да ви съблазнявам. Обещавам — ухили се той с ръка върху сърцето.

Тя го огледа внимателно. Толкова мрачно красив, с екзотични черти, с непоклатим взор, съсредоточен в лицето ѝ, приканващ я за кратък миг да си представи, че би я взел в обятията си. Може би ще откъсне одеялото от ръцете ѝ, ще го захвърли на пода и ще я издърпа към стройното си тяло, където ще я държи властно, докато не се предаде. Представи си как изваяните му топли устни притискат нейните...

Тя разтърси глава.

— Трябва да вървя.

Вкопчена в одеялото, Маделин се отправи към вратата, без да погледне назад.

Сякаш цяла вечност мина, преди да стигне до вратата. И можеше да се закълне, че усещаше изпепеляващия му поглед върху себе си през цялото това време. Излезе в коридора, без да затвори вратата, съсредоточена в опитите си да потисне желанието си да се върне.

На половината път по тъмния коридор тя изруга под нос. В объркването си беше влязла в друг пасаж. Завъртя се в кръг, опитвайки се да заглуши внезапно нахлулата паника. Ами ако онзи вълк тръгне след нея в тъмното? Не дай си боже да ги заварят заедно. Репутацията ѝ ще бъде разклатена. Единственият възможен път би бил да ги оженят набързо. Присила щеше да бъде на седмото небе. Шарлот щеше да се стъписа, но в себе си би се радвала. А тя самата щеше да целуне сърцето си за сбогом и да го изрита в някоя канавка.

Маделин зави отново и съзря мека, бледа светлина да я зове нататък. Пасажът се отваряше в дясно от нея, където се виждаха редица колони от алабастър. Тя се обърна и остана с отворена уста. Това бе най-великолепната бална зала, която беше виждала.

Матовобялата зала бе огромна и малко по-дълга, отколкото бе широка. Маделин влезе между две високи колони и пантофките ѝ се подхлъзнаха върху лъскавия паркет. Пет блещукащи стъклени полилея пръскаха отразена слънчева светлина из помещението. От време на време някой отблясък рисуваше дъга по стените. Искрящото сияние

почти накара Маделин да зажуми. Цялата задна стена представляваше ред френски прозорци, покрити с прозрачни кремави завеси.

Тя навлезе в стаята; вниманието ѝ бе привлечено от нещо над нея. Шията ѝ се изви назад, докато се взираше удивено във високия таван. По широкия му купол без капка свян играеха голи богове и богини. Някои пазеха честта си само с кичур коса или ръка на правилното място.

Не беше лесно да се присмееш на предвидимостта им, когато устата ти е зяпнала. Може да се очаква от семейство Дивайн да дадат привидно благоприличен бал, докато разни чувствени красавици се пушат в страстни лудории над главите на всички.

Внезапно замаяна, Маделин разтърси глава, за да дойде на себе си. Върна вниманието си към стаята и направи грациозно завъртане с разперени ръце — или поне си представи, че е грациозно завъртане. Танците не бяха силната ѝ страна. Не можеше да следва мелодията, бъркаше ритъма и винаги успяваше да настъпи партньора си. Тя сви рамене. Може би защото винаги се притесняваше, че някой я гледа, сравнява, оценява — например мащехата ѝ. Но тук нямаше никого. Нямаше кой да ѝ каже, че движенията ѝ са плавни колкото на задръстена река. Нямаше кой да се смее на искрените ѝ опити да се движи елегантно. Нямаше никого, освен боговете и богините над нея, а те бяха твърде заети, за да ѝ обърнат внимание.

Маделин затвори очи и се усмихна на себе си, вдигайки ръце в положение за валс. Преброи до три и се понесе по паркета с все така затворени очи. Одеядото, с което я бе увил херцогът, се плъзна с шумолене на пода. Тя не му обърна внимание — толкова бе потънала в стъпките на танца. Все пак погледна през присвити клепачи, за да не мине с трясък на стъкло през френските прозорци.

И тогава го видя. Стоеше до входа на стаята със сериозна съсредоточеност, изписана на лицето. Тя спря, ръцете ѝ бавно паднаха до тялото, а полите ѝ се прибраха около нея. От срам не можеше да издаде и звук — сведе поглед към пода, докато събираше кураж да проговори или избяга. Не направи нито едно от двете. Остана на мястото си вцепенена.

Той тръгна бавно към нея и спря пред червеното одеяло, паднало на купчина върху пода. Когато вдигна очи към него, той се наведе да го вземе, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Обяснете ми нещо, моля — тихо започна той с изтънчен тон, напълно в унисон с атмосферата на стаята. — Тъй като твърдите, че семейство Дивайн не са нищо повече от най-долни негодници, бих искал да зная как така не се посвенихте да дойдете при мен с дреха, способна да изкуши и най-големия светец?

Страните ѝ пламнаха.

— Не съм направила нищо подобно — измънка тя, изпълнена с негодувание, задето тялото ѝ тръпнеше от наслада при най-малкия комплимент. — Аз, изкусителка? — Тя поклати глава невярващо. — Най-много да изкуша някого да ми намери прилична модистка.

Той се поклони.

— А човекът, отговорен за тази изкривена представа, която имате за себе си, е... баронесата, предполагам?

— Навярно... Не знам. Никога не съм я смятала за изкривена.

— Притежавате ли огледало? — попита той, докато я приближаваше, праметнал червеното одеяло през ръката си.

— Разбира се — отвърна тя, като оглеждаше одеялото и очакваше отново да я покрие с него.

— Използвате ли го често?

Всъщност не, размисли се Маделин. Стараеше се да избягва отражението си при всяка възможност. Е, да, проверяваше прическата и лицето си от време на време, но само с бърз поглед, нищо повече.

— Така си и мислех — без да откъсва очи от нея, той хвърли одеялото на един сложно украсен стол до стената.

Маделин потрепери. Чувстваше се така откритата.

Той направи дълбок поклон и взе ръката ѝ.

— Мога ли да ви поканя за този танц?

От устата ѝ се откъсна бърз кикот.

— Наистина?

Той се изопна, а на лицето му се появи престорена обида.

— Но, разбира се!

— Но... няма музика — поколеба се тя със загатната усмивка в тона на гласа си.

Широките му рамене се повдигнаха и отпуснаха.

— Ще изтананикам един валс.

— О, не — отвърна тя и заотстъпва. — Не ви трябва да танцувате валс с мен. Боя се, че съм опасна.

— Така ли? — повдигна вежда той.

— Сигурно сте чули какво се случи със сър Уилям миналия сезон?

Той премигна с мнимо учудване.

— Вие ли сте били това?

Страните ѝ пламнаха.

— Значи сте чули?

— Не — отвърна той категорично.

Със закачлива светлинка в необикновено сините си очи той я поведе към центъра на залата.

— Ваша Светлост, аз...

— Гейбриъл.

— Гейбриъл, не умея да танцувам валс, не мога да спазвам такта и винаги настъпвам партньора си.

Той взе дясната ѝ ръка със своята лява, докато другата му ръка остана да лежи тежко и уверено на кръста ѝ — съвсем малко по-надолу, отколкото би било прилично.

— Кой ви каза това? — Той започна да тананика и вибрациите на дълбокия му тенор затрептяха през костите ѝ.

Маделин се поколеба отчасти, защото звукът на ниския му глас я хипнотизираше и отчасти, защото смяташе, че той ѝ задава въпрос, чийто отговор вече му е известен, за да докаже нещо.

— Мащехата ми — отговори твърдо тя, — и аз ѝ вярвам.

Той я придърпа към себе си и бедрата им се докоснаха, когато я поведе по паркета.

— Глупости — провлече той наред тананикането. — Чудесно се справяхте сама, когато ви заварих тук.

Розовината на страните ѝ отново разцъфтя, като си представи каква жалка гледка ще да е била, когато той се е появил.

— Танцувахте като ангел — добави Гейбриъл тихо.

— Това беше друго. Не се притеснявах да не сгреша, а и бях с въображаем партньор, който, разбира се, нямаше крака.

— Кавалерът води партньорката си — заяви той, като спря за малко тананикането. — Хрумвало ли ви е, че може би партньорът ви е бил виновен за грешките? Или критичният поглед на мащехата ви, който е отвличал вниманието ви от такта?

— Не зная — замисли се тя. — Предполагам...

— В момента се справяте великолепно.

Така и беше. Двата се справяха великолепно. А дори не беше забелязала, че са влезли в стъпките. Той водеше всяко нейно движение с лекота и увереност. От гърдите ѝ се изтръгна смях и тя се усмихна така широко и свободно, както не бе успявала през целия си живот досега.

С всяко завъртане из просторната бална зала всичките ѝ съмнения и опасения се разбягваха и криеха от светлината в смеха ѝ, от радостта в сърцето ѝ. И със зашеметяващо усещане тя се предаде на прелестната и майсторска власт на партньора си. Ритмичното издигане и снижаване в танца бе хипнотично, а с Гейбриъл и невероятно лесно и естествено.

Той започна да я върти по-бързо и тя се почувства сякаш лети, а той, нейната опора, нейният пътеводител, я пази да не се изтърси на седалището си.

Тихата му мелодия замря и очите му се приковаха в нейните. Продължиха да се въртят из стаята, в съвършен такт и съвършено мълчание. Не преставаха да се въртят. Тя се чувстваше елегантна, изящна и отново ѝ се прииска да се засмее.

Смехът преля и тя затвори очи, смеейки се без задръжки. Той се присъедини и дълбокият му глас я насърчи още повече. Гейбриъл повтаряше завъртанията без усилие, краката им не се блъскаха, ритъмът им бе безукорен. Когато нейните пристъпи смях се разпаднаха в доволна въздишка, тя отвори очи и осъзна, че са спрели точно на мястото, от което бяха започнали. Маделин се опитваше да успокои дишането си с дълбоки вдишвания. Не беше лесно, когато лазурният поглед на Гейбриъл искреше с такъв плам, прикован в нейния.

— Усмивката ти е обаятелна — прошепна той с почуда в гласа, — а когато се смееш си пленяваща.

Широката ѝ усмивка затрептя и изчезна — толкова бе зашеметена от комплимента. Поклати лекичко глава в опит да разсее магията на думите му.

— Замаяна ли си? — попита той. Усилието от танца явно не беше засегнало неговото дишане, за разлика от нейното.

— Не, никак — въздъхна тя. — О, Гейбриъл, беше просто прекрасно.

Той донесе одеялото от стола и тя го усети отново около раменете си; ръката му го държеше добре загърнато между гърдите ѝ. Маделин замига, сякаш излизаше от вцепенение, дойде на себе си и посрещна твърдия му поглед. Закачливата светлина в него беше изчезнала, нямаше го и дръзкият пламък, а на тяхно място беше пронизващият му взор, който я караше да желае той да я докосне повече от всичко друго на света.

И тогава гласът му я заля, нисък и равен:

— Не зная как... — започна тихо той с поглед върху устните ѝ, — и ти със сигурност нямаш представа... какво въздействие ми оказваш.

Той преглътна и доби объркано изражение, сякаш докато подреждаше мислите си, бе направил някакво ново откритие.

— Гейбриъл — прошепна Маделин в опит да го откъсне от мислите му. Дяволски човек, защо трябваше да ѝ говори такива хубави неща, защо трябваше да я кара да мечтае за живот с него, за любов? — Отново сме насаме — добави тя, като се взираше в устата му.

Между тях назря чувствено привличане. Устните ѝ леко се разтвориха.

— Да — съгласи се той.

Гейбриъл рязко я дръпна към себе си, хванал одеялото, с което я бе завил. Устата му сега бе на сантиметър над нейната и той я докосна с устни влудяващо, болезнено бавно и леко като с перце — нагоре и надолу и след това отново.

Вместо шок, потръпвания полазиха по тялото ѝ, по гърдите, стомаха и краката ѝ. Почти готова да изхленчи, тя почувства как мускулите ѝ заплашват да поддадат от копнежа по докосването му.

И тогава устата му потъна в нейната и ѝ даде кратко, но трайно усещане. Устните му бяха гладки и твърди и Маделин се бореше с импулса да се повдигне на пръсти, за да ги усети по-добре, да го вкуси по-добре.

Но той се отдръпна твърде скоро и отпусна одеялото. Тя почти се люшна назад, но Гейбриъл изправи раменете ѝ. След това взе лицето ѝ в длани, сякаш тя бе счупено стъкло и се взря в нея по своя особен начин.

— Не е редно да ме гледаш така — промълви тя.

— Как? — попита той, а ръцете му пуснаха лицето ѝ.

Сигурно бе измамно, защото изглеждаше стъписан от думите ѝ. Но след миг самонадеяното изражение се върна на лицето му.

Тя направи бърз реверанс с наведена глава.

— Благодаря за танца. Беше ми приятно.

Той се поклони.

— Удоволствието беше мое.

Тя прехапа устна и сведе поглед, вече безсилна да среща неговия. Дали защото се съмняваше в искреността му, или защото се страхуваше, че той ще разбере колко много тя иска да я целуне отново, не знаеше. С тази скандална мисъл в главата Маделин придърпа червеното одеяло около себе си и избяга от залата.

8

Може би ако достатъчно силно си блъска главата в полицата над камината, мислеше си Гейбриъл, ще успее да загуби съзнание и по този начин ще спаси ушите си от наказанието да слушат звуците, излизаци от устните на близначките Феърборн.

Беше твърде жалко — макар че изпълняваха ария от „Семирамида“ на Росини, толкова малко старание влагаха в италианското си произношение, че все едно пееха на фински.

Тази вечер започваха демонстрациите на дарбите на кандидат-невестите. Не че на Тристан му пукаше дали някоя от тях може да пее вярно, да свири или дори да чете — очакванията на брат му започваха и се изчерпваха с възможностите на всяка от тях в спалнята — или която и да е стая. Но за една — мъчителна вечер — музикално надарените имаха възможност да покажат уменията си. За съжаление, тази възможност му причиняваше ужасно главоболие.

Гейбриъл се отдели от стената до огнището и остави погледа си да се рее из слабо осветената стая, докато не се спря върху целта си: мис Хейууд. Проклет да е, но тялото му жадуваше за вкуса на устните ѝ, за усещането на гъвкавото ѝ тяло така близо до неговото. Когато я съзря, цялото му тяло се стегна като опъната тетива. Боже мили, ами луничките ѝ! Искаше да запомни мястото на всяка една и да ги целуне всичките.

Облечена в тъмносиня копринена рокля, тя се усмихваше спокойно, докато котките продължаваха да престъргват на метър от нея. Някой не толкова наблюдателен би си помислил, че тя се наслаждава на изпълнението им. Но от време на време, когато съзвучието на двете Феърборн затреперваше и се сриваше, ъгълчетата на очите ѝ се свиваха и бузите ѝ се повдигаха леко нагоре.

Той си смени мнението. Тази жена забележително умело се правеше на безразлична. Определено бе дяволита. Така предпазлива, толкова умела актриса, добре би се справила в театъра, смяташе той.

Беше заподозрял, че се опитва да държи Шарлот надалеч от Тристан и тази вечер, преди не повече от пет минути, подозренията му се бяха потвърдили, когато видя къде избра да седне Маделин.

Тристан бе попитал мис Грийн дали може да седне до нея на канапето. Бърза като светкавица, Маделин се провря между двамата и се плъосна по средата, преди Тристан да успее да се наведе. С невинна усмивка тя посочи на брат му да заеме празното място от лявата ѝ страна.

Гейбриъл поклати глава. Колко смяташе, че ще продължава това? Най-вероятно тя само влошаваше нещата. Колкото по-дълго пречеше на брат му да разговаря, да се разхожда или да седи до мис Грийн, толкова по-решителен щеше да става Тристан. Без да знае, дразнеше апетита му. Но в крайна сметка нямаше значение. Гейбриъл беше решил, че няма да я остави да спечели тази игра на любов.

Той възнамеряваше да ожени брат си до края на следващата седмица и ако Шарлот Грийн успееше да го заинтригува, Гейбриъл нямаше да позволи нищо да им попречи. И това включваше дръзката госпожица със склонност да влиза под кожата му и да го кара да се усмихва, да се закача, да се препъва в думите си и да се смее, както... както никога преди.

Точно преди Гейбриъл да реши, че стъкленият полилей наистина вибрира и е на ръба да се пръсне, сестрите Феърборн приключиха изпълнението си и всички ги аплодираха учтиво, докато близначките приемаха похвалата с широки усмивки. Той се накара да доближи пръстите до дланта си, вътрешно горд, че е успял да устои на желанието да скочи и изкрещи победоносно, задето са свършили.

Обявиха кратка почивка, за да могат всички да се подкрепят и гостите започнаха да обикалят стаята и да се събират на групички. Гейбриъл остана на мястото си, тъй като искаше да види какво ще направи мис Хейууд, след като стане от стола си. Защото в същото време Тристан се протегна зад нея, за да подръпне игриво широката сатенена панделка, обвиняваща талията на мис Грийн.

Но преди Маделин да успее да предотврати заигравката, вниманието ѝ веднага бе завзето от мащехата ѝ, която я поведе напред с недотам нежно дръпване за ръката.

Устата на баронесата бе силно присвита, докато говореше строго на подопечната си. С пръсти около лакътя на мис Хейууд, тя я

придърпа още по-напред, като по този начин, без да иска остави Тристан и мис Грийн седнали един до друг. Гейбриъл се засмя тихо, като видя как Маделин се опитва да се обърне, за да погледне зад себе си, но не успяваше, тъй като баронесата изискваше цялото ѝ внимание.

Точно както Гейбриъл подозираше, Тристан поведе разговор с мис Грийн, като се престори, че не чува какво му казва тя, за да може да се приближи и да наведе глава към нея. Тази хитрост не беше нужна. Лишена от очилата си, мис Грийн и без това стоеше опасно близо до него.

Горката мис Хейууд, помисли си Гейбриъл, когато погледът му се върна на нея. Какво ще прави сега? Без да иска, ще бутне Тристан на пода? Ще припадне в отчаян опит да привлече вниманието на Шарлот?

Той се усмихна на себе си... и след това замръзна. По ръката на Маделин се появи червени следи от пръсти на мястото, където мащехата ѝ я беше стискала допреди малко. У Гейбриъл се надигна горещ, осезаем гняв. Той тръгна по диагонал към тях с ръце, сключени зад гърба, за да намали вероятността да сграбчи баронесата за кльошавия врат и да я изхвърли от стаята.

— ... може би ако беше сложила роклята, която ти бях приготвила, щеше да седне до теб, вместо да стои... О, Ваша Светлост! — Присила потъна в плавен реверанс, след което бутна с крак Маделин, за да я подсети да стори същото.

Маделин понечи да го направи, но Гейбриъл взе облечената ѝ в ръкавица ръка и я спря.

— Мис Хейууд.

Той целуна въздуха над кокалчетата ѝ, но вместо това устните му копнееха да се притиснат към нейните.

— Ваша Светлост — промълви тя, а очите ѝ бяха изпълнени с особена смес от леко раздразнение и притеснение.

Той освободи пръстите ѝ.

— Изглеждате... — *Пленителна, очарователна, чувствена, изкусителна* — добре в синьо. — *Добре в синьо? Какво, по дяволите, му ставаше?* — Този нюанс... ми е любимият — довърши той, чувствайки се страхотно глупаво за пръв път в живота си. — Имам нещо в точно същия цвят.

— Какво е то, моля?

Цветът бе почти същият като този на завесите на леглото му. Това, разбира се, го накара да си я представи легнала в него, което пък извика в съзнанието му образа ѝ без проклетата рокля, а от това му хрумна, че ще ѝ е студено да си лежи така без никакви дрехи, което на свой ред го наведе на мисълта да се настани върху нея, за да я стопли, а това пък го накара да си представи как плъзга...

Проклятие. Не можеше да ѝ каже, че завесите на леглото му са предметът със син цвят.

Докато се колебаеше, Тристан бе дошъл при тях, с Шарлот под ръка. Маделин веднага забеляза и изражението ѝ доби паникьосан вид.

— Може би е същият цвят като очите ви? — предположи баронесата неловко.

Гейбриъл се обърна и я изгледа сърдито. Тази глупава жена явно си въобразяваше, че им е задал някаква гатанка.

— Не — отвърна Маделин и веднага привлече вниманието му. — Твърде са блестящи, за да могат да се сравнят с тъмния цвят на роклята ми.

Внимателният ѝ поглед се спря в неговия само за миг и тя прекъсна връзката с примигване и скована усмивка. Обърна се към Тристан и Шарлот.

— Шарлот — започна тя мило, — моля те, ела с мен. — Протегна ръка. — Да се подкрепим.

— Благодаря, но сега нямам нужда — отговори Шарлот с многозначителен кос поглед към Тристан.

— Но...

— Навярно — прекъсна я Гейбриъл, — бихте позволили аз да ви придружа?

— Н-н... — Маделин понечи да откаже, но един удар в бедрото от мащехата ѝ я спря. Тя погледна бързо към баронесата, която присви застрашително очи. — Да, би било чудесно.

Той ѝ предложи присвита в лакътя ръка. След кратко колебание тя я прие с леко като пеперуда докосване. Двамата се приближиха мълчаливо към масата до стената, отрупана с напитки и различни торти и сладкиши.

— Нямате ли музикална дарба, която да покажете тази вечер, мис Хейууд? — попита Гейбриъл и ѝ подаде чаша пунш.

Тя поклати глава и отпи.

— Никаква. Винаги съм искала да се науча, но се боя, че ми липсва и търпение, и дисциплина.

— Можеш да рисуваш и изрязваш забележително фини силуети. Розалинд ми показа тези, които си направила на другите гости. Каза, че си ги завършила с невероятна бързина и сръчност. Несъмнено са забележителни.

Кафявите ѝ очи се изпълниха със сдържано удоволствие и тя порозовя. Гейбриъл разбра, че не е свикнала да ѝ правят комплименти, караха я да се чувства неудобно.

— Благодаря — промълви Маделин с поглед в чашата си.

Гейбриъл взе брадичката ѝ с показалец и нежно повдигна главата ѝ, за да може да я погледне в очите.

— Може би някой ден ще направиш и на мен.

Тя кимна и потърка ръката си по начин, който той отпърво бе взел за нервен жест, но сега осъзна, че пръстите ѝ разтъркват кожата, сякаш нещо я бе раздразнило.

И тогава си спомни как баронесата я бе стискала там. Знаейки, че е прибързано да я докосва отново, но неспособен да се спре, той прокара пръст по следите от пръсти над лакътя ѝ.

Тя рязко дръпна ръката си и покри мястото, което бе докоснал, с длан.

— Кой го направи? — попита Гейбриъл.

— А... — поколеба се тя. — От урока по стрелба...?

Тази жена изобщо не можеше да лъже. Отговорът ѝ звучеше като въпрос.

Той се навъси.

— Ненавиждам лъжите.

— Нищо ми няма, наистина.

И той вярваше, че е искрена. Кимна бавно и се намръщи. Направи крачка към нея и се наведе да прошепне в ухото ѝ:

— Ако споделиш, че някой, без значение кой, е отговорен за тези следи по тялото ти, то този човек заслужава един здрав пердах. Или най-малкото опеката му върху теб трябва да се отнеме и повече да не трябва да понасяш компанията му.

— Да, но тогава кой ще трябва да понася моята?

— Лично ще се погрижа за това. — Той се отдръпна и се взря в големите ѝ очи.

Страните ѝ порозовяха и тя се огледа. Прониза го съжаление, че така неласкателно прозвуча отговорът му. Но нямаше намерение да се поправи и да изглежда като шут.

— Само ми кажи и ще го сторя — настоя той.

— Моля те, нека се върнем при Шарлот — тихо помоли тя.

— Разбира се.

След като Маделин си изпи пунша, Гейбриъл я върна при групичката ѝ, като кимаше на познатите си, докато прекосяваха стаята. Двамата се пуснаха и тя понечи да застане между брат му и Шарлот, но с ръка върху кръста ѝ той леко я насочи да застане срещу тях.

— Някой виждал ли е мисис Грийн? — започна Тристан.

Групата се обърна едновременно към дивана на прозореца, където майката на Шарлот се бе настанила и похъркваше леко. Розалинд бе застанала до нея и явно едва тогава забеляза, че жената, с която разговаряше, бе заспала.

— Ясно. И така, Шарлот прояви интерес към колекцията ми от ботанически книги — заяви Тристан.

На Гейбриъл не му убягна, че Маделин едва не изскочи от чорапите си, като чу как Тристан фамилиарно използва малкото име на приятелката ѝ.

— След като приключим тук, мислех да я заведа долу в личната ми библиотека...

— Това не ми се вижда разумно — изтърси Маделин.

— Розалинд ще ѝ бъде придружителка — настоятелно заяви Гейбриъл.

— Не се засягайте, но не се наложи твърде дълго да я увещават, за да остави вас и... — Маделин стисна устни, за да прикрие гримасата си.

Гейбриъл знаеше, че тя почти бе издала как двамата бяха останали насаме. Но дали беше така? Той подозираше, че Розалинд не си бе тръгнала наистина. А и освен това Роузи знаеше, че Тристан не трябва да се оставя и една минута насаме с жена. Шарлот щеше да е в безопасност.

— Да остави вас и кого къде? — попита Присила с живо любопитство.

Гейбриъл ѝ се навъси. Очите ѝ смениха израза на силен интерес с такъв на безразличие точно за една секунда. Тя стисна устни и

премести поглед в точка в другия край на стаята.

— Уолвърест. Тристан.

Гейбриъл се обърна, познал гласа на Адам Фарамонд. Граф Ротбъри беше застанал зад Маделин — която изглеждаше, сякаш току-що е видяла ужасяващо привидение. Гледаше право пред себе си с ококорени, немигащи очи. А от бързото вдигане и спадане на гърдите ѝ личеше, че дишането ѝ се е ускорило двойно за няколко секунди. Помисли, че сигурно се тревожи от мисълта брат му да покаже на Шарлот личната си библиотека. Добре би било сега тя да изостави плана си. Когато и да пожелаеше Тристан, Гейбриъл щеше да се погрижи да няма пречки.

— Ротбъри — кимна Гейбриъл, обръщайки се към него.

В действителност беше малко изненадан от появата на графа, след като вече бе отклонил поканата. Приятелят на Тристан от училище ненавиждаше събития с много хора и ако отидеше на такова, то беше в преследване на някое нищо неподозиращо същество от женски пол. Мнозина загрижени настойници бяха отвеждали дъщерите си от Ротбъри. Гейбриъл без колебание му бе разяснил нещата, когато коварният мъж бе имал дързостта да набележи Розалинд за своя жертва немного отдавна. Доколкото можеше да се прецени, Ротбъри нямаше съвест. Той обожаваше изкуството на съблазняването, без значение дали ставаше въпрос за свенлива дебютантка или съпругата на най-добрия му приятел.

— Виждам, че си променил решението си — каза му Гейбриъл.

Може би бе дошъл да говори за коне с Тристан.

Ротбъри наклони глава, без да обръща внимание на херцога и вместо това фокусира вниманието си към гърба на Маделин.

Гейбриъл помисли да представи Ротбъри на останалите, но се спря, когато графът мина пред Маделин. От искрата в очите ѝ му стана ясно, че двамата вече се познават.

— Мис Хейууд — поклони се Ротбъри. — Надявам се, че сте добре?

Тя направи реверанс внимателно и погледът ѝ пробяга от Ротбъри към Гейбриъл. Прикри го добре, но той все пак забележа неудобството в него.

Поредица акорди на пианото нарушиха съмнителното мълчание и Розалинд привлече вниманието на всички към предната част на

стаята. Мис Бийчъм, въоръжена с цигулка, обяви произведението на Моцарт, което щеше да изпълни, акомпанирана от мис Елис на пианото.

Време беше Гейбриъл да си върви. Докато гостите заемаха местата си, той се извини и тръгна към вратата. Когато стигна до нея, той се обърна и видя, че Тристан и Шарлот седят един до друг на канапето. Усмихна се. По-добре мис Хейууд по-бързо да осъзнае, че човек не може да избира в кого да се влюби. Макар че той самият едва сега бе научил този урок, когато тя влезе в живота му с валсова стъпка.

Той поспря, загледан в Ротбъри и Присила, които отведоха Маделин до друго канапе. Когато седнаха, Маделин бе настанена по средата и Гейбриъл забеляза, че тя се оглежда из стаята за нещо или някого. Тогава търсещият ѝ поглед се свърза с неговия и спря.

Той примига, отхвърляйки страха, който му се стори, че съзря в шоколадовите дълбини на очите ѝ. Излишно се притесняваше — Тристан не би се опитал да насили приятелката ѝ в пълна със свидетели стая. И ако след края на музикалните прояви Тристан настояваше да покаже на Шарлот книгите си, Розалинд непременно щеше да ги придружи. Гейбриъл се обърна и излезе от стаята, преди импулсът да се завърти и да се върне при Маделин да го е завладял напълно.

Беше му все едно дали гостите му ще го сметнат за невъзпитан простак, задето предпочита спокойствието на библиотеката си на долния етаж пред музикалната стая. В крайна сметка сигурно бяха изненадани, че изобщо се е появил на събитието.

Загледан в огъня зад решетката, той бавно поклати глава и постави чашата бренди на коляното си. Задачата да наблюдава мис Хейууд беше по-опасна, отколкото си бе представял. Беше сгрешил. Не можеше просто да не я забелязва, както не можеш да не забелязваш слънцето, което свети в очите ти. Тя притежаваше светлина, ореол на тиха красота и той неволно си представяше как я улавя и прави своя. Обаче знаеше колко опасно може да се окаже това действие, затова стисна зъби и си нареди просто да я забрави и толкова. Тя беше само една жена, при това несвършена.

Гейбриъл отметна глава и довърши питието си, след което огледа чашата сърдито.

— Определено не ми помагаш.

За щастие, нямаше да има причина да я наблюдава още дълго, след като вече знаеше какво е намислила. Беше я разгадал и сега можеше да стои настрана, както бе планирал първоначално. Когато успее да вкара Тристан в действителен и добър брак, смяташе да замине за ловната си хижа в Шотландия, а мис Хейууд щеше да си стегне багажа, като всички останали и да се върне у дома, където и да е това. Кое то беше хубаво. Направо чудесно. Ако е далеч от мис Хейууд, въображението му със сигурност ще поутихне, ръцете му ще се укротят, а дрехите ѝ ще си останат на тялото.

Сега трябваше само да се увери, че Шарлот има възможността да бъде с Тристан, както и другите момичета преди нея. Малката девойка едва ли би могла да го надхитри. Тази вечер го бе доказал, когато тя се опита да държи Шарлот до себе си и далеч от брат му.

Той стана от любимото си кресло с висока облегалка и отиде до стъклената гарафа на масата до стената, но се сви конвулсивно, когато дуетът на мис Бийчъм и мис Елис взе фалшив завой и завърши с дисонанс.

Минута по-късно от вратата се чу въздишка и Гейбриъл спря наред наливането на питието си. Погледна през рамо и видя Тристан, облегнат на рамката на вратата.

— Още ли смяташ да заведеш Шарлот в библиотеката си?

— Ако майка ѝ успее да остане будна достатъчно дълго, за да ни придружи. Боя се, че мис Хейууд успя да убеди мис Грийн да настоява за това.

— Не се учудвай, ако малката хитруша ви следва по петите на всяка крачка — промърмори Гейбриъл.

Тристан поклати глава:

— И все пак не разбирам защо ти трябваше да каниш Ротбъри — изсумтя той.

— Е, хайде — отвърна Гейбриъл, — нали не очакваше всички да са само за теб, едновременно? Роузи настоя да поканим и мъже. Явно не може да позволим група нацупени жени да стоят и да чакат реда си да танцуват с теб в нощта на бала. Освен това Ротбъри не си търси булка, доколкото ми е известно. Ще пийнеш ли?

Прие изсумтяването на Тристан за съгласие, наля една чаша на брат си и му я подаде, като се върна на мястото си. Гейбриъл затвори очи, потъна в креслото и предпочете да пропусне да позаглади

себелюбието на Тристан, като му съобщи, че няма повод за притеснения. Може би малко ревност би му се отразила добре. Може би това би накарало непостоянния му брат малко по-бързо да си избере невеста.

Тристан завъртя чашата в ръката си и после изсипа съдържанието ѝ в гърлото си.

— Изненадан съм просто — намръщи се той. — При положение, че точи лиги по мис Хейууд от миналия сезон насам. Но пък донякъде се радвам, че е тук. Нали исках да видя арабската му красавица.

Гейбриъл скочи в стола и почти разля питието си.

— Какво каза?

— Ротбъри. Арабската кобила.

— Не. Какво каза за мис Хейууд?

— А, това ли — кимна Тристан. — Иска да се ожени за нея или да я завлече в леглото си. Не съм сигурен кое от двете. Изглежда ѝ е предложил брак миналата пролет, но тя е отказала. Каза, че подозирал, че само проверявала дали е искрен. Правела се на недостъпна. — Той сви рамене. — Няма да се откаже, естествено. Устремен е като разгонен бик. Дявол го взел, за какво си ми се намръщил?

Гейбриъл примига и потъна пак в креслото; всичките му мускули се бяха изопнали. Значи Ротбъри искаше Маделин. И със сигурност не беше заради зестрата ѝ. Той затвори очи за миг, надявайки се бурята от ревност да го подмине, но уви. Тя прокълтня в ушите му. Той започна да свива и разтяга пръстите си, за да успокои желанието си да удуши Ротбъри с голи ръце.

Знаеше, че трябва да се махне, да отиде надалеч от нея.

— А ти какво мислиш за това? — попита той в опит да овладее неоснователната си ревност, като се занимае с емоционалния отклик на брат си.

— За това, че имаме още един вълк, който души наоколо ли? — Тристан отново сви рамене. — Не съм сигурен. Мисля, че не бях обръщал внимание на мис Хейууд, преди Роузи да я доведе в Уолвърест. Чудесна е и прочее, но със сигурност не е първокласна перла — довърши той насмешливо.

Забележката на брат му извика пристъп на покровителство у Гейбриъл, но той успя да запази мълчание и да я пренебрегне.

Тристан въздъхна.

— Не знам. Честно да ти кажа, не съм взел решение. Даже никак. Май още се надявам да си промениш мнението и да си избереш една от тях за себе си, за да мога да си остана мързеливия, безразсъден, порочен, разточителен втори син. — Тристан се изсмя. — Просто съм изненадан, че си го поканил, като знаеше, че е решен да преследва девойчето.

— Не знаех — промърмори Гейбриъл.

— Вероятно няма значение. Не знам само дали ще мога да се съсредоточа, докато Ротбъри пръхти наоколо. — Брат му сви рамене и остави чашата на масата до стената. — По-добре да се връщам — ухили се той. — Шарлот ще свири менует.

Гейбриъл кимна разсеяно. Без очилата си? Дано знае нотите наизуст, защото иначе би било катастрофално.

— Знаеш ли какво — предложи Тристан, — може да кажа на Ротбъри спокойно да си ухажва мис Хейууд — че не се интересувам от нея.

— Струва ми се, братко, че дали си я искал за себе си или не и без това нямаше да има никакво значение за него.

9

На следващия следобед Маделин все още се възстановяваше от учудването си, че отново бе срещнала лорд Ротбъри.

Докато вървеше тихо надолу по коридора заедно с Шарлот, тя загърна по-плътнo испанския син шал около раменете си и се опита да пренебрегне болката, която чувстваше в корема. Двете се отправяха към мраморната зала, където се събираха гостите за предвидената по програма обиколка на замъка Уолвърест. Струваше й се, че залата е ужасно далеч, докато не си спомни, че е твърде възможно лорд Ротбъри да е там. При тази мисъл я завладя усещането, че Шарлот направо подтичва и я дърпа напред със себе си, макар в действителност крачката им да бе бавна.

Миналият сезон той я беше преследвал с финеса на обсебен ловец. Имаше навика да се появява навсякъде, където отидеше тя и това я караше да подозира, че бе подкупил някого от слугите им за тази информация. Ротбъри просто не приемаше не за отговор.

Предвид факта, че е граф с доход над тридесет хиляди на година, Присила буквално бе умолявала Маделин да му позволи да я ухажва. Простата истина обаче бе, че тя въобще не се интересуваше от този мъж. Той имаше репутацията на женкар, постоянството на опитен ловец и наглостта да й предложи да стане една от любовниците му, след като бе отклонила предложението му.

Трябваше да се съгласи, че е красив, с тези негови пепеляворуси коси, висока фигура и лека усмивка. Само че имаше нещо в кехлибарените му очи, което й напомняше на лъв. Преследващ методически прясно месо.

А сега беше тук. Маделин силно се надяваше той да е загърбил миналото, макар че много се съмняваше да е така.

Но всички тези нерви, които присвиваха стомаха й в момента, не можеха да се сравнят със спомена за вълнението, което изпита в балната зала, когато Гейбриъл я притегли към себе си и я целуна. Заедно с новите невероятни усещания в главата й се зароди и един

глас, който ѝ напомни колко разочарована се почувства, след като Гейбриъл напусна музикалната стая миналата вечер. В балната зала той беше така мил и изискан. Бе успял да я накара да не се тревожи за стъпките на танца и за първи път в живота си тя се бе почувствала наистина грациозна. Тогава даже си помисли, че между тях се е зародило нещо. Дали приятелство или нещо друго, обаче не знаеше и беше най-добре да не разсъждава над въпроса. Защото в онзи миг той се бе променил.

В музикалната стая се държеше по-скоро дистанцирано. Когато целуна въздуха над ръката ѝ, тя откри, че копнее да усети топлината на докосването му. Когато пръстите му се плъзнаха по извивката на свития ѝ лакът, я полазиха тръпки на талази от раменете до коленете. А когато ръката му се притисна към кръста ѝ, тя усети как всичките ѝ сетива се изострят, но като се обърна да го погледне, той изглеждаше отегчен, сякаш мислите му бяха на километри разстояние отгук, далечни и недостижими.

Колко неблагоприятно се бе оказало, че може да бъде. Беше дошла в този замък с две ясни намерения: да държи Тристан далеч от Шарлот и да подсигури бъдещето си в Уилоубрук, като се преструва, че се опитва да спечели херцога. При първото залагаше на малко хитруване, макар да усещаше, че за момента планът ѝ незначително успява. Но при второто трябваше да се потруди още: само се притесняваше, че ако прекара още известно време в компанията на Гейбриъл, опитвайки се да накара Присила да вярва, че се старее да го спечели, всъщност можеше да се случи немислимото и тя наистина да се влюби в този мъж.

* * *

Гейбриъл беше в отвратително настроение.

Наполовина скрит от кадифената завеса, той се подпря на полирания дъбов парапет на балкона, с изглед към главната зала, който опасваше коридора на горния етаж. Кръстоса ръце върху гърдите си и продължи да се мръщи към събралото се множество от дами и техните придружители, които чакаха обиколката на замъка да започне.

Една от причините за сегашното му раздражено състояние, се дължеше на това, че Джулиен Кембъл бе отстранена миналата вечер. Никой не го бе информирал, докато девойката, заедно с баба си и дядо си, не бяха поели към Единбург тази сутрин. Това не трябваше да се случва. Никой не биваше да бъде отстраняван преди нощта на бала. Тристан беше проклет глупак.

Но втората, по-настойчива причина за отвратителното му настроение бе, задаващия се направо към него по тъмния коридор, крачещ заедно с Тристан — Ротбъри.

През целия си живот, Гейбриъл се бе дистанцирал от всякакви сантиментални чувства, свързани с жени. И му беше изненадващо лесно. Беше. Стената от безразличие, която бе изградил се разтрепери и разруши. Ръцете му се свиха в юмруци и в него се надигна сляпо желание да свали с удари Ротбъри на земята, след което да завлече развратника надолу по стълбите и да го изхвърли от къщата. Всичко това, а Маделин дори не бе негова.

Рано тази сутрин, след като закуси сам, той събра малка група за лов, която включваше Тристан, Ротбъри, лорд Феърборн, местен фермер и приятел, и него самия. Свежият въздух изглежда бе изпъдил мис Хейууд от главата му, докато Ротбъри не бе започнал да дрънка за нейните физически качества. Гейбриъл се бе ухилил и погледнал надолу към пистолета си, мислейки си колко лесно човек би могъл да го сбърка с яребица.

— Чудя се — каза провлачено Ротбъри, докато се приближаваше, — ще ги последваш ли, за да се увериш, че никой няма да открадне среброто?

Гейбриъл отговори със сумтене. Игнорирайки графа, той се обърна към Тристан.

— Защо отпрати мис Кембъл?

— Защото имаше крив долен зъб — небрежно каза Тристан. — Освен това ме отегчаваше.

Ето защо не му беше казал.

— Не можеш да ги отстраняваш заради глупавото ти въображение.

— Въображение? Всеки път, когато погледнех момичето, не можех да спра да се взирам в устата ѝ. Беше разсейващо. — При вида на мълчаливия свиреп поглед на Гейбриъл, Тристан добави в защита:

— Аз със сигурност не ѝ казах това... точно. И няма да се повтори отново. Имам предвид факта, че не ти казах. Нещо повече, ти не можеш да очакваш от мен да се ожения за жена с толкова очевиден недостатък. — Пренебрегвайки мръщенето на брат си, Тристан се присъедини към Ротбъри, като се наведе над парапета, за да огледа многозначително дамите отдолу. — Каква прекрасна гледка.

Близначките Феърборн ги забелязаха първи, изпратиха им флиртуващи усмивки и им помахаха с дантелените си кърпички. Пърхайки с мигли Хариет втора забеляза Тристан, следвана от Лора Елис, която се изкиска зад облечената си в ръкавица ръка.

— Хм... Изглежда две от дамите липсват — предположи Ротбъри. — Да разузная ли?

— Не — изреваха Гейбриъл и Тристан едновременно.

— Нека видим — каза Ротбъри, потривайки челюстта си. — Това ще да са мис Грийн и мис Хейууд, нали?

Гейбриъл изсумтя.

При това, Тристан се изправи, а лицето му придоби замислено изражение.

— Знаеш ли, мисля, че доста харесвам мис Хейууд.

Ротбъри се обърна към него, а устните му се изпънаха в тънка линия.

— Така ли?

Очите на Гейбриъл се присвиха. Какъв бе този присмехулен блясък, която бе съзрял в погледа на Тристан?

— И защо? — запита той, мразейки любопитството, което го гризеше.

— Хайде де, Гейбриъл — каза Ротбъри. — Както отбелязах тази сутрин, доста се насладих на елегантната извивка на врата ѝ.

— И кога имаше време да съзерцаваш врата ѝ? — попита Гейбриъл.

— По време на вечерята миналата вечер — отвърна Ротбъри.

— Трябваше да дойдеш, Гейб — каза Тристан, усмихвайки се като дявол. — Роклята ѝ беше бледорозова, а кожата ѝ изглеждаше като панделка от сметана.

Гейбриъл пое дълбоко дъх, за да се успокои. От кога брат му бе станал поетичен? Той си помисли за разпръснатите точки по врата и раменете ѝ, които бе забелязал по време на урока по стрелба с лък.

— Тя има лунички — каза той раздражено. — Много.

Тристан само сви рамене.

— Подобно на мен, ти никога не си харесвал лунички, помниш ли? — посочи Гейбриъл.

— Сега нямам нищо против тях. — Тристан изчака брат си да го погледне, след това вдигна предизвикателно вежда.

Гейбриъл кимна бавно.

— Значи възхищението ти към мис Хейууд се основава единствено на сметанова кожа и лунички?

— Има още — каза Тристан в защита.

— Боже, помогни ми.

— Тя ухае просто възхитително.

Гейбриъл не каза нищо, обезпокоен, че брат му също е забелязал съблазнителния ѝ аромат.

— И косата ѝ е така великолепно тъмно, наситеночервена.

— Ти си пристрастен към блондинки, още от раждането си — напомни му Гейбриъл.

Тристан отговори на коментара му с още едно свиване на рамене, но Гейбриъл не пропусна едва доловимата усмивка, която потрепна на устните му. Изглежда, Тристан умишлено предизвикваше ревността му. И той се беше вързал като пълен глупак.

— Трябва да се съглася с брат ти — намеси се Ротбъри. — Тя е доста различна от другите.

— И аз съм съгласен — каза Гейбриъл с дразнеща увереност.

— Намирам за забавна сдържаността ѝ — продължи Тристан. — Тя е така скромна.

— Какво? Скромна? Въздържана? Тя е дръзка и безразсъдна.

Тристан се ухили.

— Тя не притежава нито богатството, нито благородното потекло на останалите дами и все пак се държи с такова тихо достойнство, сякаш си въобразява, че ги превъзхожда.

— Мис Грийн също може да бъде поставена в тази категория — каза провлачено Гейбриъл. — Защо не вземеш предвид нейните качества?

— Ах, ето ги и тях — отвърна Тристан. — Мисля да отида да им пожелаая всичко хубаво и да изразя нетърпението си от връщането им.

— Обръщайки се с усмивка, той се понесе надолу по стълбите, за да се присъедини към нарастващата тълпа.

Приближавайки се с мис Грийн, мис Хейууд определено изглеждаше спокойна в светлозелената си муселинена рокля, която без съмнение беше една от собствените ѝ, тъй като гърдите ѝ не бяха така пристегнати. И слава на Бога за това. Гейбриъл не мислеше, че може да се справи с такава прекрасна гледка от сегашната си позиция над нея, особено с Ротбъри до себе си, който от своя страна я зяпаше похотливо като гладен вълк.

Ротбъри потърка наболата си челюст и кимна на себе си, очевидно взимайки решение за нещо.

— Ротбъри — изръмжа Гейбриъл предупредително.

Графът се отблъсна от парапета.

— Мисля да тръгвам.

— Изчакай. — Гейбриъл го спря, хващайки го здраво с ръка за рамото. — Не съм ги поканил тук, за да бъдат грабнати от теб.

Ротбъри хвърли оскърбен поглед към ръката върху рамото си, преди да я отмести.

— Няма да ги грабвам всичките.

— Няма да докосваш с пръст нито една от тях.

— Хайде сега, Гейбриъл — започна Ротбъри с дяволит поглед. — Знаеш толкова добре, колкото и аз, че няма да навреди, ако дръпна една отделила се от стадото овца в затъмнен коридор и изпробвам способностите ѝ. В края на краищата, не трябва ли Тристан да знае, дали избира студенокръвна риба или пламенна ученичка?

— Стой далеч от нея — предупреди го Гейбриъл.

И двамата знаеха, че говори за мис Хейууд.

— Тцъ-тцъ. Аз съм гост в дома ти — упрекна го Ротбъри. — Ако си спомняш, бях поканен заедно с тях за обиколката на тази купчина камъни — каза той и когато се обърна, за да продължи пътя си, подхвърли през рамо: — Чух за твоите малки събеседвания. Какво ще направиш? Ще насрочиш още едно и ще я попиташ дали не съм натикал езика си в гърлото ѝ ли?

В гърлото на Гейбриъл се надигна ядосано ръмжене. Той протегна ръка, хвана Ротбъри отзад за палтото и го обърна към себе си.

— Ако не искаш да ти го отрежа с някоя ръждива сабя, гледай да си го държиш в устата. — После внезапно го пусна.

Графът се препъна леко назад, но лицето му все още имаше развеселено изражение.

— Виж ти, Гейбриъл. Не сме ли малко прекалено покровителствени? — Той се изгупа. — Изглежда имам някаква конкуренция. Това би могло да бъде забавно.

— Ще те наблюдавам — каза Гейбриъл и се отправи с горделиви крачки към горния край на широките стълби.

Докато слизаше надолу по стъпалата, той хвърли поглед към тълпата от жени, отгатък залата. Преди да завие зад ъгъла, очите му за миг срещнаха тези на мис Хейууд. Тя се усмихваше на нещо, което беше казала една от другите дами. Наведе главата си в поклон, за да покаже, че го е забелязала, но Гейбриъл погледна настрана, оставяйки жеста ѝ несполделен.

* * *

— Възстановяването на замъка Уолвърест е започнало в края на петнадесети век — редеше икономът, — и продължава и днес, с изключение на западното крило и неговия оригинален параклис...

Докато отегчителния тон на иконома продължаваше да буботи — безмилостно — Маделин стоеше в задната част на тълпата и се преструваше, че се възхищава на някаква огромна опушенозелена ваза, от която бяха казали, че има само три в света.

Тя мразеше обиколките на големи къщи. Но за нещастие, това беше нещо, което семейство Грийн обичаше да прави, когато пътува. През юношеството си, Маделин ги бе съпровождала в повече зали, абатства, замъци и необятни имения, отколкото изобщо можеше да преброи. А ако имаха и репутация на обитавани от духове... е, толкова по-добре за нея.

Това, което Маделин не харесваше особено в обиколките, бе да ѝ казват къде ѝ е позволено да се разхожда и къде не. Забраненото стълбище бе онова, което искаше да разгледа или пък затворената тъмница, която според господарката на къщата бе твърде непоносима за крехката им чувствителност. И фактът, че не можеше да го направи, я разстройваше. С две думи, да бъде развеждана от стая в стая, в които

е разрешено да се влиза, изобщо не я очароваше, както посещението на една-единствена забранена стая.

С това на ум, тя въздъхна, мислейки за заключените врати, които им пречеха да разгледат личната художествена галерия на семейство Дивайн. Когато икономът прегледа връзката с ключовете за последен път и след това обясни, че е сложил ключа за тази стая на грешното място, Маделин едва се въздържа да не заръкомаха лудо иззад групата, за да изрази желание доброволно да отиде и да го донесе.

Тълпата продължи нататък по коридора, а развълнуваните членове на семейство Грийн водеха заедно с иконома. За Маделин не бе изненадващо, че Шарлот е решила да носи очилата си за обиколката, макар да ги криеше в плетената си чантичка докато лорд Тристан се сбогуваше с тях. Нямаше начин приятелката ѝ да пропусне дори една подробност, заради глупавите си притеснения, че той би могъл да я види с очила. Освен това, не се очакваше младият лорд да се присъедини към тях преди вечеря.

Докато групата от млади жени влизаше в стаята със скулптури като стадо овце, отегчена като в унес, Маделин спря. Тя проследи в ума си своите стъпки, мислейки, че трябва да има поне още една врата към художествената галерия, която би могло да бъде отключена. Чертаейки мисловна карта, тя си припомни стаите, които бяха посетили с техните свързващи коридори.

— Приемният салон на херцогинята — прошепна тя, поглеждайки през рамо към осветения от свещи коридор зад себе си.

Маделин си припомни двойка високи, облицовани с бяла ламперия врати зад гърба на иконома, когато той се бе впуснал в монолог относно ползите от изящния дизайн на братята Адам. Ако изчисленията ѝ бяха верни, вероятно тези врати трябваше да я отвеждат точно до личната художествена галерия. Струваше си да опита.

Тя надзърна зад тежката дъбова врата на огромната стая за скулптури, за да се увери, че Присила няма да забележи оттеглянето ѝ. В далечния ъгъл мащехата ѝ водеше задълбочен разговор с лорд Феърборн. Доволна, Маделин се обърна и се прокрадна надолу по коридора, насочвайки се към последната стая отляво. С един последен поглед през рамо, тя се шмугна вътре.

— Скъпа моя мис Хейууд — възкликна лейди Бийчъм, гласът ѝ отекна гръмки в големия красив салон в златни и кремави цветове. —

Не си прекарвате добре, нали момичето ми?

Маделин изпъшка вътрешно.

— Лельо Лусинда — поздрави предпазливо тя.

Леля й явно бе видяла редицата от гарафи на страничната маса, когато групата бе посетила стаята по-рано. Очевидно тя бе решила да остане и да опита съдържанието им.

Въздъхвайки тихо, Маделин осъзна, че излизането от стаята, макар и по-лесно, отколкото да разговаря с леля й, нямаше да успокои нарастващото й любопитство към тези врати. Тя се плъзна навътре в тъмната стая, осветена само от малък огън, тлеещ в огнището.

Пресушавайки последната останала капка вино в чашата си, лейди Бийчъм я остави върху малката масичка пред пурпурното канапе, на което се бе разположила.

— О, как се къса сърцето ми за теб, дете. Е, малко. Това е състезание, в края на краищата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Маделин, като в действителност не я интересуваше. Тя небрежно продължи по пътя си през стаята към двойката бели врати.

— Небеса! Мисля, че се изразих съвсем ясно — каза лейди Бийчъм с пиянско кискане. — Падна в езерото, обърна се към Негова Светлост неподходящо и на всичкото отгоре спори с него и му обърна гръб. Според семейство Феърборн не си направила почти нищо, с което да привлечеш херцога и само си предизвикала гнева му с изпълненията си.

Леля й се засмя отново. Този път движението я извади от равновесие и тя се залюля на мястото си. Ако жената не седеше, размишляваше Маделин, най-вероятно щеше да свърши с лице върху обюсонския килим.

— Това не ме тревожи — отговори Маделин, минавайки покрай набраздените от дъжда високи прозорци. — Ако са избрали да ме отстранят, така да бъде.

— О, аз се надявам, че няма да го направят, дете. Може и да не си хванеш съпруг, но определено се справяш добре с това да ни забавляваш.

На половината път към вратите в другия край на стаята, Маделин се престори, че се интересува от сложната спирала на тавана, отчасти

защото детайлът беше удивителен и отчасти, защото разсейването предотвратяваше нарастващото раздразнение от думите на леля си.

— Такива посещения в провинцията... хлъц... намирам ги за ужасно скучни. — Лейди Бийчъм притисна кърпичката пред гърдите си. — Ужасно е влажно тук, нали? Този малък огън съвсем не успява да прогони сенките и почти не затопля стаята.

— Може би е така, защото вали още от обяд — предложи Маделин, надявайки се, че леля ѝ няма да я попита защо е на път да раздруса дръжките на вратите. За нейна изненада, те се отвориха лесно. Тя се усмихна. Тръпката на очакване накара сърцето ѝ да препуска.

— Изгуби се, нали? — попита лейди Бийчъм, клатейки се напред-назад в усилието си да измести масивната си фигура до ръба на канапето.

— Ъъм... да. Имаш ли нужда от помощ?

В отговор на въпроса ѝ, лейди Бийчъм махна с кърпичката си отрицателно.

— Тези врати ще те отведат до коридор, от който се стига до стаята със скулптури — каза леля ѝ и замлъкна, докато се опитваше да се изправи на крака, за да може да възвърне чувството си за равновесие.

Раменете на Маделин се отпуснаха съкрушено.

— Благодаря ти — каза тя учтиво и натисна дръжките.

— Мислеше си, че тези врати ще те отведат в личната художествена галерия, нали, дете?

Примигвайки изненадано, Маделин се обърна назад и улови заговорническото намигване на леля си.

— Не си много умна, нали, дете? Седя си тук, чуруликайки весело и дори аз успях да го разбера. Може би това е твоят проблем. Имаш нужда от питие.

Останала без думи, Маделин съумя да кимне несигурно с половин усмивка. Жената обиждаше хората от години — нея самата, от раждането ѝ. Повечето отдаваха освобождения език и оскърбителните забележки на лейди Бийчъм на склонността ѝ често да си пийва бренди, обаче Маделин знаеше, че леля ѝ както пияна, така и трезва, просто нямаше последователност на мисълта, за да осъзнае какво причиняват обидите ѝ.

Тя се плъзна в тъмния коридор и щом затвори вратата зад гърба си, заглуши и малкото светлина, идваща от салона. Когато очите ѝ привикваха с тъмнината, Маделин видя, че на пода в края на коридора проблясва светлина от свещи. Тя се отпрати натам, разочарована, че трябва да се присъедини отново към групата и да прекъсне краткото си проучване. До ушите ѝ достигнаха приглушени гласове и тя забави крачка.

— ... така сини, досущ като на ангел...

— Толкова е висок — каза някой с въздишка. — Раменете му са силни и широки. Помислих, че ще припадна в прегръдките му, когато ме погледна.

— Не преодоля ли завистта си от вчера, когато той така очевидно се опитваше да се преструва, че не гледа мен? Флиртува така изтънчено.

Маделин незабавно разпозна хленчещия глас на мис Бернадет Феърборн. Изглежда стадото от дами, възхищаващи се на лорд Тристан в момента изброяваше различните му качества. Тя си пое дъх и се подготви да прочисти гърлото си, след като заобиколи ъгъла и попадне в полезрението им. Следващият коментар я накара да замръзне.

— И човек да си помисли, че бихме искали лорд Тристан, когато такъв впечатляващ екземпляр като Негова Светлост е наоколо — обяви Бернадет. — Негово Благородие е същински ученик в сравнение с херцога. Той изглежда толкова мрачен, присъствието му е така доминиращо. Вярвам, че очевидната му незаинтересованост към брака крие дълбок копнеж за женско внимание. И мисля, че всяка от нас може да промени мнението му.

— Наистина. Поне една от нас, във всеки случай.

Последва пауза, докато групата се опиташе да задуши прилива на смях.

— Тихо. Тя ще те чуе.

— Кой? Шарлот? Тя е твърде заета да се крие в ъгъла от лорд Тристан — тихо каза Бернадет. — Бедното същество, твърде жалко е, че сложи очилата си. Видя ли паниката върху лицето ѝ, когато той ни изненада и влезе в стаята? Очевидно тя не мислеше, че Негово Благородие всъщност ще се присъедини към обиколката. — Бернадет замълча, за да се изкикоти. — Лорд Тристан продължаваше да се

обръща към нея, а тя не спираше да се върти, така че да не може да я види.

— Ами, Шарлот може да го вземе — добави някой с драматична убеденост, може би другата Феърборн или Лора Елис.

— О, не съм сигурна. — Това дойде от Хариет. Маделин бе съвсем сигурна, че високият мелодичен глас принадлежеше на нейната братовчедка. — Аз все още предпочитам лорд Тристан.

— Глупости, Хариет — каза Бернадет със смях. — Някоя от нас не трябва да вярва на факта, че Негова Светлост няма да си промени мнението и сам да си вземе булка. Ако някоя от нас се омъжи за лорд Тристан, след това би било твърде късно, защото мечтата да се превърне в следващата херцогиня Уолвърест, в крайна сметка ще изчезне.

— И все пак... — изхленчи Хариет.

— Дори не си го помисляй! Нуждаем се от твоята концентрация. Имаме по-голяма игра за печелене — каза Бернадет. — Но не забравяйте, дами, това е приятелска конкуренция, предпазливостта е ключът.

Бърборенето им продължи, но бе очевидно, че се отдалечиха, за да се върнат при останалите от групата, тъй като гласовете им заглъхнаха, както и слабата светлина от свещите, която ги придружаваше.

Дъхът на Маделин излезе от устните ѝ с леко свистене. Те искаха херцога, не лорд Тристан. За няколко минути тя просто остана на мястото си и продължи да примигва, без да знае как или дали това ново откритие изобщо я засегна. Имаше нужда да се върне в стаята си и да помисли.

Тя се обърна, решавайки да се върне по обратния път през салона, вместо да оповести присъствието си. С всяка следваща стъпка навлизаше все повече в непрогледната тъмнина.

Изведнъж по гръбнака ѝ полази тръпка и косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Можеше да се закълне, че освен нея в тъмното има някой друг, който следва всяка нейна стъпка. Тя отхвърли тази възможност и обвини за подозрението си нервността, която я бе спходила след най-новото ѝ откритие.

Наистина ли тези жени се преструваха, че се интересуват от лорд Тристан, докато тайно копнееха за херцога? Или това току-що им бе

хрумнало? И какво щеше да направи тя по въпроса? А защо изобщо трябваше да прави нещо? Странно, но всъщност почувства прилив на съчувствие към лорд Тристан.

Коридорът изглеждаше по-тъмен и по-дълъг, а без свещите зад нея от галерията за скулптури, Маделин едва виждаше ръцете пред лицето си. Тя продължи напред и забеляза снопче светлина, която идваше от леко откренатите врати. Странно, можеше да се закълне, че ги беше затворила. Забави темпото си, а когато се приближи протегна бавно върховете на пръстите си и докосна хладната дръжка на вратата.

Тя се поколеба. Леля ѝ най-вероятно все още бе в салона и Маделин знаеше, че ще трябва да успокои любопитство ѝ, като ѝ обясни защо се е върнала отново. Но след това отхвърли тази мисъл. Пияната ѝ леля въобще нямаше да си спомня предишното ѝ преминаване през салона. С едно натискане и леко изскърцване, вратите се отвориха по-широко. Стаята беше празна.

Внезапно иззад нея се появи сянка и в последвалата вихрушка от движения, Маделин бе дръпната обратно в тъмния коридор от две големи силни ръце, сграбчили раменете ѝ в безмилостна хватка. Само за секунда тя се озова притисната до стената от твърдо, неотстъпчиво мъжко тяло.

10

Маделин вдигна поглед към блестящи сини очи и лице, обримчено от разрошена грива от абаносови кичури.

— Гейбриъл — ахна тя.

— Ах, по дяволите! — Херцогът сведе тъмнокосата си глава. — Страхувам се, че те взех за друго — каза той и когато я вдигна отново, лицето му се оказа опасно близо до нейното.

— Б-би ли ми казал за кого?

Гейбриъл поклати бавно глава, не за да отхвърли нейното искане, предположи тя, а от ярост към себе си. Когато и да очакваше той, цялото му тяло бе стегнато и в готовност за внезапно нападение.

Изглеждаше леко разрошен. Наболата брада по брадичката и челюстта му ѝ казваше, че днес не се е бръснал. А шалчето му висеше свободно около опънатите мускули на врата му.

— Значи тъкмо напускаш галерията със скулптурите? — попита той гневно. Наведе се към нея и ръцете му се опряха на стената, обграждайки раменете ѝ.

— Н-не.

— Тогава какво правиш, промъквайки се на пръсти в тъмнината? — Погледът му се спря върху устата ѝ. Без да нарушава съсредоточеността си, той измести тежестта на тялото си. Но това действие не направи позата им по-малко скандална, ако някой случайно се окажеше в коридора.

Тя преглътна, разсеяна от първоначалния си страх и усещането за топлото му дълго тяло, което бе така близо до нейното.

— Изгубих се... ох, няма смисъл да го крия. Търсех вашата картинна галерия. Икономът беше забравил ключа.

У Гейбриъл се надигна горчивина, породена от дръзката ѝ лъжа. Докато обикаляше из замъка, преследвайки Ротбъри, той бе попаднал на лейди Бийчъм, която твърдеше, че може да намери странстващ гост отвъд двойните вратите на приемния салон. Не бе повярвал на жената,

тъй като тя миришеше силно на алкохол и се поклащаше така, сякаш бе на борда на плавателен съд.

Въпреки това се бе почувствал принуден да провери твърдението ѝ, за да се увери, че графът не дебне наоколо, приготвяйки се за атака. Когато се бе промъкнал в тъмния коридор, бе дочул как обнадеждени девойки съчиняват таен план да спечелят него вместо Тристан.

И сега Маделин стоеше пред него, очевидно тъкмо идвайки от разговора с другите. Той поклати глава, взирайки се в нея. Надяваше се свирепият му поглед да я принуди да признае истината.

С каменно изражение, Гейбриъл наблюдаваше как тя преглъща конвулсивно.

— А ти откъде се появи? — попита тя.

Той повдигна ъгълчето на устата си в невярваща самодоволна усмивка.

— Има ли нещо, което би искала да ми обясниш?

— Ами... не — промърмори тя, смутена от въпроса му. Може би трябва да му обясни ефекта, който имаше той върху тялото ѝ, докато стоеше толкова греховно близо, помисли си Маделин. С всеки дъх, който си поемаше, корсажа ѝ се триеше в гърдите му. Тя се опитваше да не забелязва, но усещането бе трудно за пренебрегване.

— Не е безопасно да се скиташ сама в тъмното — отговори той мрачно.

Предупреждението му разпали любопитството ѝ.

— Защо? Да не би да има гладни зверове наоколо? — попита тя с нервен кикот.

— Наистина има.

Стресната от тихите му думи, тя поиска да срещне погледа му, за да разбере, дали той отново я дразнеше, както често правеше, но не можеше да спре да се взира в устните му. Маделин затвори очи. Всичко, което трябваше да направи, бе да се повдигне на пръсти...

Той се наведе по-близо и прошепна:

— Тръгвай. Веднага. Върни се при другите.

Но Маделин не искаше да си тръгва. Копнеж, внезапен и нежелан, се надигна вътре в нея и тя потръпна, осъзнавайки, че иска — не, нуждаеше се той да я целуне отново.

— Прав си. Трябва да тръгвам — започна Маделин, без да се интересува, че изказва мислите си на глас. Тя се втренчи в устните му.

— Изобщо не е пристойно да желая целувка.

Маделин имаше време единствено за едно кратко вдишване, преди устата му да връхлети и завладее нейната веднъж, два пъти, а след това отново и отново, за поредица от отделни и дълбоки целувки, всяка от които ограбваше дъха ѝ. Интензивна, твърде кратка вълна от удоволствие възбуди сетивата ѝ, пробуждайки изненадан, но ленив стон от дълбините на гърлото ѝ.

Гейбриъл отдръпна устата си и пое дъх бавно и дълбоко. Тя искаше повече, знаеше го инстинктивно. И нямаше нищо, което той да желаше повече в този момент, от това да я вкуси отново по същия начин. Ухаеше толкова сладко, устните ѝ бяха така меки и нетърпеливи.

Само че той искаше повече, много повече, отколкото имаше право да изисква от тази жена. Пищният ѝ бюст се повдигаше и спускаше срещу гърдите му, предизвиквайки изкусителни усещания. Във вените му се разбушува разтапящо желание, несравнимо с нищо, което бе преживявал досега. Устата му, зъбите му по-специално, изгаряха от желание да докоснат меката кожа, издигаща се над корсажа ѝ.

— Трябва да тръгваш — прошепна той дрезгаво.

О, но всичко приключи, преди да започне, помисли си Маделин. Той я караше да се чувства замаяна, женствена, желана, и съзнанието, и тялото ѝ жадуваха за повече от вниманието му.

— Моля те, не още — прошепна тя и наклони лицето си към неговото.

Той затвори очи с нисък стон, сякаш това да знае, че тя иска повече от неговото докосване, му причиняваше физическа болка. Видя как гърлото му се сгърчи, когато преглътна. Подпрените му на стената ръце, които обграждаха раменете ѝ, трепереха под натиска на яростния му самоконтрол. Тя се питаше, дали Гейбриъл мисли, че е направил грешка и в действителност е отблъснат от това, което току-що беше сторил.

Но напротив, той се чудеше дали тази омайна жена осъзнава властта, която упражнява над него. В този момент, тя можеше да поиска от него всичко на света и той нямаше да има друг избор, освен да изпълни желанието ѝ. Никога не се бе чувствал толкова съвършено слаб.

При колебанието му, смелостта на Маделин се разклати и тя извърна лице, засрамена от поведението си. Затвори очи, залята от смущение. Тя искаше той да я целуне, а той очевидно не искаше нищо повече от това, тя да си тръгне.

От врата към гърдите ѝ се спусна влажна топлина и тя отвори очи леко, за да види, как Гейбриъл навежда глава към корсажа ѝ. По цялото ѝ тяло се разпръснаха тръпки на удоволствие, когато гладките му устни докоснаха кожата при деколтето ѝ. Той изръмжа ниско и вдигна глава, а зъбите му изскърцаха.

— Искам те. Милостиви боже, колко те искам. Не мога... — Той прочисти гърлото си. — Тръгвай.

Маделин си пое дълбоко дъх, опитвайки се да намери сила да се обърне и да си тръгне. Той беше прав. Тя трябва да си отиде, но това не я спря да почувства възмутителен пристъп на разочарование при тази мисъл.

Но в този миг изваяните му устни преминаха през скулата ѝ. Миглите ѝ трепнаха и се затвориха.

— Моля те, Гейбриъл — прошепна тя.

Без да сваля ръцете си от стената, Гейбриъл се отдръпна назад, като не позволяваше на нито една част от тялото си да докосва нейното, с изключение на гърдите му, които се повдигаха при всяко поемане на въздух.

— Моля те, Гейбриъл, какво? — попита той.

— Целуни ме отново — прошепна тя.

— Както искаш — чу се мрачният му шепот.

И тогава той се наведе, плъзгайки леко наболата си брадичка надолу по бузата ѝ, докато топлите му устни търсеха нейните. Той миришеше леко на бренди и естествена кожа и Маделин преглътна, опиянена от усещането. Ръцете ѝ висяха отпуснати до тялото ѝ. По гръбначния ѝ стълб се спуснаха тръпки и тя наклони глава, повдигайки брадичката си. Гейбриъл я целуна кратко и безмълвно по брадичката, а след това, с глух стон, притисна устни в нейните и се зае да ги изследва нежно.

Докато стояха там в тъмния коридор, устата му бавно и методично се плъзгаше по нейната, без да спира. Той се наслаждаваше на устните ѝ, сякаш бяха необичайно, възхитително сладки. Вкусваше всяко медено кътче на устата ѝ, потапяше и движеше езика си

мъчително бавно, като че ли разполагаше с цялото време на света. Гейбриъл държеше ръцете си, опрени на стената и Маделин смътно си помисли, че е благодарна за това. Само силата на неговата целувка бе достатъчна, за да размекне коленете ѝ.

В тъмнината тя се чувстваше погълната от него. Надолу по тялото ѝ се разля течна горещина, която се събра в центъра на съществуването ѝ и се превърна в мека болка. Нямахше представа какво я кара да изпитва това усещане. Знаеше само, че той го провокира и искаше да продължи вечно.

Докато Гейбриъл продължаваше да проучва устата ѝ, едната му ръка се отдели от стената и дългите му пръсти се плъзнаха по голата ѝ ключица, предизвиквайки у нея наслада, която я накара почти да изскочи от кожата си. Ръката му продължи нежно нагоре по врата ѝ, за да обгърне челюстта ѝ в голямата си шепа. Маделин се почувства крехка и деликатна като порцеланова кукла. Макар че усещаше ръцете си тежки, тя ги вдигна, сграбчи реверите на сакото му и го придърпа към себе си, за да задълбочи целувката.

Нейният малък акт на настойчивост отприщи звяра в него. Целувката им се превърна в порой от страст. Стонът на Гейбриъл и ответната женствена въздишка на Маделин нарушиха тъмната тишина на коридора и тя плъзна ръцете си около врата му, за да го придърпа по-близо до себе си. Той засили целувката още повече и пъхна език дълбоко в сладостта на устата ѝ, а бедрата му се притиснаха към нейните, повтаряйки движението по побъркващо порочен начин.

Той продължи своята задълбочена и непоколебима обсада на сетивата ѝ и я приласка безмълвно, когато тя срамежливо се опита да отвърне на ритъма на страстта му. Едната ѝ ръка смело се промъкна под палтото му и се плъзна около кръста му. Тя го дръпна по-близо към себе си, опитвайки се отчаяно да облекчи нуждата, която гореше вътре в нея и почти я подлудяваше.

Гейбриъл изпъшка и рязко притисна ханша си в нейния, тласкайки я силно към стената. Тя сграбчи мощния му гръб, желаейки да почувства повече от него, копнеейки да пропълзи вътре в него. Целувката постоянно ескалираше, устните му се движеха страстно, езикът му галеше нейния, карайки я почти да извика.

Тя плъзна ръцете си нагоре по ръкавите на палтото му и после по раменете му. Вплете пръстите си в гъстите, копринени, черни къдрици

на тила му. Той замръзна.

Гейбриъл прекъсна целувката и отдръпна тялото си на разстояние от нея. Задъхан, той я погледна в очите и тя видя силата на сдържаната му страст, стаена в тях. Гърдите и на двама им се повдигаха и спускаха от напрежение. Гейбриъл обърна глава и хвърли поглед към отворените врати на приемния салон, откъдето я бе издърпал преди минути.

— К-какво... — започна Маделин с треперещ глас.

— Върни се в спалнята си. — Той поклати глава, все още, без да поглежда към нея. — И заключи вратата. Ако почукам на вратата ти в рамките на следващите няколко часа, за бога, не ме пускай.

— Аз... аз нямам ключ.

— Тогава избутай нещо много тежко пред вратата — заповяда той грубо.

Тя остана на мястото си, опитвайки се да успокои дишането си. Умът ѝ бе зашеметен от това, което току-що се бе случило между тях.

— Тръгвай — нареди той и острият му тон неочаквано нарани деликатното ѝ състояние.

Горещи сълзи опариха крайчетата на очите ѝ. Тя примигна, за да ги отпъди, наведе се под ръката му, която все още бе опряна на стената и без да погледне назад, запретна поли и хукна. Треперещите ѝ крака не забавиха темпото ѝ по дългия път към отредената ѝ спалня. Щом стигна там, затръшна вратата зад себе си и се облегна на нея. Въздухът не ѝ стигаше. Опитваше да успокои дишането си, за да забави и стабилизира сърдечния си ритъм.

Краката ѝ трепереха. Тя допря пръсти до устните си, които все още пулсираха от чувствената, яростна атака на херцога. Маделин затвори очи и се плъзна на пода. Какво, за бога, се бе случило току-що? Знаеше по-добре от всеки друг, че не бива да позволява да се оплете в мрежата от съблазън на този негодник.

Бе израснала като свидетел на безразличието на баща ѝ към майка ѝ с юношеско объркване. Майка ѝ бе останала равнодушна към тази пукнатина в брака си. И това бе разгневilo Маделин. Ако не би могла да има цялото сърце на мъжа, бе казала веднъж на майка си с цялата си осемгодишна ярост, тогава не би искала да има нищо общо с него. Майка ѝ на свой ред се бе усмихнала, бе се навела, за да разроши непокорните ѝ кичури и най-подир ѝ беше казала, никога да не

поверява сърцето си на мъж, който има твърде много пари и твърде много свободно време.

— Омъжи се за най-добрия си приятел — бе я посъветвала тя, — без значение дали ще е стабилен младеж или крал на Англия, защото той никога няма да си помисли да разбие сърцето ти.

Маделин се изправи. Замисли се за непоколебимото внимание на Гейбриъл, изтънченото му флиртуване, настояването му да се обръща към него с малкото му име... и реши, че трябва нарочно да я е последвал в тъмния коридор. Утре тя щеше да изиска извинение от него и да го помоли да я остави на мира. Той би трябвало да бъде в състояние да се контролира. Или поне се надяваше да е така, защото изглежда, тя не можеше. Ако не друго, тази вечер бе разкрила част от себе си, която не подозираше, че съществува. Шокираща част, която отчаяно искаше да се върне при Гейбриъл и да му предложи устните си и всичко останало, което поискаше да притежава.

Тя облегна главата си на полираната дървена врата и въздъхна, защото предателският ѝ ум продължаваше да преповтаря целувката им. Докосването му бе толкова нежно, така наситено. И, за бога, искаше ѝ се той да го направи отново. Маделин осъзна изплашено, какъв късмет бе изкарала, че той се контролираше и беше успял да се спре навреме, преди да я съблазни напълно. Нейното тяло, изглежда, не слушаше ума ѝ. Кой знае какво би се случило, ако Гейбриъл не бе сложил край? Можеше само да си представя.

Ротбъри се беше опитвал да я целуне. Но тя никога не бе била толкова зашеметена, че да му позволи да го направи. Беше се извъръцала, бягала, или го бе избутвала, а умът ѝ никога не бе копнял да разбере каква би била целувката с него.

Маделин чу щракване и почувства как вратата се разклаща зад нея, сякаш някой се опитва да я отвори. Тя притисна гърба си към нея, а сърцето ѝ се разтупка неравномерно. Мили боже, Гейбриъл беше дошъл!

Преглъщайки, тя погледна с копнеж към шкафа в другия край на стаята и ѝ се доця да го бе избутала пред вратата, когато преди малко се бе върнала в спалнята си. Вратата изтропа отново. Как, за бога, щеше да го задържи? Дребното ѝ тяло никога нямаше да успее да му попречи да отвори.

— Маделин? — чу се приглушеният глас на Присила от другата страна на вратата. — Маделин? Там ли си?

Дъхът, който бе задържала излезе със звучно свистене от устните ѝ. Това бе просто мащехата ѝ, а не херцогът. Изведнъж се почувства облекчена. И странно разочарована.

— Да... да, тук съм.

— Къде изчезна така?

Маделин се обърна и отвори вратата, сблъсквайки се с измамната ангелска красота на Присила.

— Почувствах се зле — излъга тя, — така че се върнах в стаята си.

Машехата ѝ погледна към вратата с отвращение.

— Толкова е влажно, вратата трябва да е заяла. — Тя се обърна и заоглежда Маделин. — Боже, лицето ти гори. Устните ти... изглеждат почти подути. Гледай да не ми се разболееш сега, когато остава само седмица, за да спечелиш херцога. Помни... къщата на майка ти.

Маделин кимна и се отправи към леглото си.

— Ще ти позволя да си починеш за половин час, а след това Джени ще трябва да те облече за вечеря. Чух, че херцогът може да присъства — добави Присила развълнувано.

Маделин изпъшка и се плъосна на леглото, а след това незабавно се мушна под легката завивка с цвят на слонова кост.

Присила ѝ хвърли дълъг, преценяващ поглед и после се втурна към вратата на дрешника.

— Нека се възползваме от тази възможност. Време е да облечеш тъмнозелената ми кадифена рокля.

Маделин изскимтя и покри лицето си с възглавница. Това бе най-добрата, най-новата и най-очертаваща фигурата рокля на Присила. Имаше ниско изрязан гръб и, разбира се, така здраво щеше да пристегне пищния ѝ бюст, че да повдигне гърдите ѝ до носа.

— Ако това не привлече вниманието на херцога — обяви мащехата ѝ с порочна самодоволна усмивка на бледите си устни, — тогава нищо не би могло.

Маделин се сгуши по-дълбоко в одеялата. Присила изобщо не знаеше колко точно от вниманието на херцога бе спечелила. Да върви по дяволите извинението. От сега нататък щеше да се държи зряло и да постъпва правилно. Щеше да се скрие в стаята си.

11

— Псст. Маделин, събуди се.

— Не спя... и се махай — каза тя със заглушен от възглавницата глас.

Леглото потъна от едната страна, където седна Шарлот.

— Какво стана по време на обиколката? В единия момент беше там, а в следващия те нямаше — каза Шарлот, изтръгвайки възглавницата от хватката на Маделин. — И пропусна вечерята. Присила беше бясна. Ето. Трябва да си гладна. Донесла съм ти една ябълка.

— Не, благодаря — отвърна Маделин, все така просната по корем върху леглото си. — Чувствам се доста зле. — И това бе самата истина. Херцогът я беше целунал страстно и тя не бе искала да спира. Споменът от срещата им се бе запечатал в ума ѝ.

В интерес на истината това, че пропусна вечерята, се оказа грешка. Единственото, за което можеше да мисли докато лежеше в леглото си, бе той. Ако беше дошъл в стаята ѝ, както я предупреди, че може да направи, тя не бе сигурна, дали щеше да го отпрати. Какво ѝ казваше вътрешният глас, нейният разум? Годиците на постоянно избягване или мърмене на егоцентрични негодници не бяха направили абсолютно нищо, за да я подготвят за Гейбриъл. И онова, което усложняваше проблема, онова, което свиваше корема ѝ на възел, бе фактът, че очевидно тя не е единствената, която е привлечена от него. От това, което бе чула преди няколко часа, имаше най-малко четири други момичета под този покрив, които се надяваха да променят мнението на Гейбриъл относно брака.

— Мади? Заспа ли?

Маделин се обърна по гръб и отвори първо едното си око, а след това и другото. Очите ѝ постепенно привикваха към слабата светлина, излъчвана от малкото огнище в другия край на стаята. Тя погледна към зелената кадифена рокля окачена върху копринения параван за преобличане.

— Е, как беше? — попита Маделин. — Останалата част от обиколката и вечерята, имам предвид. Лорд Тристан говори ли с теб, погледна ли те, призна ли неумиращото си възхищение и отказа ли се от всички други жени?

Шарлот въздъхна, докато въртеше ябълката, която държеше за дръжката.

— Той изненада всички ни и се присъедини към обиколката. Страхувам се, че ме видя с очила.

— О, Шарлот — прошепна Маделин със съчувствие. — Възможно е да те е виждал с тях и преди този случай. Все пак те е спасил по време на инцидента с каретата преди години.

— Да, но тогава той не гледаше на мен като на потенциална булка. И чуй това — каза приятелката ѝ, навеждайки се напред. — Хариет ми каза, че Джулиен Кембъл е отстранена, защото един от долните ѝ зъби е обърнат навътре. — Тя се усмихна широко, оголвайки зъбите си и след това проговори, като едва движеше устните си. — Моля те погледни. Криви ли са?

— Зъбите ти са съвсем наред, Лоти — каза с поклащане на глава Маделин. — И аз съм сигурна, че и тези на Джулиен също са такива. Онова, което е криво, е умът на лорд Тристан.

— Мислиш, че съм глупава, нали? Е, щом той задрасква от списъка красиво момиче само заради един крив зъб, най-вероятно дори няма да се замисли, преди да изхвърли бледа, плоскогърда, носеща очила слабоумница.

Маделин я удари леко с възглавницата по главата.

— Ти не си слабоумница.

Шарлот сви рамене въздържано.

— Щях да се радвам да ми правиш компания на вечеря. Този път бях настанена между мащехата ти и Лора Елис.

Пристъп на вина смушка съвестта на Маделин. Беше обяснила на Присила, че има главоболие, когато мащехата ѝ се бе завърнала от дрешника, държейки кадифената рокля, която в момента висеше на паравана. Тя ѝ беше толкова ядосана, че дори забрави да я заключи в стаята ѝ, преди да отиде на вечеря. Но след като Маделин разбра, че се очаква Гейбриъл да присъства, просто не можа да си представи, че ще седне да вечеря, стегната в плътно прилепнала рокля, докато той се мръщи към нея или по-лошо, докато я пренебрегва.

— Съжалявам, Лоти — отвърна Маделин искрено. В допълнение, тя знаеше, че не би могла да понесе да гледа как дамите хвърлят по едно око на Гейбриъл, докато се преструват, че се интересуват от лорд Тристан. Не би била в състояние да понесе невъзмутимо цялата тази абсурдна ситуация.

— Е, не те обвинявам. Аз едва успях да хапна. Бях почти задушена от парфюма на Лора. — Шарлот сбърчи нос. — Момичето трябва да се е удавило в лавандула.

— Любимият парфюм на лорд Тристан?

— Всъщност не — каза Шарлот и гласът ѝ прозвуча изненадано. — В действителност, след обиколката лейди Розалинд спомена, че херцогът се наслаждава на лавандулата, която опасва пътя в двора.

— Разбирам.

— Размисли ли за ябълката?

— Не, благодаря ти.

Шарлот наклони глава настрани, за да захапне плода, но спря и вместо това каза:

— Негова Светлост беше там, знаеш ли?

— Да, Присила ми каза и това — отвърна Маделин и много старателно се опита да не затруди Шарлот с въпроси за Гейбриъл. Дали е дразнил и останалите момичета, както правеше с нея? Дали е изглеждал както обикновено? Или е бил замислен? Дали усмивката му се е появявала лесно и често, както ставаше, когато си говореха? Дали бе попитал...

— Попита за теб. Присила му каза, че не се чувстваш добре и той изрази надеждата си, че от каквото и да си болна, няма да ти попречи да присъстваш на излета с коне до водопада утре.

Маделин простена. Надяваше се, че той няма да отиде с тях. Ако това беше същият стъпаловиден водопад, който тя често бе посещавала, когато бе живяла тук като дете, със сигурност не искаше греховният херцог да нахълта в прекрасните спомени от детството ѝ, камо ли да се срещне с него през светлата част от денонощието.

Тя седна, притискайки сгънатите колене към гърдите си.

— Аз съм страхливка, Лоти.

— Не ставай глупава, аз съм тази, която винаги се крие. В действителност, затова съм дошла да те видя сега. Всички са долу, придружителите пият мадейра и играят шарада. Смея да кажа, че не

мога да понеса цялата компания наведнъж. Обясних, че стомаха ми е раздразнен, казах на майка ми, че отивам в леглото, но в действителност съм твърде срамежлива, за да играя тяхната игра.

— Не те обвинявам. Аз също не бих искала да играя с тях. — Маделин направи гримаса. — Не, Шарлот. Аз съм истинска страхливка. Спомняш ли си, че водихме този разговор в Лондон, в деня след бала?

— Разбира се. — Шарлот се изправи и отново започна да върти ябълката за дръжката. — След като ме смъмри заради моята малка тайна, ми каза, че си срещнала необуздан, но опустошително красив негодник, който те е изиграл да приемеш поканата, когато избяга в градината.

— И помниш ли защо избягах? — подтикна я Маделин.

— Защото презираше херцог Уолвърест и брат му и защото не искаше да бъдеш част от тяхната „арогантна лудост“.

— Така мислех. Или поне мисля, че мислех така. — Разстроена, Маделин разтърка слепоочията си. — Предполагам, че има една съществена причина. Може би съм се страхувала, че ако се включа в този лов на невести, вероятно ще бъде болезнено сравнявана с другите, по-изискани, безкрайно по-желани жени, както и че ще да бъде принудена да се изправя срещу собствените си ослепителни недостатъци.

Шарлот се усмихна топло, все още въртейки ябълката.

— Това е напълно разбираемо. И аз се чувствах по същия начин, от време на време.

— Как може да го кажеш? Ти си красива.

— Аз пък не се чувствам такава — каза Шарлот подигравателно. — Защо мислиш се притеснявам толкова и нарочно се разхождам почти сляпа? Имам синина на пищяла с размерите на Корнуол от всичките пъти, в които съм се блъскала в краката на мебелите.

— Ти се опитваш да се промениш, за да отговориш на... идеалната представа на един мъж... но аз не мога да го направя. Няма да живея живота си, като се опитвам да бъда нещо, което не съм. — Гейбриъл я караше да се чувства така объркана. Ако той я смяташе за толкова неподходяща, за толкова неприемлива, че милостиво ѝ бе позволил да присъства на този глупав бал, защо я беше целунал, защо я гледаше по този изнервящ, но вълнуващ начин и защо не я бе

изпратил у дома още преди време? — Съжалявам. Не трябваше да казвам такова нещо.

Шарлот сви рамене.

— Вярно е. Няма да се крия от факта. Искаме едно и също нещо от живота и от любовта, просто виждаме по различен начин постигането му. Всички ние трябва да се омъжим добре. Имам нужда да се омъжа, Мади, и ако трябва да изглеждам по определен начин или да се държа по определен начин, за да го постигна, така да бъде.

Дръжката на ябълката се изтъни и плода падна на пода. В същия миг се почука на вратата. Двете приятелки си размениха погледи.

— Кой ли би могъл да е в този час? — попита Шарлот.

Наистина. Всички бяха долу и според Лоти бяха доста задълбочени в заниманията си там. Освен това, Присила не би почукала, а направо би нахлула.

Маделин пусна краката си през леглото, когато на вратата се почука за втори път. Грабвайки тънката си роба, тя я наметна и върза колана.

— Майка ти може би те търси — каза на Шарлот. — Сигурно е отишла да провери как си и е видяла, че те няма. Това е следващото логично място, където да те потърси.

Шарлот се съгласи, след това забърза към канапето, за да се престори, че не се чувства добре.

Маделин тръгна с леки стъпки към вратата и вдигна ябълката по пътя. Тя се поколеба, преди да отвори.

— Кой е? — Тишина. Погледна през рамо към Шарлот. — Може би са си тръгнали.

Тя завъртя месинговата дръжка и вратата се отвори със скърцане. Висока черна фигура пристъпи напред.

— Забраненият плод — промърмори Гейбриъл с мрачна развеселеност.

Маделин погледна надолу към ябълката, която стискаше до гърдите си и после бързо я скри зад гърба си. Да демонстрира изкушаващ външен вид пред мъжа, който я бе целунал безразсъдно преди няколко часа със сигурност не беше разумна идея. Тя пое дълбоко дъх и веднага съжали за това. Той миришеше топло и съблазнително, и тя трябваше да се пребори с непреодолимия импулс да се приближи към неговия едва доловим полъх на топлина.

— Какво правиш тук? — попита тя, опитвайки се да изглежда равнодушна.

В интерес на истината, цялото ѝ тяло трепереше заради близостта му. Черните му кичури бяха разрошени, сякаш току-що е прокарал ръка през косата си, трите най-горни копчета на ризата му бяха разкопчани, а развързаното му шалче висеше свободно около врата му. Той изглеждаше прелестно разчорлен и това смекчаваше сърдитото му изражение.

— Не ме слушаш — каза той провлечено и бавно размаха един от дългите си пръсти. Лазурните му очи блестяха, отразявайки светлината на огъня, идващ от стаята ѝ... и нещо друго, нещо мрачно и опасно. — Не би трябвало да отваряш вратата.

Дълбокият тембър на гласа му я накара да потръпне.

— Ако не си очаквал да отворя вратата, защо си правиш труда да чукаш?

— Изпитвам те.

— И аз се провалих.

— Напълно — каза той.

Бавният му одобрителен поглед проследи оскъдно облеченото ѝ тяло от главата до пръстите на краката ѝ и по целия път обратно.

Никога в живота ѝ мъж не я бе гледал толкова задълбочено, сякаш иска да я погълне. Що за глупава мисъл беше това? Със сигурност си въобразяваше, че я гледа по такъв начин. Маделин преглътна шумно и скръсти ръце пред гърдите си в защитен жест, който се надяваше всъщност да излъчва възмущение.

— Добре тогава — каза тя. — След като изпитването приключи, ще ти пожелаая лека но...

Той направи крачка напред и вдигна ръка, за да спре вратата.

— Сама ли си?

Тя отстъпи назад.

— Не.

Когато видя скептичния му поглед, Маделин се отдръпна и му откри полегалата на канапето Шарлот. Или поне така се надяваше. Възможно бе плахата ѝ приятелка да се е скрила, след като е чула гласа на Гейбриъл.

Но той не премести пронизващите си очи от лицето ѝ, за да се увери дали лъже. И така тя си стоеше там и трепереше, докато

топлината от стаята ѝ изчезваше в тъмния ветровит коридор.

— Какво искаш? — попита тя, отмятайки един дълъг кичур от рамото си.

Погледът му бе откровен и непоколебим.

— Признание.

Челото ѝ се сбърчи.

— За какво?

— Играете опасна игра, мис Хейууд. — Измамно тихият глас на Гейбриъл премина през нея.

Какво имаше предвид той?

— Не играя никаква игра. — Тя постави двете си ръце на ханша. — Аз имам повод да мисля, че вие сте този, който играе игра, сър. Не съм дошла аз да чукам на вратата ви по средата на нощта.

Той се изпъна и поклати бавно глава. В очите му светеше намек за раздраженост.

— Няма да се преструвам на невинен. Дойдох тук, знаейки, че ще бъдеш в леглото.

— И аз бях — каза тя с енергично свиване на рамене, констатирайки очевидното.

— Дойдох тук, като мислех, че ще си сама.

— И аз не съм — посочи тя насмешливо.

Той наведе тъмната си глава надолу на сантиметри от нейната.

— Мис Грийн седи на пет метра разстояние и това е единствената причина, ръцете ми да стоят на мястото си и да не се плъзнат по тялото ти, за да изваят голата ти трепереща плът.

Сърцето ѝ подскочи, а от гърлото към бузите ѝ се плъзна червенина. Някаква предателска част от тяло ѝ се наслаждаваше на думите му, но след това рационалният ѝ ум надделя. Преди заплахата му за похищение, тя смяташе, че може би той е дошъл, за да се извини за участието си в неочакваната целувка, но бе станало очевидно, че той не изпитва такова желание.

При тези мисли гневът ѝ се завърна и Маделин изправи рамене.

— Моля отстъпи. Сега затварям вратата. — Тя се надяваше гласът ѝ да звучи по-убедително, отколкото звучеше в собствените ѝ уши.

Той кимна леко и се обърна да си върви.

— Не забравяй за утре следобед — каза Гейбриъл през рамо.

Ездата до водопадите.

— Ще бъдеш щастлива да узнаеш, че смятам да присъствам. — Той се усмихна широко и арогантно.

— Благодаря, че ме снабди с тази информация — каза тя кисело. — Може би ще имам главоболие утре следобед и ще прекарам деня в почивка, зад вратите на спалнята ми.

Той се обърна, без да спира и се отправи назад по коридора, а наперената му походка отговаряше на закачливата му усмивка.

— А може би, аз ще те заведа до конюшните, метната през рамо. И ще прекарам останалата част от деня наслаждавайки се на спомена за...

— Спри! — извика тя, вдигайки ръка. — Не казвай нито дума повече. Не искам да чувам...

— Мисля, че искаш.

— Със сигурност не искам — каза тя категорично, преди бързо да затвори вратата.

Внезапно ѝ стана ясно, защо толкова много, обикновено благоразумни жени, се размекваха от един дяволит поглед, от една изгарящата душата целувка: да бъдеш добра и благоприлична изискваше упорита работа, а да бъдеш лоша... бе греховно лесно.

Над мислите ѝ надвисна сериозно безпокойство. Какво беше казал Гейбриъл, че да я обърка? О, да, искаше признание. Това беше вторият път, когато искаше такова. Но признание за какво? За играта, която той твърдеше, че тя играе? Беше ли забелязал плана ѝ да държи Шарлот далеч от лорд Тристан?

Облягайки гръб на вратата, тя въздъхна и хвърли отчаян поглед към приятелката си.

— Съжалявам — каза тя немощно.

Лицето на Шарлот изразяваше чисто изумление.

— Това този, който си мисля ли беше?

Притискайки ябълката към гърдите си, Маделин кимна, благодарна за солидната подкрепа на вратата зад гърба си. Несъмнено изкушението чакаше в коридора.

* * *

Гейбриъл закричи надолу по коридора, безразличен към прохладните течения, промъкващи се около него като плаващи призраци, безразличен към дълбоките сенки, поглъщащи килима пред краката му. Умът и тялото му бяха нащрек, все още напълно съсредоточени върху мис Хейууд. Тя беше отворила вратата в нейното поразяващо нощно облекло.

Проклетата жена нямаше представа каква картина представляваше в тънката си дреха на светлината от огъня зад гърба си. Със същия ефект можеше и да бъде гола.

Мускулите му бяха напрегнати, кръвта му заплашваше да избухне, освен ако не успокоеше похотта, която се надигаше в изгладнялата му душа. Тялото го болеше за докосването ѝ със свирепост, която никога не бе знаел, че притежава. И гневът му от представата за нейното предателство само усилваше глада му. Някаква подла и порочна част от него изгаряше от желание да ѝ покаже рисковете от тази глупава игра, която играеше, като се опитваше да го изкуши. Тя си играеше с огъня.

Така значи, кандидат-булките мислеха, че биха могли да променят мнението му за брака? Той бе очаквал това донякъде... този обрат на внимание от брат му към него. Бе подозирал, че глупавите девойки ще решат, че една от тях може да промени мнението му. Но не и тя. Не и Маделин. О, той не се притесняваше за другите жени. Знаеше, без съмнение, че нито една от тях не би била в състояние да го разколебае. Маниерите им бяха безупречни, фигурите им винаги бяха възплъщение на светска елегантност.

Напълно забравими.

Но не беше толкова сигурен за мис Хейууд. Болката от нейната измама измъчваше душата му. Той ѝ беше повярвал. Бе повярвал, че тя не иска да има нищо общо с неговия лов на невести.

Тогава защо я задържаш тук?

Отговорът дойде лесно, въпреки че бе не по-малко шокиращ. Задържаше я тук по егоистични причини. По дяволите, трябваше да се откаже от преструвката, че мис Хейууд е под покрива му, защото смята, че би могъл да промени мнението ѝ за брат му, че може би тя ще започне да намира Тристан привлекателен или че той ще я избере. Всички тези причини бяха очебийно фалшиви. В действителност, ако

брат му я избере и ако дразнещата жена приемеше, той най-вероятно щеше да полудее.

Държеше я тук за себе си. За да види какво ще е поредното нещо, което ще направи, каже или облече, за да види какво ново усещане, ново прозрение ще предизвика у него усмивката ѝ. Внезапно бе станало ясно, че някак си той ѝ бе позволил да разбие някаква невидима бариера в него.

И единственото ѝ оръжие бе искреността ѝ. Ако тя бе част от тази хитрост, ако си мислеше да го надхитри, това означаваше, че всичките му впечатления от нея са били базирани на лъжа. Той не искаше да го повярва, но се бе оказало вярно.

Утре Тристан бе насрочил разходка до водопада в покрайнините на имението Уолвърст. Може би там той ще има възможност да я примами надалеч от другите и да я убеди да си признае. Да, това би могло да проработи. Може би на светлината на новия ден, ситуацията щеше да се разплете.

12

Те бяха натоварени в един фургон като овце на пазара.

— Местността е твърде стръмна — обясняваше лорд Тристан, подавайки ръка на Белинда Феърборн, за да се качи на чакащия фургон, натоварен с одеяла и възглавници във всякакъв размер.

Той изчака, докато тя оправи полите си, а след това закричи, за да доведе сестра ѝ и да ѝ помогне да се качи по стълбичките, поставени в отворения край на фургона от лакея.

— Долините, които ще пресечем — продължи той, — са осеяни с бразди и скали. Страхувам се, че е твърде опасно. Не мога да позволя някое от моите скъпоценни пролетни цветове да падне от седлото си.

Маделин завъртя очи.

— По-вероятно е, загрижеността му да е отправена към благосъстоянието на собствения му кон — промърмори под нос.

Тя бе застанала бунтовнически, с ръце скръстени пред гърдите, а сивата ѝ вълнена пелерина се вееше от освежаващия вятър. Бонето ѝ с широка периферия бе здраво закрепено за главата ѝ с многобройни фиби и бе завързано с жълта панделка под брадичката, но бризът, въпреки това, заплашваше да го събори от главата ѝ.

Шарлот стоеше до нея, без очила и очевидно потъваше в калта, образувала се от пороя предишната вечер. И потъваше бързо. Приятелката ѝ бе най-малко една педя по-ниска.

Маделин погледна надолу към краката на Шарлот с нарастваща загриженост. Само че там нямаше никаква кал, само чакъл. Дребно подозрение изплува в ума ѝ.

— Шарлот Грийн — смъмри я Маделин. — Да не би да си се прегърбила?

Шарлот само я погледна с крайчеца на окото си, без да обръща глава към нея, колебаейки се дали да отклонява вниманието си от лорд Тристан.

— Тъ... изглеждам ли сякаш съм се прегърбила?

— Аз... аз предполагам, че не. — Намръщване сбърчи челото ѝ.
— Само ако човек не е наясно с истинския ти ръст.

— Добре — промърмори Шарлот с ъгълчето на устата си. —
Защото съм.

Ченето на Маделин увисна.

— И защо?

— Шшт, Мади — помоли я Шарлот.

Маделин се загледа надолу към приятелката си с удивление и нарастваща развеселеност.

— Нека позная — прошепна тя. — Лорд Съвършенството не харесва високи жени.

Шарлот кимна тържествено, треперейки от усилието да стои със сгънати колене толкова продължително.

— Каж ми... виждаш ли мис Лора Елис тук?

Маделин се огледа. Дългокраката блондинка не се виждаше никъде.

— Не ми казвай, че се е отървал и от нея?

— В интерес на истината го направи. Тя си тръгна тази сутрин по време на закуска... обляна в сълзи.

— Но защо ще си тръгва? — попита Маделин, знаейки, че жената си бе поставила за цел сърцето на Гейбриъл.

— Може би и ти щеше да го направиш, ако ти беше казал, че полите ти му се струват достатъчно дълги, за да облече с плата им една от колоните в балната зала.

— О, боже — възкликна Маделин, съжалявайки, че бе пристигнала на масата за закуска, когато почти всички вече бяха приключили.

— Това не беше всичко. Каза, че предпочита да има невеста, чиито крака няма да стърчат от края на леглото.

Устата на Маделин зяпна отново.

— Тя беше огорчена — продължи Шарлот шепнешком. — Нарече го развратник и изсипа цяла кана студено мляко от страничната маса в скута му.

— Мили боже. Какво направи той?

— Ами — каза Шарлот примигвайки, — скочи, разбира се. Не можах да различа изражението на лицето му — без очила, знаеш, но мисля... мисля, че той се смееше.

— Без съмнение, самодоволният глупак си е мислел, че е забавен.

— Не съм сигурна. Беше нещо... ох... не трябва да казвам.

— Продължавай — призова Маделин. — Вече почти качи и Хариет на фургона. — Тя погледна през рамо и забеляза трима ездаци да приближават от поглъщащия облак мъгла на билото на хълма.

Групата изглежда включваше Гейбриъл, лорд Феърборн и лорд Ротбъри. Този излет до водопада изглеждаше все по-малко привлекателен с всяка изминала секунда. Сърцето ѝ подскочи, когато Гейбриъл докосна ръба на цилиндъра си от боброва кожа в очевиден поздрав към нея, макар любезният му жест да бе засенчен от намръщеното му изражение.

В ума ѝ изплува споменът за целувката им в тъмния коридор и усети как по гръбнака ѝ се спуснаха тръпки. Тя прочисти гърло и се запита как се очакваше да се държи човек в светлината на един нов ден, след такава скандална среща. Беше го целунала, за бога! Не че той бе неохотен участник, но все пак тя никога в живота си не беше и сънувала, че ще се окаже в подобна ситуация. Може би ако се преструваше, че изобщо нищо не се е случило, щеше да бъде най-лесният подход, ако не и най-страхливият.

— Каж ми, какво имаше предвид — притисна я Маделин, преструвайки се, че изобщо не е забелязала херцога.

— Е, не е много сърдечно от моя страна да го казвам, но... Джулиен Кембъл постоянно повтаряше, че тя категорично е най-голямата красавица в цяла Англия, а Лора Елис често напомняше на всички ни, че мъжете предпочитат дълги, елегантни крайници. Така че забележките на лорд Тристан почти... — Тя сви рамене. — Не знам. Просто ще кажа, че реакциите им на неговите критики бяха интересни.

Маделин поклати глава неодобрително.

— Той със сигурност не е джентълмен. Сега наистина имаш възможност да видиш колко ниско може да падне този мъж, колко безчувствен и груб е! Отново те умолявам да съзреш истинския му характер, Лоти. Защо искаш да бъдеш с мъж, който толкова добре умее да причинява болка?

Но въпросът ѝ остана без отговор, тъй като мъжът, за когото говореха, спря погледа си върху приятелката ѝ и я повика с пръст, докато бризът разрошваше тъмнокаестенявите му коси.

— Вие сте следващата, мис Грийн — каза той.

Маделин я възпря с леко побутване на лакътя.

— Относно прегърбването — каза тя бързо. — Забравяш най-важния детайл.

— И той е...

— Ти, скъпа, си ниска колкото мен.

Шарлот пое дълбоко дъх, очевидно обмисляйки ползите — ако имаше такива — да продължи да се прави на нещо, което не беше. Тя кимна, съгласявайки се неохотно и подари на Маделин малка благодарствена усмивка.

— Бях глупава, нали?

Тя се наведе напред и се престори, че изтупва полите си, като се изправи до пълния си ръст, а след това се втурна към търпеливия лорд Тристан, който направи цяло представление, докато ѝ помагаше по стълбите на фургона.

— Мис Грийн — прошепна той в ухото на Шарлот и Маделин се напрегна, за да чуе неговите нежно изречени думи на фона на чуруликането на останалите момичета във фургона. — Бихте ли желали да ме придружите в моята лична библиотека след вечеря днес? — Сините му очи, изглеждаха фалшиво невинни, втренчени в устата на Шарлот, докато чакаше търпеливо отговора ѝ. — Страхувам се, че разочарованието ме преследва, откакто пропуснахме шанса си след музикалната вечер, миналия път.

Какъв изкусен негодник! Очите на Маделин се присвиха и в нея се надигна желание да отиде до там и да го издърпа за ушите надалеч от крехката си приятелка. Уви, такава проява със сигурност щеше да я отличи като една луда, да не говорим, че щеше да докаже на надутия негодник каква точно бе нейната мисия — да държи Шарлот в безопасност от развратните му домогвания. И тогава вероятно щеше да я иска още повече.

Пръхтенето на огромния кон, впрегнат във фургона и дрънченето на хомота, докато звярът поклащаше тежката си глава, попречиха на Маделин да чуе отговора на Шарлот.

Разочарована, Маделин стисна плътно устни и погледна през рамо. Почти се стресна от изненада, когато видя херцога да се взира надолу към нея от гърба на лъскавия си черен жребец.

За нейно огорчение, Гейбриъл побутна коня си по-близо до нея и с едно рязко изкусно движение слезе от седлото. Изненадата ѝ бе още по-голяма, когато взе лявата ѝ ръка и я постави върху десния си лакът. Със забързано, почти гневно темпо, той я съпроводи до фургона. Тя нямаше друг избор, освен да тръгне заедно с него — трябваше да направи или това, или да го остави да я влачи.

— Много сте мил — отбеляза тя с нотка на сарказъм, когато едва не се спъна в един камък. Единствено непоколебимата опора на ръката му я предпазваше да не падне по лице върху чакъления път. Това ли бе начинът да се отнася с жената, която бе целунал страстно само преди ден? Може би не желаше да се ожени, поради простия факт, че никоя нямаше да го иска. Той притежаваше всичкия чар и нежност на дива свиня, стресната по време на дрямка. — Създавате доста вълнение с грижите си към мен — каза тя, забелязвайки цупенето на Бернадет, зейналата обидена уста на Белинда и укорителния поглед на Хариет. — Чудя се защо ли направихте изключение с мен?

— Аз също — каза той сухо.

Безгрижната му забележка я жегна.

— Какво ви кара да мислите, че предпочитам вашата компания пред тази на брат ви?

Той погледна надолу към нея, повдигайки подозрително вежда.

— Вече се чувствате виновна? Сега няма да промените мнението ми.

Те стигнаха до стълбите, поставени пред фургона и внезапно спряха. Маделин се взря в погледа му объркано. Да бъде проклета, ако той си мислеше, че трябва да изпитва вина, заради това, че защитава приятелката си. Това ли беше признанието, което искаше? За тази ли „опасна игра“ говореше?

Той ѝ се усмихна и Маделин едва не се отдръпна. Нямаше го наполовина възхитеният, наполовина хищнически поглед, с който я гледаше още от първата им среща. На негово място блестеше нещо съвсем различно, една любопитна смесица от емоции. В искрящите му сини дълбини тя съзря нотка на недоволство, сдържано негодувание и мрачно чувствено обещание. Някак си знаеше, без никакво съмнение, че ако в този момент беше сама с него, добродетелта ѝ щеше да бъде крайно застрашена.

Маделин издърпа ръката си от неговата, презирайки тръпката, клокочеща в тялото ѝ. Да стои между двамата братя Дивайн бе объркващо усещане. Техните тела бяха високи и твърди, а широките им гърди ловко блокираха вятъра. А топлината от тялото на Гейбриъл, сякаш я изгаряше през тъканта на пелерината.

Сякаш по някакво безмълвно нареждане, лорд Тристан само ѝ отправи крива усмивка и след това яхна коня си — действията му дадоха на големия му брат възможността да я съпроводи по стъпалата.

Когато Гейбриъл взе ръката ѝ и я поведе нагоре, Маделин почувства топлината му дори през ръкавицата. Усещането не бе ново и тя глупаво си помисли, че това докосване ще е всичко, което трябва да понесе, но тогава той постави другата си ръка на кръста ѝ. Маделин продължаваше да държи главата си наведена, докато седаше до Шарлот — острите погледи на Хариет и близначките прогаряха дупки във вече зачервеното ѝ лице.

— След като мис Хейууд е настанена, потегляме — възкликна лорд Тристан, нагласяйки коня си. Той благодари на другите мъже, които бяха решили да ги придружат, после се обърна към стадото си във фургона с широка усмивка. — Извинявам се за тясното помещение, мои прекрасни същества. Но, обещавам, че си струва наблъсканото пътуване.

Заклещена между две претъпкани избелели червени възглавници, Маделин опита да се отпусне. Ако това беше същият водопад, който бе посещавала като дете, със сигурност имаше други начини да се стигне до там, освен в тапициран фургон през калта.

Лакеят премести стълбичката под мястото си в предната част на фургона и стъпи на борда. Когато превозното средство потегли напред, Маделин се обърна и видя как Гейбриъл се качва върху коня си с лекота. Движенията му бяха гъвкави и хипнотизиращи. Поемайки юздите, той подкара оседлания си кон в галоп, и когато стигна достатъчно напред, забави темпото си, поемайки водачеството с увереност. Извисяваше се на седлото, а елегантните му дрехи за езда бяха скроени за здравата му мускулиста фигура със строга прецизност. Дългото му черно наметало се вееше зад него, като разкриваше шоколадовокафявите му панталони, които обгръщаха бедрата му и очертаваха опънатите му мускули.

Възхитеният ѝ поглед проследи силната му висока фигура до черните му ботуши, които бяха почти толкова лъскави, колкото козината на коня му и после отново пое към бедрата му. Кръстът му беше стегнат, коремът му плосък и гладният ѝ поглед не пропусна широчината на гърба му, нито разрошените черни коси, които се спускаха по раменете му или пък ситната, леко набола брада — очертаваща линията на челюстта му...

Дъхът на Маделин секна в гърлото, когато погледът ѝ срещна този на Гейбриъл. С разбираща усмивка, той я погледна над рамо, а горещият му взор ѝ каза, че е станал свидетел на бавния оглед на тялото му. В отговор по лицето ѝ пропълзя топла вълна от червенина като горски пожар, която бързо се разпростря към врата ѝ. Тя преглътна трудно, докато обмисляше ползите от заравянето си в множеството одеяла, натрупани във фургона.

Все пак, тя бе спасена от по-нататъшно унижение, когато един от другите ездаци подкара коня си напред и препречи гледката ѝ. Ротбъри. Той ѝ се усмихна като светлокафяв лъв, а тъмnozлатните му кичури надничаха изпод ръба на шапката му по измамно момчешки начин. Изведнъж ѝ се стори, че знае точно как би се чувствал охранения заек, ако бъде изненадан от кръвожаден нощен хищник. Той наклони шапката си и бавно, заговорнически ѝ намигна, което подозираше тя, нямаше нищо общо с елегантния, формален поздрав и твърде общо с удоволствието, което той изпитваше от това да безпокои нервите ѝ.

* * *

— Добре, че хапнах само една филия препечен хляб тази сутрин — каза високо Маделин, за да надвика тропота и бученето на претъпкания фургон. — Клатим се толкова много, че ако бях изяла повече, със сигурност щях отдавна да съм го повърнала.

Шарлот се засмя, придържайки бонето си.

— Забавно е. Чувствам се почти като малко момиченце — каза тя, а след това изписка заедно с останалите пътници.

Фургонът тупна рязко надясно и едва не стовари всички в потока от кал, останал от придошлата река. Изглеждаше сякаш се е отдръпнала само преди час.

Маделин зарови лице в ръцете си.

— Това е абсурдно. — Надничайки през облечените си в ръкавици пръсти, тя забеляза, че лорд Тристан язди редом с тях, от сухата страна, разбира се. На лицето му играеше съмнителна глуповата усмивка и мъжът добре прикриваше смеха си с покашляне.

— Направи го нарочно. Шарлот, не виждаш ли? Този непоносим мъж, е решил да ни унижава за свое забавление.

— Искам да се прибера вкъщи — хленчеше Бернадет от другата страна на фургона, а жълтото ѝ боне стоеше под странен ъгъл на върха на главата ѝ.

— Това, което искам аз — отбеляза Белинда от мястото до сестра си, — е да знам защо Негова Светлост помогна на Мади да се качи във фургона.

— Да — съгласи се Хариет, кръстосвайки ръце пред гърдите си.

Маделин задържа погледа си извърнат, решавайки да пренебрегне упреците им. Няколко минути по-късно фургонът забави темпо и земята, за щастие, се изравни.

За удоволствие на Маделин, скалистата пътека ги отведе изненадващо близо до красивото село, където бе живяла като дете. След почти час пътуване през стръмни склонове, дълбоки долини и после отново хълмове, групата най-накрая се изкачи високо над родното ѝ опасно от редица дървета селце, което бе сгущено на сред обширно тресавище. Тя забеляза стария хан, където пътници бяха посрещани с обилно ядене и почивка в сивата каменна постройка, а отгатък бе фермата на мистър Уолдън, чийто понита пасяха на полето. Гледката на приветливото село предизвика болезнени спомени, които свиха сърцето ѝ. Последният път, когато беше тук, бе осемгодишна пакостница, често кална, винаги щастлива и никога далеч от полите на майка си.

Точно когато подминаха порутеното абатство, въздухът около тях се изпълни с омагьосващ шум от бълбукащ поток и плисък на падащата вода. Конете бяха завързани за стар стълб близо до горичка от дървета, които образуваха навес над тях.

Една по една дамите бяха свалени от фургона. Маделин леко се олюля. Чувстваше очите си малко като стъклени топчета, които се търкалят из главата ѝ. Лорд Тристан тръгна към гората и подмина нервничещата Шарлот, за да попита Хариет, дали би му позволила да я

съпроводи по моста, минаващ над реката. Маделин се сви вътрешно. От изражението на приятелката ѝ и прибързаните ѝ крачки напред, бе болезнено очевидно, че Шарлот бе очаквала Тристан да попита нея. Тя стоеше и кършеше ръце, изражението ѝ бе изчервено и неловко. Маделин понечи да отиде при нея, но криволичещият лорд Феърборн с дъщерите си под ръка ѝ попречи.

Една топла ръка докосна нейната и когато погледна назад, тя видя лорд Ротбъри, който я наблюдаваше като задъхан лъв.

— Мис Хейууд — каза той, а пръстът му направи малък кръг върху чувствителната кожа от вътрешната страна на ръката ѝ. Тя импулсивно отскубна ръката си. Усещането можеше да бъде разсейващо, да не споменаваме обезпокоително, а умът ѝ не бе в състояние да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху това, да стигне до Шарлот.

— Ако ми позволите... — И без да дочака отговор, той взе ръката ѝ и я сложи на лакътя си.

Семейство Феърборн най-сетне отстъпиха встрани, очевидно избирайки да се възхищават на потока, който се плискаше в пясъчния бряг, вместо да преминат моста, простиращ се над подскачащата бурна река. И тогава тя най-накрая съзря Шарлот, чието лице бе зачервено, само че не от притеснение, а от смях, докато Гейбриъл мърмореше и сочеше към огромната стена от скали в северния край на водопада.

— Той е дошъл да я спаси — прошепна Маделин.

— Кой, захарче? — попита Ротбъри.

Захарче? Тя се обърна към графа и повдигна вежда.

— Какво има? Не ви харесва да бъдете сравнявана с вкусно изкушение ли?

Тя не може да направи нищо друго, освен да поклати главата си.

— Е, все пак поне това отвлече вниманието ви от онзи досаден дръвник — каза той небрежно, докато прекосяваха моста.

Последното нещо, което искаше да прави, бе да разговаря с Ротбъри — той можеше да го приеме като насърчение от нейна страна, но презрението, което усети в упрека му предизвика любопитството ѝ.

— Не харесвате ли Гейб... Негова Светлост?

Той сви рамене.

— Просто ме отегчава, това е всичко. А и когато поисках разрешение да ухажвам сестра му, категорично ми отказа.

— Със сигурност не може да го обвинявате, че е отговорил отрицателно. Вие сте задали въпрос. Би било самонадеяно от ваша страна да вярвате, че няма да бъдете отхвърлен. Като неин настойник, той има пълното право да подбира тези, които търсят компания й.

— Мис Хейууд — каза графът убедително. — Той ме хвана за врата и ме изхвърли от къщата.

Възбуденият коментар, при иначе сериозното му лице, накара Маделин да се изкикоти.

— Изобщо не е смешно — каза Ротбъри наскърбено. — Вратът ми беше наранен цяла седмица. — Той потърка гореспоменатата част от тялото си, за да го подчертае. — Да не говорим за ефекта от грубата му реакция върху гордостта ми.

— Съжалявам, милорд — каза тя, едва сдържайки усмивката си.

Ротбъри изведнъж й се усмихна и това незабавно накара Маделин да застане нащрек.

— Виждате ли, захарче? Карам ви да се смеете. Какво ще кажете аз и вие да си дадем още един шанс?

Мисълта да бъде ухажвана от Ротбъри, накара стомаха й да се стегне на възел. Ако това, имаше предвид под „да си дадем още един шанс“... Тя поклати глава, неспособна да потисне усмивката си от непоколебимата му упоритост.

— Нека вместо това да се насладим на пейзажа около нас, милорд. Не съм виждала такава красива гледка от дете.

Той въздъхна, твърде драматично, за да му повярва, че е искрен.

— Във вашите вени тече лед, нали знаете.

Поради скорошните проливни дъждове, реката беше буйна и падаше от скалните плочи в невероятни количества. Въртящата се, пенлива вода се премятеше от ръба като водни стъпки на гигант, с рев, който заглушаваше споделените наблюдения на компанията им. По-надолу, бушуващите води на водопада в крайна сметка се успокояваха и преминаваха в тих поток, където реката се разширяваше в основата, а дърветата над нея се простираха отгоре й като покровителствените ръце на родител, успокояващ ранено дете.

Това бе мястото, на което групата им се разпръсна. Някои се мушнаха около дърветата, проучвайки голите им корени, които се бяха увили и изпъзели над земята. Други, предимно мъжете, се събраха по-надолу, за да поговорят за риба и лов. Маделин остана близо до

ръба до водата, клекнала, докато претърсваше земята за малки плоски камъчета, които да хвърли във водата, така че да подскочат. Въпреки че бе неуместно, тя бе свалила едната си ръкавица, за да не я изцапа, докато избира из пясъчните камъчета на брега. Освен това, всички останали изглежда бяха заети. Никоя от светските матрони не патрулираше в района, готова да я шамароса, задето е свалила ръкавицата.

Скърцане на чакъл привлече вниманието ѝ. Без да се изправя, тя се наклони на петите си и се втренчи в мускулестите бедра на Гейбриъл, когато той приклекна до нея. Маделин примигна и когато вдигна глава, срещна синия му поглед, който блестеше със своя светлина, докато водата се отразяваше в него.

Тя наблюдаваше играта на мускулите на гърлото му, когато той заговори.

— Тези трябва да свършат работа — каза той.

Маделин погледна надолу и видя, че той държи три гладки, плоски камъка с различна големина и форма.

— Благодаря. — Тя се протегна към дланта му, за да ги вземе, забелязвайки твърде късно, че той също е свалил ръкавицата си. Голата им кожа се докосна и през нея се втурна вихър от усещания.

Той нежно хвана ръката ѝ в своята, обвиняйки дългите си голи пръсти около нейните.

— Трябва да поровиш за тях, тъй като децата от селото често идват тук и намират най-добрите камъни — каза той.

Тя кимна.

— Знам. Преди бях едно от тези деца.

Това изглежда го заинтригува и той изви едната си въгленочерна вежда.

— Родена и отгледана в Йоркшир? Тогава би трябвало да си направена от издръжлив материал. В селото ли си живяла?

Тя се усмихна с гордост.

— Живеех в къщата Уилоубрук.

— Знам това място — промърмори той. — Красива сграда. Преди минавах покрай нея, докато бях на уроци по езда като момче. Дълго ли си живяла там?

— Докато станах на осем. Когато майка ми се разболя, баща ми реши да се преместим в Лондон, за да бъдем по-близо до лекарите ѝ.

— От изражението ти разбирам, че са били безполезни — каза той тихо.

Маделин преглътна буцата в гърлото си.

— Казаха, че е родена със слабо сърце и че е чудо, че е живяла толкова дълго. Приковаха я на легло, убеждавайки я да почива, а нас ни информираха никога да не я тревожим. Когато силата ѝ най-накрая се изчерпа и тя ни напусна, аз копнеех да се върна в Йоркшир.

Гейбриъл кимна.

— Да се завърнеш у дома.

— Да — отвърна Маделин, като се усмихна на разбирането му. — В Лондон не остана нищо за мен. Само болезнените спомени как майка ми си отива. — Тя пое дълбоко дъх, успокоявайки емоциите си. — Но тогава баща ми бе пленен от удоволствията, които градският живот можеше да му предложи и аз никога не видях дома си отново.

Без да я пуска, той освободи нежната хватка върху ръката ѝ, повдигна я към устните си и целуна меко и продължително кокалчетата на пръстите ѝ. Възхитителна тръпка премина през нея. Колко пъти бе целувал въздуха над ръката ѝ, и сега, най-накрая, я бе докоснал.

— Сега си тук — прошепна той.

Неговият нежен жест не я шокира, нито пък съчувственото разбиране, което видя в погледа му, я накара да се оттегли в защитната си черупка. По-скоро усети, че се изкушава да сподели цялото си минало с него.

Тя въздъхна, склонна да се поддаде на изкушението.

— Да, отново съм тук — каза тя с лека усмивка. — И ако държа на своето, ще остана. — Тоест само ако Присила повярва, че тя наистина се опитва да улови херцога. А в момента, Маделин не беше много сигурна, че е така.

— Ако държиш на своето? — попита Гейбриъл и тъмните му вежди се повдигнаха. — Мис Хейууд, обяснете какво имате предвид.

— А-ами... — заекна тя и се упрекна вътрешно за глупостта си. Беше станала толкова отпусната в негово присъствие, да разговаря с него бе толкова лесно, толкова естествено, че бе забравила, че той е част от измамния план на Присила. — Разбираш ли... къщата вече е собственост на семейството на мащехата ми, и аз... — Тя спря, изведнъж неспособна да изрече каквото и да е глупава лъжа.

— Трябва да поговорим за това, което се случи вчера, в коридора — отсече Гейбриъл.

Маделин повдигна рамо.

— Не е нужно — отговори тя, надявайки се, той да не изкаже някое учтиво извинение. Отначало смяташе, че точно това иска, но сега осъзна, че едно извинение само щеше да я накара да се чувства по-зле — и да ѝ даде да разбере, че тя е била единствената, увлечена във вълната от страст. Сърцето ѝ пропусна един удар, а после и втори, докато се взираше в красивото му бронзово лице. Вятърът разбъркваше черните му къдрици, правейки го още по-привлекателен.

Едното ъгълче на устата му се повдигна в сардонична усмивка, която ѝ напомни за по-малкия му брат.

— Въпреки усилията ми да се контролирам, изглежда около теб не мога да се сдържам.

— Не го вярвам — парира го тя предпазливо.

— А би трябвало — каза Гейбриъл провлачено, оставяйки камъчетата, които бе намерил, в отворената ѝ длан. — Защото, ако не го направиш, ако продължаваш да ме изкушаваш, трябва да знаеш, че ще дойде време, когато няма да мога да се спра. Вече не си в безопасност с мен.

— Жените като мен не изкушават мъжете като теб — отсече тя.

— Няма много жени като теб — изръмжа Гейбриъл. — Всъщност, през целия си живот никога не съм срещал някоя като теб.

— Не ти вярвам — каза тя автоматично, макар да трябваше да признае, че доводът ѝ губеше своята сила. Вече не можеше нито да пренебрегва, нито да омаловажава страстта, растяща между тях — без значение колко невероятно бе това.

Той си пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— Ако не ми повярваш в този момент, ще изложиш добродетелта си на сериозна опасност.

Звучите от водопада, птиците и вятъра, се изпариха от съзнанието ѝ. Съществуваха само тя и Гейбриъл. Неговият твърд, изучаващ поглед се сведе към устните ѝ и тя преглътна, възбудена и странно необезпокоена от предупреждението му.

— Ако бяхме сами — каза тя, взирайки се в устата му по същия начин, — щеше ли да ме целунеш?

— Мис Хейууд, ако бяхме сами, не бих се поколебал да просна пелерината си и да те имам точно тук, на този бряг. Ако продължаваш да играеш ролята си в тази дяволска игра...

Коментарът прекъсна изчервяването ѝ и я изненада.

— Игра? Отново с тази игра. Какво имате предвид, сър?

Челюстта му се стегна и на бузата му запулсира мускул.

— Не се преструвай, че не ме разбираш.

— Че не те разбирам? Не мога дори да започна да схващам думите, излизащи от устата ти. Говориш с гатанки, откакто ме притисна до стената.

— Притиснал съм те? — Той се изсмя кратко. — Ти беше готова и изпълнена с желание.

От устата ѝ се изплъзна изненадано, гневно ахване.

— Освен това — добави той, — ако си спомняш, ти казах да се върнеш при другите от самото начало. Можеше да си тръгнеш.

— А вие можехте да запазите устните си за себе си, сър.

— А вие трябваше да дръжте езика си в собствената си уста, мадам.

Тя ахна силно, а изчервяването ѝ беше толкова силно, че се запита дали направо не е светнала.

— А ти трябваше да държиш своя... своя...

— Моят какво? — подигра се Гейбриъл и очите му придобиха страстен блясък, който прогори душата ѝ. — Този аргумент няма нищо общо с това, коя част от тялото къде е била, нали?

— Ваша Светлост — чу се хленченето на Бернадет зад тях. — Аз също не мога да намеря подходящи камъни.

Гейбриъл и Маделин се изправиха рязко, като виновни юноши и се отдалечиха един от друг. Тя насочи вниманието си към потока, а той — към нежната красота на Бернадет.

Гейбриъл дори не се опита да се усмихне. Той огледа пътя по течението, търсейки Тристан и накрая го видя да бере диви цветя, давайки първо на мис Грийн, а след това и на мис Бийчъм. Младото кученце бе успяло без негова помощ да открие двете жени, които все още наистина го искаха. Гейбриъл си помисли, че може би инстинктите на Тристан бяха по-силни, отколкото първоначално си бе представял.

Погледът му се върна на Бернадет.

— Мога ли да ви предложи да потърсите съдействието на мис Хейууд?

— О, не — подчерта тя, провлачвайки думите драматично. — Един джентълмен не би могъл да очаква от дама да изцапа ръкавиците си. Дори от мис Хейууд.

С ъгълчето на окото си Гейбриъл видя, как въпросната мис Хейууд дискретно избърса пръст в полите си, а след това бързо плъзна ръката в ръкавицата си.

Изкусният ѝ опит за благоприличие предизвика у него усмивка, но той незабавно съжали, тъй като мис Феърборн предположи, че е насочена към нея. Тя запърха с мигли, накланяйки главата си на една страна умолително.

Той въздъхна уморено.

— Добре, мис Феърборн, нека видим какво можем да открием. — Докато се навеждаше към земята, той би могъл да се закълне, че чу мис Хейууд да се смее тихо.

Тъкмо бе намерил два камъка, когато пред лицето му прелетя дантелена кърпичка и се приземи на върха на ботуша му.

— Упс — каза Белинда Феърборн.

Трябваше да се досети, че скоро сестра ѝ щеше да я последва. Вдигайки силно парфюмираната кърпичка с палеца и показалеца си, той се изправи и я задържа във въздуха между тях.

— Изпуснахте ли нещо?

— Mais oui — съгласи се по-младата близначка с копринен глас. — След като така галантно я вдигнахте, защо не я задържите? Вземете я за спомен от moi.

Сега вече беше сигурен, че е чул смеха на мис Хейууд. С бързи движения в китката, тя запрати трите камъка, които ѝ бе дал и те заподскачаха през бавно движещия се поток в бърза последователност. Преди да си тръгне, тя му хвърли тайна усмивка през рамо.

Той погледна надолу към кърпичката и бавно поклати глава.

— Благодаря ви, мис Феърборн, но се страхувам, че ако я приема, брат ми може да побеснее от ревност. — Той я върна в ръката ѝ и тя нарочно прокара палеца си по кокалчетата му.

— А какво предизвиква вашата ревност? — прошепна тя.

— Белинда! Негова Светлост ми помагаше — проплака Бернадет.

— Защо ще иска да ти помага, когато да говори с мен е далеч по-интересно? — Белинда смекчи забележката си с кикот и намигна на Гейбриъл.

И така се започна. Предпазливостта може и да присъстваше в първоначалния план на сестрите Феърборн, но осезаемото усещане за конкуренция между тях ги отвеждаше до отчаяни висоти.

* * *

Когато поеха обратно към Уолвърест, Маделин трябваше да запълва времето си, като наблюдава как Гейбриъл взема участие в дирижираната от Феърборн решителна схватка. Но тя забеляза липсата на благоприличие на сестрите и нарастващото неудобството на Гейбриъл, докато той се опитваше да запази търпението и учтивото си безразличие шеговито. Можеше да сподели с Шарлот тайната си информация и да ѝ каже, че близначките вече не желяеха Тристан, но се опасяваше, че така само ще насърчи приятелката си и ще ѝ донесе евентуално разочарование и болка.

Групата им бе само на миля разстояние от замъка, когато небето внезапно помръкна и леко започна да ръми. Слаб гръм отекна в далечината. Когато заваля, водачът пришпори впрегнатия кон в по-бързо темпо.

И тогава се случи.

Неочаквано пронизване от мълния изплющя като болезнен удар от камшик право пред фургона. Кобилата се изправи и рязко хукна в истеричен бяг, хвърляйки водача и нищо неподозиращата Бернадет Феърборн на земята. Сграбчила отчаяно Шарлот, Маделин погледна назад и забеляза, че водачът бързо успява да стане на крака. Той се завтече след фургона, викайки и размахвайки шапката си. Мис Феърборн остана по гръб, с крака, вирнати във въздуха, напомняйки на Маделин на мъртвата мишка, която бе видяла в конюшната по-рано тази сутрин, преди да тръгнат на път.

Мъжете предприеха незабавни действия. Ротбъри и Тристан пришпориха конете си напред, опитвайки се отчаяно да спрат стреснатия звяр и да предотвратят сблъсък в близката гориста

местност. Семейство Феърборн остана назад, за да се погрижи за дъщеря си, която сега се опитваше да стане.

Вятърът отнесе шапката на Гейбриъл, когато се изправи в стремената си, а черното му наметало се развя зад него като пиратски флаг, докато пришпорваше коня си покрай фургона. Той яздеше опасно близо до уплашения кон, навеждайки се напред, за да хване юздите, подскачащи по гърба на стресната кобила.

Преди херцогът да успее да ги хване обаче, фургонът изкачи малко възвишение и цялата композиция се издигна във въздуха, а после се сгромоляса с трясък, откъсвайки Маделин от Шарлот и пращайки я през ръба на превозното средство. Тя трескаво улови едно одеяло и го стисна здраво, а краката ѝ правеха бразди в калта, докато фургонът я влачеше напред. Тя извика, когато десният ѝ крак се удари в камък и изпука. Маделин се изплъзна и отлетя назад, приземявайки се в меката кал, просната по гръб.

Трополенето от фургона намаля в далечината, когато Гейбриъл пое контрола. С боне, килнато на една страна, Маделин остана неподвижна, безпомощно затънала в калта, просната под формата на гигантски хикс.

Тя щеше да се размее гръмогласно, ако не беше изгарящата болка, пулсираща в глезена ѝ. Предпазливо се опита да повдигне главата си.

— Чакай! — извика Гейбриъл, докато тичаше към нея и спря, плъзвайки се на колене в калта. Широките му гърди се повдигаха и спускаха, докато се бореше да овладее дишането си. — Не се движи още.

За нейна изненада, той започна опитно да потупва и инспектира цялото ѝ тяло — върховете на пръстите, китките, ръцете, раменете и ключицата ѝ.

— Кажи ми, ако нещо те боли. — Гейбриъл опипа всяко ребро, започвайки от задната към предната част, без изобщо да съзнава въздействието на нежното му докосване върху тялото ѝ.

Лекото росене и, както предположи, потта от преживяното изпитание, бяха навлажнили обсидиановата коса на Гейбриъл и прилепили тънки кичури коса по лицето и врата му.

— Проклет глупак! — Той вдигна поглед от работата си и прикова лазурните си очи през моравата към Тристан, който стоеше и

утешаваше Шарлот, Белинда и Хариет. Лакеят се грижеше за коня заедно с Ротбъри. — Трябваше да ме послуша и да отмени това проклето пътуване до водопада — издекламира Гейбриъл, разбърквайки косата си с разочаровано движение. — По дяволите, жено, ти падна тежко.

Дъхът ѝ секна, когато топлите му ръце се плъзнаха по ханша ѝ и леко стиснаха бедрените ѝ кости и коленете ѝ. Един вътрешен глас ѝ нашепваше, че досега вече трябваше да му е казала, че я боли само десният глезен, но някаква греховно възхитена част от нея знаеше, че тогава ще спре божественото мъчение върху плътта ѝ.

— Б-бернадет добре ли е? — попита тя.

Той кимна, поглеждайки за кратко към момичето и баща ѝ.

— Подозирам, че само си е изкарала акъла — промърмори той, докато пръстите му продължаваха пътя си надолу към прасците ѝ. — Баща ѝ тъкмо я връща в замъка.

— О — отвърна тя, надявайки се отговорът ѝ да не звучи като стон — както прозвуча в нейните уши. Сега, когато изцяло зависеше от милостта му и копнееше за докосването му, тя дори не мигна като свали ботушите ѝ.

Маделин пое остро дъх, когато той стигна до десния ѝ глезен и Гейбриъл замръзна.

— Глезенът ти — каза той и най-накрая срещна погледа ѝ. — Боли ли те?

Тя кимна.

— Когато падах от фургона, го ударих в камък.

Той се сви съчувствено, а след това го огледа, като нежно завърташе крака ѝ на едната и на другата страна.

— Така боли ли?

Тя поклати глава.

— Само като... — Тя ахна, когато пръстите му леко докоснаха чувствителната кожа от вътрешната страна на глезена.

— Съжалявам — каза Гейбриъл и влажните му вежди се сключиха. — Мисля, че само е натъртен. Ще изпратя за лекаря, веднага след като се върнем. Ето, за всеки случай. — Той повдигна брадичката си, а пъргавите му пръсти развързаха шалчето му. Той го размота от врата си и се зае да превързва глезена ѝ.

Деликатният лен почти изгори хладната кожа на обувия ѝ в дълъг чорап крак. Вниманието ѝ веднага бе привлечено към златната кожа на голото му гърло. Тя преглътна, когато топлият му мъжествен аромат я достигна и в нея се надигна внезапен копнеж да я целуне, да я прегърне или да направи каквото ще да е друго, само да можеше да го усеща по-близо до себе си.

— Страхувам се, че трябва да ми помогнеш да се изправя. Разбираш ли — каза тя драматично, — вярвам, че съм потънала в земята.

Той я възнагради с бавна усмивка. Хвърли ѝ бърз поглед, а след това продължи усърдно да увива шалчето си около глезена ѝ. Дългите му бронзови пръсти я докосваха нежно и в нея се надигна копнеж да почувства умелите му ръце по прасците си отново.

— Само ти, любов моя — каза той тихо. — Само моята прелестна мис Хейууд, би могла да намери нещо забавно в тази ситуация. — Слабото ридание на Бернадет се смеси с коментара му.

Когато свърши, той протегна ръка, за да я издърпа бавно в седнало положение, а след това ѝ помогна да стъпи на краката си.

— Сигурна ли си, че нищо друго не те боли?

Маделин кимна, чудейки се как, за бога, щеше да се дотътри обратно в замъка. Бяха само на около петстотин метра разстояние, но тя се опасяваше, че ще трябва да куца през целия път до там. И доколкото можеше да бъде сигурна в момента, никога повече нямаше да се вози във фургон, с или без спокоен кон.

— Ще те нося до там — заяви той делово, сякаш бе прочел мислите ѝ. — И между другото, ако мога да отбележа, имаш много сладки крачета.

— Тъ, благодаря ти. О! — Той я повдигна без усилие на ръце и твърдото му непоклатимо тяло незабавно я затопли. — Не мисля, че това е добра идея. Ще съсия изисканите ти дрехи.

Той сви рамене и движението я раздруса.

— Съсияпи ме, тогава.

Маделин се успокои и се замисли за нежната му помощ и защита, както и за почти любящия начин, по който я държеше до гърдите си. Неспособна да се спре, тя отпусна бузата си към гърдите му, поддавайки се на уютното усещане да бъде обгрижвана от мъжа, когото бе смятала за нечувствителен, превзет досадник.

— Веднага щом стигнем в Уолвърест, ще изпратя да повикат лекаря. За двете ви ще бъде подготвена вана, разбира се. И после... — Гласът му заглъхна и тя повдигна глава, за да срещне погледа му, но той се взираше, не, всъщност се мръщеше напред.

Маделин почувства как мускулите му се втвърдиха и изведнъж в нея се надигна усещането, че се е облегла на тухлена стена.

— И после...? — подсказа му тя.

— И после те изпращам вкъщи.

Придърпвайки дебелия завивка с цвят на слонова кост до носа си, Маделин потъна по-дълбоко в одеялата, изведнъж завладяна от необходимостта да си възвърне някаква недостижима топлина, която в момента ѝ се изплъзваше, без значение, колко завивки бяха натрупани върху леглото ѝ.

Присила вървеше из стаята, юмруците ѝ бяха впити в слабите ѝ хълбоци, а лицето ѝ бе придобило изражение на непреклонно недоволство.

— Отстранена! Как смее той!

Маделин деликатно прочисти гърлото си.

— Вярвам, че това, което каза херцогът вчера беше, че ме изпраща вкъщи. Сега, ако си спомняш — започна тя внимателно, — ти обеща, че мога да се върна в Уилоубрук, ако поне се опитам...

— Изпраща те вкъщи! Защо? Какво си направила този път?

Маделин нямаше отговор на този въпрос. Според Гейбриъл, тя му дължеше признание за участието си в някаква игра, която той твърдеше, че е прекалено опасно за нея да играе. Ако говореше за опитите ѝ да спаси Шарлот от лапите на лорд Тристан, тогава дълго щеше да почака. Цяла вечност всъщност — защото тя никога няма да се извини за това, че закриля приятелката си.

— Не съм сигурна защо — каза Маделин най-накрая. — Но това е факт, решението му е взето.

— Глупости — възкликна Присила, потупвайки върха на пръста върху брадичката си. — Чудя се... възможно ли е внезапното отстраняване да има нещо общо с пристигането на лейди Юджиния?

Маделин се изправи в седнало положение, подпъхвайки завивката под мишниците си.

— Коя е лейди Юджиния?

Присила въздъхна нетърпеливо.

— Как може да не знаеш? Тя е неомъжената сестра на стария херцог. Високото ѝ мнение се търси от цялото висше общество. Една

дума от нея и дори... и дори ти ще бъдеш добре дошла в „Алмак“ отново.

Е, това твърдение със сигурност говореше много за влиянието на жената, помисли си Маделин. Някак, тя знаеше, че никога повече няма да види вътрешността на въпросната зала за събирания на Кингстрийт, след онзи нещастен инцидент с купата за пунш.

— Значи вярваш, че той ме изпраща вкъщи от страх, че ще се опозоря още повече?

— Може би, може би — промърмори Присила и спря точно пред вратата на дрешника. — Трябва да разколебаем решението му. Да намерим начин... — И с тези думи тя напусна стаята, потънала в манипулативни мисли.

Маделин въздъхна облекчено и тихо благодари на Господ, когато мащехата ѝ излезе. Беше достатъчно ужасно, че ѝ наредиха да не напуска стаята си, откакто се завърна от водопада вчера. Това, което правеше нещата още по-лоши, бе да понася неспирното празнодумство на мащехата си пред камериерката, която отчаяно се опитваше да се прави, че не чува.

Въпреки че двете с Бернадет отново бяха прегледани от лекаря преди няколко часа — мис Феърборн бе освободена в добро здраве, а на Маделин бе наредено да движи наранения си глезен колкото е възможно по-малко, за да подпомогне по-бързото си оздравяване — Гейбриъл не ѝ бе позволил да напуска леглото, още по-малко стаята си. Той бе разположил Джени в спалнята ѝ като надзирател в затвор и отегченото момиче седеше и прелистваше ботанически том, разглеждайки снимките. През известно време тя изпращаше съчувствена усмивка на Маделин и тихо я питаше дали има нужда от нещо.

Това, от което имаше нужда, размишляваше Маделин, бе мозък. Ако имаше такъв, щеше да знае кой ѝ беше създавал неприятности, когато пристигна, да знае за каква изповед говореше Гейбриъл, и да разбере защо я бе държал тук, като бе толкова болезнено очевидно, че тя не се интересува от лорд Тристан. И ако мозъкът ѝ, който очевидно бе с размера на грахово зърно, можеше да разбере тези неща, тя предполагаше, че щеше да измисли защо Гейбриъл е решил да я отпрати... и защо внезапното отстраняване я бе засегнало така болезнено.

Поне знаеше отговора на последното — що се отнасяше до нея. Така охранявана и скрита в стаята си като гост, превърнал се в крадец, тя имаше много време да мисли за чувствата си. И без съмнение осъзна, че се влюбваше в него. Колко съвършено ужасно.

От момента, в който за първи път бе попаднала на негова територия, Гейбриъл бе признавал светските ѝ грешки и я бе притискал да продължи, а не да се крие, не да бяга, каквато беше естествената ѝ склонност. Той никога не се беше преструвал, че е перфектна, нито пък я бе покровителствал с неискрени ласкателства, за да спечели благоразположението на често наранения ѝ дух. Вместо това я караше да се чувства красива, желана и стойностна. Със сигурност неволно, но той дори я бе накарал да се чувства малко обожавана, и тя нямаше какво друго да направи, освен да обожаваше него. Чувство, което не бе изпитвала от малко момиче, когато сияеше от светлината на майчината любов. И сега той я отпращаше.

Тя трябваше да остане. Не заради собствените си егоистични причини, а защото лорд Тристан създаваше твърде очевидно впечатление у Шарлот, че е избрал нея за своя бъдеща невеста. А тя смяташе, че на непостоянния мъж не може да се вярва изобщо, че би могъл да взема дългосрочни решения.

Чу се кратко почукване на вратата и след секунда влезе прислужница, която обяви присъствието на лейди Розалинд. След това отстъпи настрана, давайки знак на Джени, че е свободна.

Розалинд влезе с усмивка на устните и притеснено изражение.

— Скъпа Маделин — възкликна тя, докато прекосяваше стаята, за да седне на ръба на леглото ѝ. — Разбрах за падането ти. Просто ужасно от страна на Тристан. — Тя поклати глава неодобрително.

Маделин съумя да се усмихне иронично.

— Да, съгласна съм. Страхувам се, представата на по-младия ти брат за забавление удовлетворява само него.

— Точно така. Опасявам се, че няма надежда за него — отвърна Розалинд. — Сериозно ли си ранена?

— Не, само натъртен глезен, това е.

Розалинд повдигна учудено вежда.

— Това ли е всичко? Прости ми, Маделин, не искам да подценявам сериозността на нараняванията ти — каза тя меко, — но по-големият ми брат ме информира, че си на легло и не трябва да

бъдеш обезпокоявана от никого. А аз искам да говоря с теб. Нашата леля пристигна късно вчера. Достатъчно добре ли си, за да ви представим?

Може би Присила бе права в предположението си, че Гейбриъл не иска тя да бъде в присъствието на лейди Юджиния.

— Мисля, че съм добре — отговори тя. — Надявам се, че и мис Феърборн е достатъчно добре.

Розалинд кимна, а екзотичните ѝ очи придобиха любопитен блясък.

— Кажи ми, скъпа... вярно ли е, че Гейбриъл те е носил до замъка?

— Да — отговори Маделин с повдигане на рамене.

— Трябва да ти призная нещо... — Розалинд хвърли бърз поглед към вратата през рамо и продължи шепнешком, — онзи ден... ви видях да танцувате валс в балната зала.

Маделин почувства как по бузите ѝ плъзва червенина, породена от вина.

— Трябва да кажа — продължи Розалинд и погледна Маделин сърдечно със сините си очи, — че бях шокирана.

— Всичко беше напълно невинно — избъбри Маделин. — Аз не очаквах да ме последва там. Той предложи и аз...

— Маделин, моят брат не танцува.

Изявлението на Розалинд спря забързаните ѝ мисли.

— Това не може да е вярно. Той владееше стъпките доста майсторски.

— Ами, виж, аз не казвам, че не може да танцува, а по-скоро, че не го прави — отвърна Розалинд със знаещ поглед. — Той смята, че това е загуба на време и енергия. Веднъж го попитах дали се мръщи така страшно, за да изплаши жените, заблудени от мисълта, че могат да го притиснат да им позволи да запишат името му в тефтерчето си за танци.

— И какво каза той?

— Нещо от сорта, че досега не е открил жена, която да заслужава да се върти из стаята като детски пумпал.

— Може би е направил изключение — промърмори Маделин, като не бе сигурна как да приеме информацията, предоставена от

Розалинд. — Аз току-що му бях казала колко поразително ужасяваща съм... когато танцувам валс.

— Може и така да е, но брат ми се държи по различен начин, откакто ти пристигна в Уолвърст. Не само, че не танцува, Маделин, той едва говори, без някой да го провокира, рядко се усмихва и почти никога не се смее. А сега прави всички тези неща с теб. — Розалинд се усмихна и потупа ръката на Маделин. — О, боже, отново се изчерви. — Тя въздъхна. — Предполагам, това, което се опитвам да кажа, е... че съм много щастлива, че си тук.

Очевидно бе, че Розалинд не знаеше за решението на брат си да я отпрати.

— Сега изтрий този потресен поглед от лицето си и ми разкажи къде си живяла. Гейбриъл каза, че си живяла недалеч от Уолвърст...

Без повече приказки за херцога, жените се увлякоха в приятен разговор. Предимно за любовта на Маделин към Уилоубрук и как бе започнала да реже и скицира силуети, за да забавлява майка си, докато е била на легло.

Точно когато Маделин се бе отпуснала, Гейбриъл влезе в стаята и атмосферата се промени за миг. Въздухът се наелектризира и помещението сякаш се смали.

— Мис Хейууд. — Той се поклони. — Розалинд.

Сестра му склочи вежди намръщено.

— Знаеше ли, че съм тук?

— Разбира се — отговори той, влизайки в стаята с преднамерено бавни стъпки. Гейбриъл спря в подножието на легло на Маделин.

— Е, надявам се, че е така — заяви Розалинд. Тя размаха пръста си към него. — Не може да посещаваш една дама в спалнята ѝ. Дори и при най-ужасните ситуации. Трябва да присъства придружител, Гейбриъл! Тя дори не е облечена!

Пренебрегвайки сестра си, той кимна бавно, а твърдите му очи не се отделяха от Маделин. Изведнъж на нея ѝ се стори, че прегрява, задушена от дебелия одеяла, които само преди няколко минути не можеха да я стоплят. О, но сега се нуждаеше от тях, за да запази благоприличие. Топлината в очите на Гейбриъл я изгаряше отвътре навън. Не се съмняваше, че ако Розалинд поднесе извинение и напусне компанията им, Гейбриъл ще се присъедини към нея в леглото. Тя проследи с поглед високата му фигура и се запита с шокиращо

любопитство какво ли би било да усеща тежестта на тялото му върху себе си.

Гейбриъл беше облечен изцяло в черно, с изключение на ленената му риза и хлабаво вързаното шалче. В горния си край излъсканите му ботуши бяха подвити надолу. Той стоеше горд и ядосан и я пронизваше със синия си взор. Приблужи се с една крачка към нея и над едното му око падна черен кичур, което го направи да изглежда по същия начин, както онази нощ, когато бяха в градината му по време на приближаващата буря.

* * *

Когато усети пробуждането на страстта, Гейбриъл осъзна, че беше грешка да идва в спалнята ѝ. Той я наблюдаваше как се извива под завивките с вълча наслада. Тялото му винаги бе нащрек при деликатния аромат на Маделин, който проникваше в сетивата му.

С одеялата с цвят на слонова кост, натрупани около нея и бялата нощница, закопчана почти до брадичката ѝ, тя по-скоро изглеждаше като кървавочервено листо на роза сред бял облак, докато всичките ѝ великолепни тъмnochерешови кичури обримчваха зачервеното ѝ лице. Беше очевидно, че непоколебимото му възхищение я смущаваше, но него изобщо не го интересуваше.

— Е — каза Розалинд в тихата стая, с ръце на ханша. — Радвам се да намеря мис Хейууд в такава добра форма, като се има предвид катастрофалното приключение вчера следобед.

Тишина.

— И освен това... — Думите на Розалинд заглъхнаха, когато погледна Гейбриъл, а след това Маделин и обратно. — Така — каза тя малко по-високо. — Ще обсъдим ли менюто за вечеря, тогава?

— Няма нужда — каза Гейбриъл. — Мис Хейууд ще остане в стаята си.

В действителност, тя бе в по-голяма безопасност, заключена в стаята си, отколкото някъде другаде в близост до него. Жената предизвикваше в тялото му копнеж, който го изгаряше болезнено. Това, и гневът, който изпитваше към малката ѝ хитрост, го бяха довели до състояние на невероятна възбуда. В момента всичко, което искаше

да направи, бе да ѝ покаже колко глупаво е да се опитва да го подвежда.

— Няма да дойде на вечеря? — Розалинд заобиколи леглото, очевидно насочвайки се към Гейбриъл. — Не ставай глупав. Глезенът ѝ е само натъртен. — Протягайки се към него, тя хвана ръката му и се опита да го дръпне настрана от леглото.

Той остана неподвижен.

Докато му се усмихваше невинно, сестра му промърмори през зъби, така че да не бъде чута:

— Спри. Изглеждаш така, сякаш ще я изядеш жива.

— Какво примамливо предложение. Може и да го направя.

Тя го ритна в пищяла. Той дори не трепна.

Розалинд обърна усмивката си към Маделин.

— Кажи ми, че ще дойдеш на вечеря?

— Не мисля, че е възможно — отговори тя. — Негова Светлост ме уведоми, че трябва да остана на легло, докато съм достатъчно добре, за да пътувам.

— Да останеш на легло? Глупости! Ти каза, че вече се чувстваш по-добре. Идваш и не искам да чувам нищо повече по този въпрос. — Розалинд се обърна, отправяйки се към вратата с погрешното убеждение, че Гейбриъл я следва. — Леля ни Юджиния ще се присъедини към нас. Знам, че е известна с това, че е придирчива и неприятна, но не се притеснявай. Ще те настаня от другата страна на масата, далеч от нея, и ако познавам достатъчно добре леля си, тя ще бъде твърде заета да се оплаква от вкуса на еленското месо, за да отправи повече от един бегъл поглед в твоя посока.

Гейбриъл прочисти гърлото си.

— Това, което не разбираш, Розалинд, е, че мис Хейууд заминава утре. — И по-добре да направи точно това или с нея щяха да се окажат в ситуация, от която нито единият от тях не би бил в състояние да се откаже.

Розалинд спря точно пред вратата.

— Заминава ли? Защо?

— Изглежда тя не желае повече да участва в лова на невести — предложи Гейбриъл, тъй като не искаше да излага истинските причини пред сестра си.

— Е, кой би могъл да я вини? — бе отговорът на Розалинд. — Тристан е пълен негодник. Той е всичко друго, но не и джентълмен. — Тя се обърна към мис Хейууд, а погледът ѝ бе умолителен и пълен с надежда. — Искаш ли да останеш? Като моя гостенка?

Ах, по дяволите. Трябваше да се досети, че сестра му ще избере този подход. С нарастващо неудобство, Гейбриъл наблюдаваше как мис Хейууд прехапа долната си устна и насочи очите си в средата на гърдите му. По чертите ѝ премина нерешителност. Той от своя страна се бореше да остане неподвижен и да не изхвърли сестра си през вратата, така че да може да докаже на мис Хейууд веднъж завинаги колко близо бе до това да загуби самоконтрола си. Вече не можеше да се познае. Мъжът, в който се бе превърнал, желаше страстно тази жена ден след ден, измъчван от представата за сочното ѝ тяло, възседнало хълбоците му, за дългата ѝ коса, разпусната около голите ѝ рамене, за въздишките ѝ, когато я притегля към себе си, за да нахлуе в нея и да я направи своя завинаги.

— О, хайде, Маделин — каза настойчиво Розалинд, — моля те, кажи, че ще останеш като мой гост.

Гейбриъл не можа да удържи ниското ръмжене, което се надигна в гърлото му.

— Това не би било разумно.

— И защо? — попита Розалинд.

Той нямаше готов отговор, нито правдоподобна причина да откаже искането на сестра си. Е, имаше, но знаеше, че не е нещо, което може да изрази на глас.

— Не би било разумно поради простия факт, че мис Хейууд не се чувства добре. Трябва да вземеш под внимание, че тя може да приеме поканата ти просто от учтивост.

— Благодаря ти, Розалинд — каза мис Хейууд с благ тон. — Приемам поканата ти. И предполагам, че съм достатъчно добре, за да дойда на вечеря. — Маделин хвърли остър поглед към Гейбриъл, който му създаде странното усещане, че му отправя предизвикателство по една или друга причина.

Розалинд плесна леко с ръце.

— Чудесно. Чудесно — изчурулика тя. — Тогава аз... ние, трябва да те оставим да почиваш докато стане време.

Мис Хейууд кимна с усмивка, а след това се зае с изглаждането на гънките по одеялото върху краката си. Очевидно се опитваше да избегне погледа му.

Гейбриъл изчака, докато Розалинд излезе в коридора. След това с бавни стъпки се приближи до леглото ѝ и застана отстрани. Наведе се ниско, а очите му се затвориха за кратко, когато съблазнителният ѝ аромат го заля. Устните му погалиха крайчето на ухото ѝ. Тя стоеше неподвижно, но той не пропусна начина, по който наклони главата си леко на другата страна, сякаш мълчаливо предлагаше ухото, врата и кожата си на проучването му.

— Ще очаквам присъствието ти — прошепна той, оставяйки дъхът му да раздвижи малките косъмчета, къдрещи се близо до ухото ѝ. — О, и мис Хейууд...

— Хмм? — бе слабият ѝ отговор.

— Погрижи се мащехата ти да ти избере роклята.

* * *

Щеше да накара този мъж да се гърчи, мислеше си Маделин, докато ровеше в дълбините на дълбокия шкаф в спалнята си час по-късно.

Нека се тревожи, че ще смутя всички по време на вечерята със социалните ми неумения. Ще плати за арогантността си.

— А-ха! Ето те — възкликна Маделин, когато сграбчи ръба на дантеления шал и го издърпа изпод купчина чисто ленено бельо. Тя го разгъна и го огледа отпред и отзад, дали е чист. — Представи си — каза тя, поклащайки глава учудено. — Пропуснала си го, мащехо.

Поради очевидната си липса на ентусиазъм за плана на Присила да хване херцога, Маделин се оказа принудена да носи новата тъмнозелена кадифена рокля на мащехата си. Явно щеше да изпълни искането на Гейбриъл. Мекият плат обгръщаше всяка извивка, гънка и възвишение на тялото ѝ. Трябваше да глътне корема си, което затрудняваше дишането ѝ, но луксозната дреха просто не оставяше място дори за най-малката пролука в кройката. Гърдите ѝ, естествено, бяха притиснати една в друга, тъй като роклята беше ушита за мащехата ѝ, чийто бюст бе далеч по-малък.

Маделин погледна надолу към дълбокия процеп, който се беше образувал между гърдите ѝ и се чудеше как някой изобщо щеше да бъде в състояние да разговаря с нея по време на вечерята с изправено лице — бе разсейващо дори за собствените ѝ очи. Беше се опитала да поправи ситуацията с шал, но откри, че няма такъв, или по-точно имаше, но някой — вероятно Присила — бе нацапал всичките.

Дори Шарлот не можеше да ѝ предложи малко помощ, тъй като единственият шал, подходящ за вечерно облекло, който притежаваше, беше съсипан онази сутрин по време на пътуването до водопада.

Така че Маделин се забави малко, тъй като се закле да намери нещо, каквото и да е, за да се загърне и да покрие голите рамене и деколтето си.

Завивайки лекия дантелен шал около себе си, тя напусна стаята, отправяйки се към салона, за да се присъедини към останалите гости, които очакваха както представянето на лейди Юджиния, така и звънеца за вечеря.

Някои стаи в Уолвърест бяха изпълнени със светлина и съвременни удобства като гладък италиански мрамор, обюсонски килими и достатъчно уютни камини. И все пак, в замъка имаше и много стари помещения, които все още не бяха реставрирани, обладани от течения, влажност и тревожна тъмнина.

Маделин размишляваше върху това, докато се спускаше по стълбите в главната зала. Тя подмина сводестата ниша в основата, която бе потопена в бездънни сенки. От един бегъл поглед, бе невъзможно да се различи дали това е само ниша в стената или безкраен коридор.

Шумолене на плат, придружено от познато хленчене я накара да спре рязко, точно зад една колона. Беше ѝ трудно да пренебрегне обезпокоителното присъствие на тъмната ниша зад нея, която се намираще от лявата ѝ страна.

— Къде отиде? Беше тук преди малко.

— Шшт, Бернадет! Не съм сляпа. Видях го да се скрива зад ъгъла.

— Едва ли, глупачке. — Сестра ѝ Белинда продължи със силен шепот: — Току-що проверих в този коридор за втори път. Изчезнал е.

— О, не — изхленчи Бернадет потиснато. — Щяхме да го хванем.

— Няма да се отказваме все още.

— Може би Маделин отново е успяла да го окупира — оплака се Бернадет. — Видя ли начина, по който бе завзела вниманието му при потока? Смя да твърдя, че беше завладяна от ревност, след като се намесихме.

— Всички останали чакат в гостната, така че Негова Светлост е принуден да мине по този път отново.

— Страхувам се, че ни видя. Може би нарочно се крие.

— Шегуваш ли се? — попита Белинда и Маделин усети, че гласовете им се отдалечават. — Кой мъж с всичкия си ще изпусне възможността да остане насаме с някоя от нас?

След изтананиканото съгласие на Бернадет, Маделин се осмели да надникне от скривалището си. Изведнъж я завладя обезпокоително чувство, че някой я наблюдава отзад, но тя го пренебрегна, докато наблюдаваше как близначките бавно се отдалечават нататък.

Тревогата ѝ не намаля, така че тя се осмели да хвърли един поглед през рамо в тъмнината. И тогава се чу приглушеният, почти незабележим стържещ звук от плъзгане на ботуш.

Дъхът ѝ секна и тя преглътна, а сърцето ѝ заблъска в гърдите. Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха, а мускулите на краката ѝ се стегнаха в готовност за бягство. Точно когато си мислеше да хукне, ехото от гласовете на приближаващите се сестри Феърборн достигна до нея. Маделин направи малка крачка напред. Независимо дали щеше да успее да избегне близначките или не, тя трябваше да се измъкне от тази ниша.

Една голяма, гладка и топла ръка притисна устата ѝ, покривайки долната половина на лицето ѝ, и тя бе издърпана назад към твърдо мъжко тяло. Маделин се забори с него, прекалено уплашена, за да крещи, докато той промушваше другата си ръка и затягаше кръста ѝ в железната си хватка, завличайки я навътре в мастилената тъмнина, от която бе дошъл.

При сблъсъка, шалът ѝ се свлече наполовина и откри част от гърба ѝ. Сега кожата ѝ се допираше в меките гънки на мъжкото му шалче и непреклонната топлина на широките му гърди. Когато той

наведе глава и притисна бузата си към косата ѝ, Маделин усети горещия му дъх в ухото си:

— Не... казвай... нито... дума — прошепна разпалено той.

Гейбриъл.

Маделин се успокои и се отпусна към него, а от гърлото ѝ се отрони приглушен стон на облекчение.

— Тихо — чу се прошепнатата му заповед. — Разбра ли?

Тя кимна бавно. Голямата му ръка все още покриваше устата ѝ. Тялото ѝ започна да се изпълва с позната топлина и тя едва успяваше да се въздържа да не се сгуши в прегръдката му.

— Добре — изръмжа той в ухото ѝ, държейки я плътно до себе си. — Беше предупредена. Сега, когато си в ръцете ми, няма да се измъкнеш.

Белинда и Бернадет продължиха да се побутват из коридора с младежка жизнерадостност, като очевидно се надяваха, че херцогът скоро ще пресече пътя им и ще го имат само за себе си. Чиста случайност бе, че се запътиха далеч от засенчената ниша, където незабелязана Маделин се бореше с раздвоението си между повика да избяга и копнежа да отдаде душата си.

Гейбриъл освободи бавно устата на Маделин и ръката му се плъзна преднамерено бавно от челюстта ѝ надолу по шията. Тя преглътна конвулсивно, а дишането ѝ се забърза и накъса, докато дългите му пръсти си проправяха път по ключицата ѝ. Когато достигна рамото ѝ, ръката му се плъзна под шала ѝ и го избута на пода.

— Трябва ли винаги да изскачаш върху ми от сенките? — попита тя. По кожата ѝ преминаха тръпки.

— Ако не изглеждаше толкова дяволски изкусително, можеше и да се въздържа.

Изкусително? Част от нея мислеше, че това е нелепо, друга част се наслаждаваше на думите. Тя жадуваше за докосването му... поне в този момент.

Да, той би могъл да я нарани, да я използва и да я захвърли, и все пак наградата, която ѝ предлагаше всеки път щом погледнеше в очите ѝ, натежаваше в полза на риска. Сякаш беше обсебена. Бе станала пристрастена към вълнението, което усещаше, когато беше с Гейбриъл. И колкото и да искаше да се преструва, че е другояче, трябваше да признае, поне пред себе си, че очакваше компанията му, вниманието му всеки ден, откакто бе паднала в неговото езерце.

Ръката му запали кожата ѝ, когато се понесе с разперени пръсти от рамото към гърдите ѝ. Знаеше, че може да усети лудия бяг на сърцето ѝ под дланта си, защото тя усещаше силните удари на неговото до гърба си.

— Нервна ли си? Възбудена? — прошепна думите Гейбриъл. — Или уплашена?

— Да — отвърна тя.

Тихият му смях се изгуби в косата ѝ.

— Как го правиш?

— Кое?

— Вбесяваш ме и ме очароваш едновременно. — Той потърка леко наболата си брада зад врата ѝ. — Подлудяваш ме, Маделин — каза Гейбриъл срещу кожата ѝ. — Ти също го усещаш, нали?

Тя въздъхна тихо в знак на съгласие и затвори очи.

Устните му погалиха крайчеца на ухото ѝ.

— Сега виждаш ли опасността, риска от хитростта ти?

— Каква х-хитрост? — попита тя и в отговор бе придърпана грубо към него. Дъхът ѝ изглежда бе заседнал в гърдите ѝ. — Имаш предвид... имаш предвид Шарлот и брат ти ли? Защото ако е така, трябва да знаеш, че ще продължа с усилията си да защита приятелката си от безсърдечни, егоистични развратници, докато встъпи в брак с достоен, приятен мъж, който...

Ръката му отново покри устата ѝ.

— С удоволствие бих искал да чуя какво още имаш да кажеш — прошепна той тихо в ухото ѝ и това накара краката ѝ да се подкосят. — Но предпочитам да остана незабелязан в момента.

— Съжалявам. — Маделин измърмори срещу ръката му и той откри устата ѝ отново. — Криеш ли се? — попита тя задъхано.

— Аха — бе ленивият му отговор. Устните му сега се притиснаха към слепоочието ѝ. — Глупавите девойчета ме следят откакто напуснах стаята си. Дяволски досадно е, но мисля, че вече се отказват.

Мисълта, че този силен, интелигентен възрастен мъж се крие от две млади жени, бе нелепа. Тя щеше да се изкиска, ако не беше опияняващото разсейване от усещането на дъха му в ухото ѝ и топлият му мъжки аромат, който я заливаше. Както стоеше така прилепена към предната част на тялото му, а лявата му ръка бе обвита около кръста ѝ, тя можеше да усети твърдостта на бедрата му, притискащи се в нейните и повдигането и спускането на топлите му гърди срещу гърба си.

— Изключително ми е трудно да се концентрирам, предвид нашата близост — прошепна тя с настойчива молба.

— Добре. На мен също.

Но той не помръдна дори със сантиметър.

— Бих искала да ти кажа... знам причината за преследването им — каза тя. — А ти?

Тя усети кимването му.

— О, да — каза той провлачено и гласът му прозвуча като ниско мъркане. — Те искат същото като теб.

— Така ли? — Веждите ѝ се събраха, но веднага след това се отпуснаха, тъй като той гризна меката част на ухото ѝ със зъби.

— Наумили са си да променят мнението ми за брака. Проклетите бавно загриващи същества си губят времето с тази глупава игра. Освен това — той въздъхна и целуна врата ѝ, — аз предпочитам твоя подход.

— Моят подход? — Тя примигна, а след това изведнъж всичко, което той беше казал за „признанието“ придоби смисъл. Гейбриъл очевидно си мислеше, че тя заговорничи заедно със сестрите Феърборн. Това трябваше да е. Но откъде му беше дошла тази идея? Маделин наклони главата си назад, за да го погледне, въпреки че не можеше да го види в тъмното. — Но аз не съм...

Той улови устните ѝ, целувайки я с такава нужда, с такава дива страст, че изведнъж тя се почувства благодарна за стоманената хватка на ръката му около кръста си, защото вероятно щеше да рухне на пода. Целувката му бе напълно завладяваща. Едновременно опияняваща и поразителна. Маделин искаше да отвърне на бурната му страст, но неопитността ѝ не го позволяваше. Устата му се движеше жадно върху нейната, вземаща, даваща, опитваща, докато тя бе завладяна от копнежа за нещо повече.

И тогава езикът му проникна в устата ѝ и всички логични мисли отлетяха надалеч. С дълбоки непрестанни движения на езика си, той изследваше топлината ѝ, карайки я да изтръпва от удоволствие. Маделин изскимтя тихо и опита да се завърти в хватката му, за да се обърне към него, но той я държеше здраво. Тя усещаше ръцете си безполезни в сегашната им позиция, така че се вкопчи в ръката му. Мускулите му бяха опънати под пръстите ѝ.

Гейбриъл държеше едната си ръка безопасно върху бедрото ѝ, а другата на кръста ѝ. Той жадуваше да обхване гърдите ѝ, да я мачка и да гали всеки сантиметър от кожата ѝ. Но не можеше да си го позволи. Подозираше, че няма да може да спре.

Вкусът ѝ бе толкова хубав и усещането бе така естествено. Никога преди това не бе преживявал такава страст, такава шеметно и

всепоглъщащо усещане. Той я искаше, желяеше всичко от нея — сърцето, ума, душата и по-специално тялото ѝ. Точно сега. В този коридор или на пода, или до стената, не го интересуваше. Но също така и не смееше. Не и когато тези проклети близначки подскачаха наоколо, не и когато гостите очакваха присъствието му по време на вечеря... не и когато невинната жена в ръцете му нямаше никаква представа за опасността, в която се намираше. Той отдръпна устата си от нейната и тялото му се разтрепери напрегнато от опита му да обуздае глада си.

Тя последва устните му с тих стон, копнеейки за още. Маделин се изви срещу него и това го подлуди.

— Не, Маделин. — Гейбриъл притисна пръст до устните ѝ и тя го пое в устата си, докосвайки го с върха на езика си. — О, боже, нямаш представа — изстена той.

— Тогава ми кажи — прошепна тя. — Продължаваш да спиращ. Осъзнавам, че съм невинна, но дори човек с минимално количество мозък знае, че има още. Ти ме целуна, но нищо повече. — Тя сви рамене. — Не ти доставям удоволствие.

Нелепото ѝ изявление запали глада, погребан в него. Сграбчвайки ханша ѝ с ръце, той я притисна към твърдата си възбуда.

— Това изглежда ли ти като неудоволствие?

За негова изненада, бедрата ѝ се преместиха срещу него и той почти изпъшка.

— Нощ след нощ се мъча да заспя, да потъна в забравата на съня, но умът и тялото ми жадуват непрестанно за теб, единствено за теб. — Докато говореше, той триеше хълбоците си бавно към нейните и тя продължи да го изумява, като откликна на движенията му. — Всяка сутрин се събуждам твърд като камък, а единственият лек е студена баня... и тогава те виждам, помириствам те. Мъчение е само да знам, че спиш под покрива ми. — Той се протегна и сграбчи корсажа ѝ. Задържа го надолу и освободи гърдите ѝ. — А роклите ти... почти изпадаш от тях. Като култивиран джентълмен се преструвам, че не го забелязвам, но през цялото време ме подлудяват. — Той обхвана тежките ѝ гърди с ръце и започна да ги мачка и да описва кръгове около зърната ѝ. От гърлото ѝ изригна дълбок стон и тя се облегна напълно срещу опората на гърдите му.

Главата на Маделин се отпусна върху рамото му. През нея преминаха вълни от удоволствие и тялото ѝ се предаде на докосването му. Тогава, докато Гейбриъл продължаваше да дразни едната ѝ гърда, другата му ръка сграбчи в шепа полите ѝ и се зарови отдолу. Накрая я докосна, като хвана коляното ѝ и го притисна, а след това прокара голямата си, топла ръка по меката кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ, плъзгайки пръстите си под жартиера, придържащ чорапа ѝ. Вместо да стисне бедрата си заедно, те се разтвориха по собствена воля. Мускулите на краката ѝ трепереха от странна нужда, когато ръката му спря на сантиметри от влажния ѝ център. Точно когато тя мислеше, че той не би се осмелил да я докосне, дланта му я обгърна там и дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Предупредих те — прошепна той и плъзна единия си пръст в нейната влажност — да стоиш далеч от мен, да престанеш да ме изкушаваш. — Той залюля бедрата си към нея, като през цялото време движеше пръста си навътре и навън в същия ритъм. Шокът от проникването му едновременно я развълнува и смая. Задъхан стон се изтръгна от устните ѝ и тя потръпна от удоволствие, отвърщайки на ритъма, който налагаше той с тласъците към бедрата ѝ.

Гейбриъл я засипа с порой от леки целувки по врата, докато хлъзгавите му пръсти се движеха безмилостно.

— Виждаш ли сега, прекрасна моя, защо държах ръцете си далеч, когато те целувах, осмелявайки се единствено да докосна лицето ти?

Тя успя само да поклати глава, защото бе твърде погълната от усещанията, които дразнеха тялото ѝ и сякаш я подтикваха към някакъв невидан хоризонт.

— Дълбоко в себе си знаех, че когато те докосна веднъж, никога няма да мога да спра. — Гейбриъл потъна по-дълбоко, а палецът му подразни великолепно чувствено възелче от плът между нейните гънки. Той леко ухапа врата ѝ. — Това — изръмжа той — е само началото на всичко, което планирам да направя с теб.

Маделин вдигна ръка, за да прокара пръсти през разрошената му коса. Пръстите му продължиха да милват безспирно сърцевината ѝ, а другата му ръка да притиска гърдите ѝ. Той я владееше, докато създаваше магията си и манипулираше тялото ѝ, сякаш беше екзотичен

музикален инструмент в умелите му ръце. Безбройни усещания се стрелкаха в нея и сърцето запърха в гърдите ѝ.

— Това е, Маделин — прошепна той в ухото ѝ. — Отдай се, просто му се отдай...

Движенията ѝ станаха неистови и хиляди искри сякаш я заляха като бушуващо море от плашещо удоволствие. Главата ѝ се отметна на рамото му и тя ахна, готова да извика името му, но той я спря, като улови устата ѝ със своята в дълбока, съвършена целувка, която изглежда продължи вечно. Сърдечният ѝ ритъм постепенно се успокои, въпреки че все още биеше тежко и силно, и тя смътно осъзна това, което се беше случило току-що. Мислите ѝ бяха толкова замъглени, че се чувстваше така, сякаш е наполовина заспала.

И тогава с рязкост, която почти я накара да се препъне, Гейбриъл я пусна и се отдръпна. Треперейки, тя се обърна към него, за да види дали е намръщен или усмихнат, дали желанието все още тлее в очите му, но той бе само една голяма сянка в тъмното.

Гейбриъл внимателно оправи корсажа ѝ и подреди полите ѝ като отговорна камериерка на някоя дама. Наведе се ниско, за да вдигне шала ѝ и след като го изтупа, го постави на раменете ѝ.

Способността да говори, изглежда, я беше напуснала. Мислите се блъскаха в главата ѝ в необузdana буря от емоции.

Гейбриъл я бе посветил в усещания, които не знаеше, че съществуват до преди няколко минути. Част от нея искаше да заплаче, защото бе спрял. Тя желаше повече от него, от докосването му. И беше казал, че това е началото? Господи, трябваше да се радва, че беше спрял, защото със сигурност щеше да му се отдаде напълно. Само че тогава ще бъде изцяло и наистина компрометирана. А Гейбриъл не би се оженил за нея. А и дори той да го искаше, можеше ли тя да се превърне от напълно неподходяща личност в образец на съвършена херцогиня? Не. Не би могла. Тя бе неподходяща за херцогиня и Гейбриъл ѝ беше казал това на първия ѝ ден в Уолвърест.

Като му позволяваше волности с тялото си, независимо от това колко много им се наслаждаваше, тя се излагаше на същата комбинация от болка, от която се опитваше да предпази Шарлот така настойчиво.

Душевната болка, причинена от това да обичаш някого, който вижда само недостатъците ти.

Звънецът за вечерята прозвуча в далечината. Гейбриъл надникна от скривалището им, хвърли бърз поглед наоколо, после я хвана за ръката и я изведе от тъмнината в широката осветена от свещи зала.

— Отишли са си — каза той, имайки предвид близначките. Обърна се към нея и искрящите му сини очи я пронизваха до дъното на душата ѝ. Хващайки лицето ѝ нежно с ръка, той целуна носа ѝ, скулите ѝ, а после пристисна устни за кратко към нейните. — Заслужаваш повече от прелъстяване в ниша — каза Гейбриъл, докато нагласяше няколко къдрици на главата ѝ.

Най-накрая, на меката светлина, тя имаше възможност да огледа внимателно външния му вид. Все още облечен в черните си вечерни дрехи, той изглеждаше общо взето безупречно, освен леко разбърканата му косата, където бе прокарала пръстите си. Тя, от друга страна, определено се чувстваше омачкана. Сякаш бе облякла роклята си, за да поспи и после просто се е изтъркаляла от леглото и директно е тръгнала за вечеря.

— Ще закъснеем — отвърна тя. — Ти трябва да придружиш леля си. Без съмнение, всички те чакат.

— Нека чакат — каза той и я целуна отново.

Тя се изправи на пръсти, опитвайки се да задълбочи целувката, но той не ѝ позволи и извърна устата си със стон.

— Гейбриъл — каза тя, като сложи ръка на ръкава му. — Трябва да знаеш, макар че дочух близначките Феърборн да говорят за теб, аз не участвах в разговора им... в техния заговор. Никога не съм мислила да се опитвам да променя решението ти.

Лазурният му поглед бе твърд, макар и съмнението да остана в дълбините му.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че присъствието ти тук, Маделин, се основава единствено на желанието ти да спечелиш любовта на брат ми?

— Не — каза тя, осъзнавайки изведнъж, че откакто я бе дръпнал в тъмната ниша, се обръщаше към нея по име. — Не се интересувам от брат ти.

— Тогава искаш да кажеш, че си тук просто, за да предотвратиш клюките и социалното порицание, които неминуемо щяха да последват, ако бе отказала поканата ми?

Той изглежда задраскваше точки в списък, който съществуваше само в съзнанието му.

— Не — отговори тя, като усети как ѝ прилошава, докато той си проправяше път към истината. Нямахте как да знае каква ще бъде реакцията му като разбере. Гняв. Смях. Или по-лошо, съжаление.

Той се изправи в цял ръст.

— Тогава е желанието ти да предпазиш приятелката си от брат ми — заяви той. — Мога само да се възхищавам на предаността ти, независимо че усилията ти ще се окажат безполезни. Ако той избере нея за своя невеста и тя приеме, не можеш да направиш нищо, за да ги спреш.

— Това не е всичко — каза Маделин, игнорирайки нападката му, макар че тя се появи като непредвидена помощ. — Моята мащеха мисли, че аз... работата е там, че тя си мисли... — Маделин погледна към земята, правейки малки кръгови движения с върха на зелените си сатенени пантофки. Като пое дълбоко дъх, тя вдигна брадичката си и го погледна право в очите. — Мащехата ми мисли, че мога да те накарам да пожелаеш да се ожениш за мен.

Той кимна бавно със сериозно изражение. Напрегнатият му поглед бе толкова пряк, че тя се изчерви още повече, макар да знаеше, че лицето ѝ вече е по-червено от косата ѝ. Разбира се, Гейбриъл не каза нищо и я накара да се чувства сякаш току-що му е казала началото на някаква шега и той търпеливо чака да чуе останалата част от нея.

Тя прочисти гърлото си.

— Никога не съм казвала, че съм съгласна с нея и разбираш ли, аз дори се опитах да ѝ обясня колко невъзможна и напълно неразумна е идеята ѝ.

Звънецът за вечерята прозвуча отново и тя продължи да бърбори бързо, опитвайки се каже всичко открито и до край.

— Но не можех да променя мнението ѝ. Когато се омъжи за баща ми...

— Маделин — прекъсна я той, само че тя не спря да говори.

— ... той продаде на семейството ѝ Уилоубрук. Единственият дом, който някога съм имала. Преди смъртта си, баща ми я помоли да ме върне у дома, след като най-накрая осъзна, колко е важно за мен...

— Маделин — каза той тихо. — Предположението на мащехата ти е било правилно.

И тогава тя затвори устата си и устните ѝ сякаш залепнаха. Всъщност, единственото нещо, което изглежда можеше да прави, бе да примигва и да ходи. Остана в това състояние през целия път до гостната, по време на бързото представяне на леля му Юджиния и докато стигнаха до масата за вечеря.

Дали искаше да каже, че го е изкушила към брак? Защото така изглеждаше. Беше ли това хубаво? Подозираше, че отговорът е не. Той очакваше безупречност в маниерите, в облеклото, в речта. А тя бе пълна с недостатъци. Сигурно не го беше разбрала.

Трябваше да остане сама, да помисли, да подреди обърканите си мисли. Да бъде заобиколена от хора, някои от които не познаваше, само я изпълваше с неудовлетвореност. Докато се усмихваше и кимаше с глава учтиво към един познат, който ѝ каза нещо от другата страна на масата, внезапно я обхвана раздразнение. Тя въздъхна, надявайки се, че вечерята ще приключи бързо и без особени събития. Вместо след това да се оттегли в гостната за чай и игра на карти, щеше да се оправдае с главоболие и да се върне в стаята си. Да, това бе великолепна идея.

* * *

Поради някаква грешка в установения ред на ранговата йерархия, лорд Ротбъри беше настанен до Маделин. Докато се опитваше да се преструва на хладнокръвна, каквато съвсем не се чувстваше, графът се втренчи напълно безмълвно в нея и предизвика необичайно и надменно раздразнение у Маделин.

Един лакей постави купичка със супа от фазан пред нея. С ръце скръстени в скута, Маделин се обърна към Ротбъри, мъчейки се да не забелязва неясните очертания на Гейбриъл с периферното си зрение, начело на дългата маса и киселото изражение на лицето на леля му в дясно от него.

— Моля ви, сър, защо ме гледате така втренчено?

— Мила моя — каза Ротбъри провлачено. — Вие положително сте зачервена.

— Тук е топло — посочи тя с рязък тон.

— А косата ви — каза той и пъстрите му кехлибарени очи се вдигнаха към върха на главата ѝ, — със сигурност е разрошена.

Устата ѝ се опъна в тънка линия и тя вдигна лъжицата си.

— Това е проблемът с косата, когато се къдри.

— И какво е това? — попита Ротбъри, изучавайки врата ѝ.

— Кое? — попита тя, вдигайки ръка, за да потърка смутено мястото, което наблюдаваше той.

— Червени следи... — Графът кимна, очевидно съгласен със себе си. — Определено някакво ожулване, сякаш мъж е отъркал челюстта си...

— Предполагам, че е от нервност. Само нервност.

— И устните ви, скъпа моя... — Той се наведе ниско и прошепна: — обзалагам се, че са подути и пулсиращи.

— Сега сигурно ще ми кажете какви големи очи имам.

Той се засмя тихо.

— Не — каза Ротбъри, клатейки светлокестенявата си глава. — Въпреки че са такива. Но ще кажа, че изглеждате така, сякаш току-що сте...

— Моля ви, милорд — предупреди тя, като спря докато поднасяше лъжицата към устата си. — Умирам от глад, наистина, и вашият разговор... забавя задоволяването на глада ми.

— Разбира се — каза той и замахна с ръка. — Предпочитам да ми стане навик да бъда в услуга на дами, които са завладени от сърдечен глад.

Тя кимна разсеяно и довърши супата си.

Когато бе сервирано третото ястие, Маделин осъзна, че се оказва все по-трудно да избягва разговора, като тъпче храна между устните си. Не беше много гладна и ако пийнеше още вино, щеше да изпадне в безсъзнание, преди лакеят да донесе десерта.

Честно казано, тя се чувстваше много горда от себе си в момента. От доста време успяваше старателно да избегне разговора с Ротбъри и изобщо не поглеждаше към Гейбриъл. Е, само веднъж. Добре де, три пъти. Но, слава богу, той не срещна погледа ѝ. Тя не мислеше, че ще издържи, ако се случи. Вместо това, той бе зает да хвърля въпросителни погледи към лорд Ротбъри.

На масата се разнасяше жужене от отделни разговори, но Маделин беше единствената, която не им обръщаше внимание. От

другата страна на Ротбъри седеше Шарлот, а до нея — Тристан. Всеки път, когато братът на Гейбриъл се навеждаше ниско, за да прошепне нещо в ухото на Шарлот, Маделин се накланяше към Ротбъри, за да чуе.

— Мис Хейууд — каза Ротбъри, обръщайки се към нея с парче печено говеждо месо на вилицата си. — Опитвайте се да флиртувате с мен или да чуете разговора вляво от мен?

Тя отпи от виното си. Въздъхна и се взря в красивото лице на графа. Очите му плуваха леко и тя осъзна, че виното е размътило главата ѝ.

— Страхувам се, че подслушвам — призна тя.

Той поклати глава.

— Жалко. Надявах се на първото ми предположение.

Тя хлъцна.

— Моля ви, бихте ли могли да ми кажете... какво точно си говорят?

— О, каква сте непослушна — каза той провлачено с усмивка. — По-скоро бих предпочел да се възползвам от вас, в сегашното ви състояние. Но тъй като Уолвърест със сигурност ще пронизе сърцето ми с ножа си за вечеря, ако се опитам, смея да кажа, че да, бих могъл да ви помогна.

Тя преследваше едно грахово зрънце из чинията с вилица си, докато чакаше Ротбъри да подслуша разговора между лорд Тристан и Шарлот. Беше изкусен подслушвач, помисли си тя, пъхайки граховото зрънце в устата си. Външният му вид никога не би издал истинските му намерения и междувременно дори успяваше да поддържа непринуден разговор с друг граф, седнал срещу него. След няколко минути тя стана неспокойна и дори започна да се тревожи, че е забравил това, което трябваше да направи.

Най-сетне той се обърна към нея.

— След вечеря — прошепна той. — В неговата библиотека. Нещо за някаква книга за редки орхидеи. И тя трябва да носи само боне, очила и чорапи.

— О, не — каза Маделин удивено.

— Почакайте. Добавих последното от себе си. Моя малка фантазия.

— О! Този негодник! Трябва да ги спра. Да спра него. — Тя понечи да погълне още една глътка вино, но чашата беше празна. Почти веднага се появи лакей, който взе чашата ѝ и я замени с пълна. Тя се протегна за нея, но Ротбъри я достигна първи и я постави далеч от обсега ѝ.

— Разбира се, аз никога няма да разваля уговорена романтична среща. Обаче вие не можете да се влачите и да спасявате девизи, с нос заровен в килима.

— Да, разбира се. Прав сте. — Тя се опита да стане, но той я задържа, като притисна ръката си към нейната.

— Поне изчакайте вечерята да приключи — предложи той.

Настанявайки се обратно на мястото си, тя поклати глава, за да я прочисти, тъй като стаята изглеждаше наклонена.

— Мис Хейууд — извика лейди Юджиния от дъното на дългата маса. — До моето внимание достигна информацията, че майка ви е била американка.

Шепотът и мърморенето на останалите гости заглъхна.

При споменаването на майка ѝ, Маделин се изправи в стола си.

— Да, беше. От Бостън.

Лейди Юджиния се усмихна, сякаш току-що бе намерила последното парче от пъзела. Тя се облегна назад в стола си и стисна самодоволно ленена салфетка с цвят на слива между ръцете си.

— Това обяснява изцяло вашата природа, дете.

— Лельо — каза Гейбриъл предупредително.

Около тях група от лакеи отнасяха подносите с предястията и ги заменяха с ястия от малинов крем. Те работеха мълчаливо и усърдно, без да обръщат внимание на нарастващото като противно зловоние напрежение в стаята.

Маделин съжаляваше за количеството вино, което бе погълнала. Трезва, тя би била в състояние да прикрие емоциите си. В момента тя подозираше, че лицето ѝ е като отворена книга.

— И какво точно в моите обноски обяснява произхода ми, милейди? — попита тя и ръцете ѝ започнаха да треперят.

— Ами, вашата склонност към непохватност. Да не говорим за поведението ви. Винаги съм казвала, че можеш да разпознаеш американеца само от начина, по който върви...

— Лельо — отново се чу смразяващото предупреждение на Гейбриъл.

— Винаги извършвате някакво движение — продължи тя с усмивка, — върлинести, отпуснати крайници, които се размятат на всички страни. Въпреки това, аз вярвам, че със строг учител, разбира се, тези недостатъци могат да бъдат изгладени.

Розалинд прочисти гърлото си от другата страна на леля си.

— Лельо, разказах ли ви за разходката, която предстои утре? Ако времето позволява, си помислих, че дамите биха искали да се разходят в...

— И, разбира се, начинът, по който говорите — продължи леля му. — Толкова високо. Една от моите приятелки, покровителка на „Алмак“, ми каза, че никога не ѝ се е налагало да ви помоли да повторите. Вие определено не мънкате, скъпа.

— Лельо Юджиния — изръмжа Гейбриъл през зъби.

Маделин погледна надолу и забеляза разсеяно как лорд Ротбъри избутва пълна чаша вино към нея, очевидно, за да я улесни. Тя обаче не я взе, защото знаеше, че така, както бе подпийнала в момента, никакво количество вино нямаше да е в състояние да намали унижението от това да бъде нарочена за обект на подигравки.

— Но сега виждам защо племенникът ми е решил да позволи името ви да остане в списъка — каза лейди Юджиния, потапяйки лъжицата си в десерта пред нея. — Не е голяма тайна, че по-младият ми племенник се наслаждава на добро...

— Достатъчно! — Гейбриъл удари с юмрук по масата и я разклати. Тежка тишина изпълни стаята и всички очи се завъртяха последователно от херцога към леля му. — Няма да позволя... един от гостите ми да бъде обиждан на масата ми, в дома ми, още по-малко от леля ми.

Един от гостите му. Маделин преглътна, борейки се с изненадващ пристъп на болка. Това ли беше всичко, което означаваше за него? Изведнъж това, което се бе случило в нишата преди вечеря се превърна в позорен спомен.

Лейди Юджиния изглеждаше сякаш току-що е вкусила нещо доста горчиво. Маделин си представи как се е почувствала от очевидното неодобрение на по-големия си племенник.

— Мис Хейууд бе поканена заради нейните уникални качества — заяви Розалинд на висок глас, гледайки Маделин открито, докато говореше. — Тя е изкусен художник, който изработва силуети. И по-важното е, че аз много я харесвам.

Лорд Феърборн се засмя добродушно, изненадвайки Маделин с окуражаващо бащинско намигване.

— Тя със сигурност не е глупава. Тези американци са дръзки до мозъка на костите си. Никога не съм познавал по-оптимистична сбирщина. — Той вдигна чашата си към нея и отпи.

Всички около нея подхванаха разговорите си наново. Чуваше се ниско буботене, докато гостите на масата чуруликаха, мърмореха, смееха се и просто си приказваха, сякаш не се беше случило нищо необичайно. След като вече не бе в центъра на вниманието, Маделин издиша, благодарна за разсейването им, но все още измъчвана заради безразличния начин, по който я бе нарекъл Гейбриъл.

Съвестта започна да я тормози. Как трябваше да я нарича? Своя любовница? Жената на сърцето му? Проститутката в коридора? Усмивайки се кисело, тя поклати глава. Нямаше право да го упреква за думите му. Тя никога не му беше позволявала да я нарича Маделин, въпреки че той го правеше във всеки удобен случай. А и да се обърне към нея по такъв неофициален начин, щеше да предизвика горски пожар от клюки. Но най-малкото би могъл да каже „мис Хейууд“. Тя изпусна една трепереща въздишка.

— Добре ли сте? — попита Ротбъри.

— Да, добре съм. — Може би беше прекалено чувствителна.

Вечерята приключи без повече препятствия. Когато дамите започнаха да се изправят, за да се отправят обратно към гостната за чай и още разговори, джентълмените станаха уважително.

Маделин погледна към Присила, която по-рано бе много доволна да види, че тя пристига със закъснение в гостната, под ръка с херцога. Сега мащехата ѝ привлече вниманието на Маделин и кимна с глава към края на масата, където стоеше Гейбриъл.

Когато се обърна, погледът на Маделин незабавно срещна този на Гейбриъл. Неговият бе собственически и напрегнат и тя потръпна, докато очите му я изгаряха.

Заля я топлина, която изведе на преден план в ума ѝ спомена за целувката му, за ръцете му, бродещи върху кожата ѝ, за порочната

наслада от докосването му. Тя затвори очи. Когато ги отвори секунда по-късно, Гейбриъл я дари с усмивка и кимна. Тя отново почувства онова странно усещане, сякаш той можеше да чете мислите ѝ и тихо ѝ обещаваше от другия край на стаята, че има намерение да я притежава.

Тя преглътна с усилие и погледна настрани, като се преструваше на заинтересувана от разговора вдясно от нея. Трябваше да изпъди всички мисли за Гейбриъл от ума си. Той може и да я искаше, както и тя него, но имаше една безкрайно по-важна задача в момента.

Лорд Тристан имаше намерение да съблазни приятелката ѝ в рамките на следващия час и тя трябваше да го спре.

Когато Ротбъри се отдалечи от масата, Маделин видя, че столовете на Шарлот и Тристан са празни.

Тя огледа стаята, но двойката беше изчезнала. Библиотеката му. Той я бе завел в библиотеката си под предлог, че иска да ѝ покаже някаква книга.

Сега тя стана, извини се и напусна стаята без колебание. Въпреки че знаеше къде се намира частното крило на замъка от обиколката, нямаше представа къде са стаите на лорд Тристан. Тя пое дълбоко дъх и си напомни, че да си пъха носа наоколо беше нейна специалност.

Бе по-трудно от колкото си мислеше.

Всъщност, се оказваше невъзможно. Вече почти час търсеше Шарлот и лорд Тристан, а откриваше само заключени врати и пътища без изход. Ако Негова Светлост бе от тези, които действат бързо, приятелката ѝ със сигурност можеше вече да е прельстена, мислейки си, че предложението за женитба по време на бала ще бъде следващият ход на лорд Тристан.

Остра болка промуши глезена на Маделин, напомняйки ѝ за скорошната ѝ контузия. Тя спря докато болката отшуми, след това въздъхна разочаровано и зави в още един коридор. Изглеждаше, за съжаление, същият като другите, които бе обиколила. С нейния късмет, сигурно обикаляше в кръг. Както и да е, знаеше, че няма кого друго да вини за объркания си ум, освен себе си. Все пак, бе пила твърде много вино на вечеря.

Повечето от коридорите в частното крило на замъка бяха потулени в сенки. Тя хвана по-добре свещника, благодарна, че се бе сетила да го вземе със себе си. Коридорът, който претърсваше в момента, бе дълъг и мрачен, с врати и от двете му страни. Тя се опитваше да ги отвори тихо, но безуспешно. Всички бяха заключени.

Докато вървеше надолу по коридора, си мислеше за Гейбриъл и дали някоя от вратите не водеше към личните му покои. Никога не бе си и представяла, че би могла да изпита такава страст. Той също я бе усетил. Беше ѝ признал. Това бе вбесяващо и вълнуващо, и прекрасно... и не трябваше да се случва никога повече. В какво се беше превърнала? Жена с толкова пропаднал морал, че си мечтаеше за мъж, който я бе възпламенил с огромна наслада и очакваше, кога или дали ще го направи отново?

Тя се опита да пропъди Гейбриъл от мислите си и да се съсредоточи върху мисията си. Обърна се напред и се загледа в сенките. Пантофките ѝ стъпваха леко върху пътеката и тя забърза, когато малката блестяща свещ, която носеше, откри пред нея извивка в

коридора... извивка вместо остър завой. Никога не бе минавала по този път преди.

— Трябва да съм в една от кулите — прошепна тя на себе си.

Стигайки до края, Маделин заобиколи извивката и незабавно се спъна в основата на спираловидно стълбище. Свещникът изтропа върху каменните стълби и пламъкът изгасна. Тя пое дълбоко въздух и очите ѝ се изпълниха със сълзи, защото внезапното падане нарани чувствителният ѝ глезен. Потънала в тъмнина, тя застина на място, за да могат очите ѝ да привикнат с тъмнината и болката в тялото ѝ да отшуми. Прошепна благодарствена молитва, че падна в подножието на стълбите вместо от върха им. В този огромен замък никога нямаше да открие тялото ѝ поне век. Спокойно можеше да се превърне в част от обиколката.

След малко забеляза слаба, синкава светлина, която идваше от върха на стълбището. До ушите ѝ достигна шум от дъжд, биещ по стъкло и тя предположи, че светлината идва от прозорец. Вземайки вече безполезния свещник, Маделин се надигна потрепервайки от болка, след което се заизкачва по стръмните, тесни стъпала. Хладен и ухаещ на дъжд въздух изпълваше коридора.

Краят на стълбището дойде по-бързо отколкото очакваше и пред очите ѝ се откри малка стая. Отляво на нея имаше два тесни прозореца и масивна дъбова врата, с незапалени стенни свещници, разположени от двете ѝ страни. Тя надникна през прозореца, който имаше изглед към уединена градина. Пълната луна блестеше ярко, украсявайки с цялото си великолепие нощното небе, докато пътека черни облаци кръжаха по обширното кадифено пространство около нея и сякаш се опитваха да я погълнат цялата. Едри капки се блъскаха силно и неритмично по стъклата, с обещание за порой.

Маделин пое дълбоко въздух. Приближаваше се, можеше да го усети. Макар че не виждаше нищо друго, освен тъмнина, тя реши да продължи напред. Повдигна тежката кръгла желязна дръжка на вратата и я дръпна. Нищо. Оставяйки безполезния свещник на перваза, тя хвана дръжката на вратата с две ръце и дръпна с все сила. Чу се изпукване и изскърцване, и тежката врата се откряна. Влажен, студен въздух проникна през зелените ѝ кадифени поли и кожата ѝ настръхна.

Пред нея се появи тясно мостче, което свързваше двете кули. Маделин се огледа и забеляза, че въпреки надпреварата на облаците в

небето, всичко останало изглеждаше спокойно. Сякаш нощта чакаше нещо или някой. Тя пристъпи навън и подскочи щом вратата се затръшна зад нея.

— О, не... о, не — промърмори тя и се обърна с намерение да отвори вратата... само че от този край нямаше дръжка. Маделин изстена и подпря рамо срещу нея. — Великолепно. Просто великолепно. От това по-лошо няма накъде.

И тогава заваля като из ведро.

* * *

Можеше да усети аромата ѝ. Или вече просто полудяваше, помисли си Гейбриъл. Бе освободил камериера си, преди да се качи, решавайки да се оттегли по-рано, като се надяваше сънят да му даде убежище от пламенното желание, което го изгаряше. Очевидно бе сгрешил — в момента имаше чувството, че може да усети деликатния ѝ парфюм във всеки проклет коридор в частното крило на замъка.

С резки движения отвърза шалчето си, докато крачеше надолу по коридора, водещ към личните му покои. Предположи, че може би той ухае на нея. Все пак, само преди няколко часа, тя беше в ръцете му и се гърчеше от екстаз. Да, сигурно беше заради това. Напомни си, че по време на вечерята долавяше следи от аромата ѝ около себе си. Това го бе направило разсеян, възбуден и нетърпелив. Докато вечеряха из ума му вилнееха мисли за страстното ѝ тяло, за стенанията ѝ от наслада. Тя бе изключителна. По-прекрасна отколкото си представяше. И той не биваше никога повече да повтаря случилото се.

Гейбриъл подуши отново. Ето пак.

Забави крачка, докато непогрешимият аромат на рози и мента продължи да гъделичка сетивата му. Сетива, които бяха в постоянна готовност — точно като друга част от тялото му — от деня, в който Маделин влезе — или по-точно нахлу — в живота му. Несръчната, очарователна свадливка, на която все се случваше нещо лошо, бе прокарала път към мислите му, а той подозираше, че и към сърцето му.

Поклати глава, опитвайки се да прогони изкусителният аромат в коридора и влезе в спалнята си. Какво безумие беше, че тя се съгласи да остане в Уолвърест. Балът бе след цели два дни. А това означаваше,

че още два дни трябва да издържи прекрасното мъчение, на което го подлагаше присъствието ѝ. Той изрита ботушите си и ги остави настрана, за да бъдат лъснати.

Захвърляйки шалчето си върху червеното кресло, Гейбриъл застана до камината, зад чиято решетка пращеше буен огън, запален от прислугата. Той свали сакото и жилетката си и ги постави на стола.

Скован. Всичко в него бе вдървено. Мускулите му, умът му, членът му. Без съмнение единственият лек, бе да я направи своя. Изцяло и по всеки възможен начин. Щеше да се обвърже с нея и нямаше да има път назад. Можеше ли да направи това? Разбира се, той бе херцог Уолвърест и можеше да прави каквото пожелае.

Гейбриъл се загледа в огъня, докато събличаше ризата, бричовете и бельото си. Те се присъединиха към купчинката на стола и той най-накрая бе гол. И напълно наясно със степента на възбудата си.

Изстена разочаровано и прокара ръка през тъмните си кичури. Погледна през стаята и забеляза умивалника до прозореца, който гледаше към цветната градина долу. Внезапно по прозореца заблъска дъжд, засилен от вятъра.

— Ужасно време — измърмори той и тръгна към прозореца.

Вероятно трябваше да позвъни за вана и да се потопи отново в ледените ѝ дълбини. Изглежда бе единственото нещо, което вършеше работа, макар и временно.

Вместо това реши да полее главата си със студената вода от каната, после отметна мократа си коса назад и попи вадичките, потекли надолу по лицето, врата, ръцете и гърдите му с широка кърпа. Точно когато отваряше очите си, по назъбения парапет на бойната кула отвън премина сянка.

Той примигна, мислейки си, че си въобразява и бързо отхвърли идеята. Закачи влажната кърпа на умивалника и се запъти към леглото си, знаейки, че сънят отново ще му избяга.

* * *

Нищо не можеше да помете напълно и малкото останал дух на човек, както това да го залее порой от леден дъжд. По-мокра и измръзнала, отколкото е била някога през живота си, Маделин се

затича покрай парапета към съседната кула и вратата, която забеляза там.

— Моля те, нека е отворена, моля те, нека е отворена — повтаряше тя докато слизаше по няколкото стъпала, обграждащи кулата. В дъното тя почти извика от радост, когато видя дръжка. Сграбчи я с две ръце и издърпа вратата. Въздишка от облекчение се изплъзна от треперещите ѝ устни.

Тя надникна в стаята. Бе пищно декорирана в нюанси на тъмносиньо и бежово — покритите с коприна стени, плюшеният килим, картините. От ляво имаше подиум с голямо, разбъркано легло с висок балдахин от синьо кадифе. Отдясно имаше богато украсен гардероб, умивалник и масичка. Стаята излъчваше мъжественост и усещане, че принадлежи на някоя важна личност. Но на когото и да беше, в момента го нямаше там. Поне за сега.

В далечния край на стаята пред веселия огън бяха разположени две алени кресла, които мълчаливо я канеха да влезе и да се стопли. Но тя нямаше да поеме този риск, без значение колко силно го желаше. Собственикът на стаята можеше да се върне всеки момент. И можеше да се окаже лорд Тристан.

Тя се втурна вътре, отправяйки се към вратата. Първо трябваше да провери дали води към коридор. Ако бе така, щеше да се скрие там, с надеждата да види кой ще влезе... и дали ще е сам.

По гърба ѝ се спуснаха тръпки — не много по-различни от тези, които чувстваше, когато Гейбриъл бе наоколо — но тя ги приписа на положението, в което се намираще. Протегна се към месинговата дръжка. Вратата се отвори със скърцане и след това се затвори с трясък. Тя бавно вдигна поглед и забеляза, че на нея има петно, намиращо се точно над главата ѝ.

Петното се оказа мъжка ръка — ръката на Гейбриъл — която подпираше дървената врата, за да я държи затворена... и да ѝ попречи да напусне стаята.

— Въпреки че никога не съм се впечатлявал от новата мода да се навлажняват роклите — каза провлачено Гейбриъл и топлината му я обгърна, — намирам, че съм останал без думи от твоята интерпретация. Макар да мисля, че си надминала себе си.

Тя се завъртя и съвсем забрави да диша.

Мастиленочерната му коса беше влажна... и той бе съвсем гол. И напълно възбуден. И се усмихваше дяволито.

Маделин замига като полудяла, за да се възпре да не погледне надолу.

— Ти... ти... — заекна тя.

— Аз... аз... — подигра се развеселено с нея.

Маделин сложи ръка на очите си.

— Ти си гол — обяви тя.

— Да.

— Имам предвид напълно — каза тя и направи жест нагоре и надолу със свободната си ръка.

— Това означава да си гол — отвърна той.

Тя надникна през пръстите си и очите ѝ се снишиха до широките му мускулести гърди, плоския му корем, пъпа му, заобиколен от черни косъмчета слизаци надолу към...

— О, боже мой.

— Маделин — нежно каза той. — Какво правиш в спалнята ми?

— Мис Хейууд — поправи го тя тихо, а ръката ѝ още покриваше очите ѝ. Имаше нещо прекалено интимно в това голият Гейбриъл да изрича кръщелното ѝ име. — Търсих някого и се изгубих.

— О? — дрезгаво отвърна той. — Мен ли търсеше?

— Не, естествено!

— Трябваше да си в леглото си, Маделин, или поне в салона с останалите. Глезенът ти не може да се е оправил толкова бързо.

Тя не обърна внимание на изявлението му и на тъпата болка, която все още пулсираше след падането ѝ.

— Мистър Дивайн — започна тя раздражено. — Не, имам предвид Гейбр... не, искам да кажа, Ваша Светлост, никой...

— Гейбриъл — поправи я той.

— Никой ли не ви е казал, че е страшно неуместно да стоите пред една дама без дрехи?

Тя усети как се накланя към нея, а ръката му все още бе подпряна на вратата. Той ухаеше едва доловимо на вино, сапун и топлина. А на нея ѝ беше толкова студено.

— Маделин — каза той и отдръпна ръката от очите ѝ, — никой ли не ти е казал, колко е скандално да посещаваш спалнята на някой

мъж и то на такъв, който многократно ти е казал, колко много би желал да бъдеш в леглото му.

Въпреки че устните ѝ се опитваха да оформят някакви думи, нищо не се чу. Тя му позволи да махне ръката от лицето ѝ, но все още държеше очите си затворени.

— Трябва да свалиш дрехите си — каза той. — Мокра си до кости и трепериш от студ. Ела до огъня.

И сякаш, за да потвърди думите му по тялото ѝ пропълзяха тръпки. Ако останеше тук — а една немирна част от нея отчаяно желаше това — знаеше какво ще се случи.

— Трябва да тръгвам — каза тя, но гласът ѝ не звучеше убедително дори за нейните уши. Боже, наистина ѝ беше студено.

Гейбриъл се отдалечи за миг и тялото ѝ я предаде, като се наведе към празното пространство. Тогава той я погали с топлата си ръка.

— Трябва да ми кажеш какво те доведе тук — каза той, сваляйки мокрия ѝ шал.

— Вероятно, ако облечеш нещо ще мога да отворя очи.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре.

Тя кимна.

Чу се звук от шумолене на плат върху кожа.

— Вече може да отвориш очи, Маделин.

Тя го направи, а след това ахна. О, той наистина се бе облякъл. Но само панталоните си. Без риза и бос, той стоеше гордо изправен пред нея като красив, могъщ Адонис, черните му кичури бяха разбъркани около лицето му, а проникателните му сини очи я разсъбличаха.

— Много си непринуден с облеклото си — каза тя и сви рамене. — Винаги ли си толкова освободен с жените?

В отговор Гейбриъл бавно поклати глава и се усмихна криво.

Кожата му изглеждаше златна от светлината на камината и погледът ѝ отново бе привлечен от възбуждащата пътечка от косъмчета, която се губеше в бричовете му.

— Маделин...

— Мис Хейууд — отново го поправи.

Той имаше най-прекрасната мъжка уста, която бе виждала някога. Когато ѝ се усмихваше, се чувстваше замаяна и смутена. Господи, как искаше да я целуне.

— Капеш по целия килим — каза той с усмивка и в ъгълчетата на очите му се появиха леки бръчици.

— Съжалявам — смотолеви тя, докато го наблюдаваше да минава през стаята, за да ѝ вземе пухкава бяла хавлия от масата.

— Ще настинеш. Позволи ми поне да ти предложи кърпа. — Той ѝ я подаде, оставяйки пръстите му да се плъзнат по кокалчетата ѝ. — Виждам, че вече не носиш ръкавиците си — каза Гейбриъл, обръщайки ръката ѝ, за да разгледа дланта ѝ. Палецът му погали кожата ѝ.

Тя гръсна глава и прехапа устни заради мъчителната му нежност. Кърпата падна на пода, изплъзвайки се от разпуснатата ѝ хватка.

— Добре. Не виждам следи от наранявания от падането ти върху камъните в Лондон. — Той повдигна отворената ѝ длан към устните си и я целуна, след това направи същото и с другата.

Въпреки студените си мокри дрехи, Маделин мигновено се почувства сгорещена. Само след няколко дни щеше да напусне замъка Уолвърест и вероятно никога повече нямаше да види Гейбриъл. Не искаше последният ѝ спомен от него да бъде случайната им среща в нишата. Колкото и прекрасна да беше тя, глупачката в нея искаше още.

Погледът ѝ се спря на силните му гладки голи гърди.

— Моля те, Гейбриъл. Имам нужда да ме целунеш — каза тя с едва доловим глас.

Той рязко вдигна глава при думите ѝ. Хладнокръвното му изражение и кривата му усмивка бяха изчезнали. Той се взираше в нея с такава страст, че тя забрави да диша за втори път, откакто влезе в стаята му.

Той поклати бавно глава.

— Това, мадам, не мога да направя. — Той пусна ръката ѝ и тя падна до тялото ѝ. — Поискай ми пари, бижута, по дяволите, поискай всичко друго, но не и целувка. Позволи ми да задоволя всяка твоя прищявка... но само една целувка на този етап ще е същинско мъчение.

— Тогава ме люби. — Думите ѝ отекнаха в стаята и дори я изненадаха. — Не очаквам нищо в замяна. Просто ме обичай.

Тишината надвисна тежко между тях. Тя искаше само да повтори „любви ме“, но изглежда, сърцето ѝ говореше по-силно, отколкото ума.

Гейбриъл се изправи и Маделин забеляза пулсиращ мускул на бузата му.

— Осъзнаваш ли за какво ме молиш?

— Да — твърдо каза тя.

Тя наблюдаваше как се движи гърлото му, докато той преглъщаше.

— Осъзнаваш ли какви ще са последиците? Разбираш ли какво означава това?

Тя кимна, не желаейки да мисли как ще се чувства на сутринта за това решение. Гейбриъл направи крачка към нея и се вгледа в очите ѝ. Неизречени, но ясни и за двамата им мисли преминаха между тях.

— Няма да променя решението си — каза тя.

Но той все още се колебаеше. Маделин остана с впечатлението, че ѝ даваше достатъчно време, за да се откаже.

Тя повдигна брадичка, когато палецът му погали бавно долната ѝ устна.

— Чувствата и мислите ти се четат ясно в очите ти — каза той.

— Бил съм глупак да смятам, че имаш нещо общо с играта на близначките Феърборн. — Гейбриъл пое дълбоко дъх и я заобиколи, а щом застана зад нея, спря. — Неприятно ми е да го призная — каза той разкопчавайки редицата копчета на гърба ѝ, — но нямам силата да ти кажа „не“ и си мисля, че винаги ще е така.

През нея премина наслада, когато той я целуна между лопатките на раменете ѝ.

— Тази рокля... предполагам, че е на мащехата ти. — Дъхът му погъделичка фините косъмчета на врата ѝ, когато се приближи до нея.

Тя кимна и прочисти гърлото си.

— Наистина я харесвам. Само дето ми е малко тясна. — И тогава мислите ѝ се разпръснаха, защото той смъкна мокрото зелено кадифе до кръста ѝ. Студената ѝ кожа се стопли веднага — от топлината на огъня и в очакване на неговото докосване.

— Изглеждаш прекрасно, въпреки че сигурно щях да те намирам за прелестна, дори да бе облечена в чувал.

— Прекрасно? Е, не съм сигурна за това.

— Аз съм. — И наистина беше. От момента, в който я забеляза в градината си, Гейбриъл си я бе представял облечена и съблечена по най-различни начини. Мокра или суха. Изцапана с кал или току-що изкъпана. Облечена в най-хубавата червена коприна или гола, изпотена след доста дивото им любене. Беше си я представял по всички

възможни начини. — Колкото по-бързо те съблечем — каза той, промушвайки пръсти под ризата ѝ, — толкова по-бързо ще те стоплим.

Тя покри гърдите си с ръце. Да бъде прелъстена от Гейбриъл в тъмната ниша бе едно, но да се съблече при силната светлина на буйния огън бе съвсем различно нещо. Колкото и да ѝ беше студено, тя сграбчи студената си мокра рокля и я издърпа нагоре, притисчайки я до гърдите си.

— Маделин, искаш ли да спра?

— Не, само че... ами, тук е доста светло.

С ръце на раменете ѝ той я обърна към себе си. Очите му бяха изпълнени с желание и нежност, когато каза:

— Все още не мога да го повярвам, но ми дойде на ум, че нямаш абсолютно никаква представа, колко красива си в действителност.

И тази нейна черта я правеше още по-прекрасна. Той я изчака да пусне роклята си. Когато го направи и събу пантофките си, той хвана ръцете ѝ и ги постави на голите си гърди.

Стегнатите мускули потръпнаха под пръстите ѝ, когато го погали по изваяните му рамене, по ръцете и топлата плът на гърдите му. Щом стигна до корема му, кожата му се изпъна в отговор. Тя направи кръгче с върха на пръста си около пъпа му.

Дъхът му секна и тя погледна нагоре, за да види лицето му. Очите му бяха затворени и той преглъщаше конвулсивно. Докато стоеше там с мократа си рокля нещо в Маделин се промени. Изведнъж тя се почувства могъща — заради това, че може да пробуди подобна реакция в мъж като него. И тази сила я направи смела.

Плъзгайки пръсти в колана на бричовете му, тя го издърпа към себе си. С притворени очи, блестящи от желание, той незабавно се приближи към нея. Едната му ръка се озова зад главата ѝ и той плени устата ѝ в една изгаряща, страстна целувка. Не бе нежна. Не бе сладка. Бе всепоглъщаща и деспотична. Гореща и бърза. Отново и отново устата му се скланяше към нейната, като даваше и вземаше, увещаваше и я поглъщаше жадно.

Държейки нежното ѝ тяло притиснато към своето, той плъзна свободната си ръка надолу по гърба ѝ, а след това още по-надолу, галейки извивката на дупето ѝ. Когато тя отвори уста със стон, той мушна езика си вътре, галейки копринената ѝ сладост. Тя му отвърна с такава пламенност, че го накара да потръпне от удоволствие.

Сърцето на Гейбриъл заблъска в гърдите му. Никога през живота си не бе изпитвал такава липса на самоконтрол. Силата на желанието му го изуми.

Свежият ѝ аромат на цветя бе опияняващ. Чувстваше я толкова добре, толкова мека в ръцете си. Нежната ѝ молба да я люби, да я обича... по дяволите, той не бе сигурен, че заслужава скъпоценния дар, който тя му предлагаше.

Маделин изпъшка и той простена в отговор. Гейбриъл плъзна пръсти в предната част на долната ѝ риза, защото искаше да свали надолу тънката копринена материя, но тя се разкъса под големите му ръце, така че той я разкъса докрай и я хвърли на пода. Ръцете ѝ погалиха гърба му, подтиквайки го да се приближи. Горещата му твърда възбуда се притисна към мекия ѝ корем.

Експлозия от усещания избухна в Маделин. Силните му ръце бяха навсякъде. Галеха гърба ѝ, преплитаха се в косата ѝ, разпръсвайки безшумно фиби по килима. Мокрите ѝ червени кичури паднаха на раменете ѝ, оставяйки влажни следи по гърба ѝ, но тя не им обърна внимание. В действителност това само увеличи красотата на усещането да бъде гола в ръцете на Гейбриъл.

Щом той обхвана гърдите ѝ и ги целуна, тя въздъхна леко и главата ѝ се отпусна назад.

С устни все още върху нея, той прошепна:

— Ммм. Толкова си вкусна.

Затваряйки очи, тя можеше единствено да кимне рязко, макар че думите му я развълнуваха.

Той пое втвърденото зърно в устата си и лениво завъртя езика си около него. Тя изстена, когато възбудата се спусна от мястото, което той докосваше, надолу до влажния център между бедрата ѝ.

Бе облечена само в копринените си чорапи и жартиери, когато той бутна единия ѝ крак, карайки я да се възкачи върху бедрото му. След това Гейбриъл плъзна ръката си между телата им, галейки я нежно между женствените ѝ извивки с пръстите си. Движенията му накараха Маделин да скимти нетърпеливо.

— Нямам търпение да те вкуся тук — пресипнало прошепна той и се усмихна на пъшкането ѝ.

Не можеше да се спре. Никога преди това не бе изпитвал подобно блаженство. Да има Маделин в ръцете си, бе като да е в Рая.

Тази красива, непринудена, чувствителна жена.

Той освободи крака ѝ и заедно се отпуснаха на килима пред огъня. Застанаха на колене един пред друг и Гейбриъл обхвана гърдите ѝ, правейки кръгове около зърната ѝ с палеца си.

— Моля те, Гейбриъл — прошепна тя, докато чувствените тръпки преминаваха през нея.

Той наклони глава и гризна ухото ѝ, после шията ѝ, преди да се премести надолу и да се притисне към гърдите ѝ. Чак след като тя се разтрепери от нужда, той пое едно от твърдите ѝ зърна в устата си. Със стон Маделин прокара пръстите си през копринената му коса, задържайки го там. Той смучеше едната ѝ гърда, докато подръпваше зърното на другата и отвърщаше със стон на всеки малък звук на удоволствие, който тя издаваше.

Когато ханшът ѝ започна да се извива от желание, той я положи по гръб, разстилайки косата ѝ около нея като ореол. Улови ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ, като ги притисна към мекия плюш на бежовия килим, а след това плени устата ѝ с още от своите целувки. После отпусна тялото си отстрани, за да не я притиска.

Маделин се опита да издърпа ръцете си от неговите и той веднага разхлаби хватката си.

— Искам да те докосна — каза тя и като протегна надолу ръката си колебливо прокара пръсти по възбудата му. Той задиша учестено. Тя се отдръпна намръщена. — Какво обърках?

Подсмивайки се леко, Гейбриъл въздъхна и след това осея с целувки лицето ѝ.

— Прекалено хубаво е — прошепна той и се плъзна по надолу, прокарайки пътечка от целувки по шията ѝ.

Тя погали широкия му гръб, докато той продължаваше по-надолу, притискайки се в гърдите ѝ. Горещият му език се редуваше да дразни ту едното, ту другото зърно. Тя изстена и той ѝ отвърна със стон, който бе задушен от влажната ѝ кожа върху устните му.

Топлите му вещи ръце я извайваха, оставяйки всеки сантиметър от плътта ѝ като жигосана от докосването му. Той преплете едната си ръка в косата ѝ, а другата плъзна по извивката на корема ѝ и продължи по-надолу, докато дългите му пръсти не се потопиха между влажните ѝ гънки с бавен, безмилостен ритъм, който накара ханша ѝ да се раздвижи нетърпеливо.

Гейбриъл знаеше, че няма да издържи още много, ако не побърза, но искаше да го направи идеално за нея. Трябваше да е търпелив, да се наслаждава на всеки миг от това божествено отдаване. Нейното и неговото.

— Гейбриъл. — Тя ухапа устните си, стенийки. Несъзнателно, Маделин разтвори по-широко бедра. — Чувствам... нетърпение. Нуждая се от нещо.

Сдържайки се, Гейбриъл пое в ръка члена си и потърка върха му в отвора към нейната женственост. Той се усмихна порочно на стона ѝ от наслада.

— От това ли се нуждаеш?

Тя кимна.

— Ммм-хмм.

Той се намести и влезе в нея бавно, докато заглушаваше стоновете ѝ с еротични и дразнещи целувки. Възнамеряваше да напредва бавно, но Маделин инстинктивно повдигна крака и ги склучи около кръста му, като притисна стегнатият му задник с настойчив натиск.

Гейбриъл се отприщи. Той се заби дълбоко в нея с един тласък и след това спря, позволявайки ѝ да свикне с него. Не се наложи да чака дълго. Треперейки от напрежение да се сдържа и да не мърда, когато всичко, което искаше, бе да се плъзне в топлата ѝ влажност, докато и двамата се разпаднат от удоволствие, той освободи устата ѝ и се вгледа в очите ѝ. Тя дишаше тежко, лицето ѝ бе зачервено от желание и... тревога?

— Какво има? — прошепна Гейбриъл също дишайки тежко. — Какво не е наред?

Тя ухапа долната си устна, която бе подута и зачервена от целувките му.

— Това ли беше? Свърши ли?

Мускулите на лицето му се отпуснаха на момента. Той се усмихна и поклати глава.

— Не — каза той, правейки кръгчета около слепоочието ѝ с палците си.

Тя се отпусна под него.

— О, добре.

Той целуна устните ѝ.

— Нараних ли те?

— Малко — отговори тя, — но мисля, че вече мина. Помръдни леко, за да видим.

Той го направи и челюстта му се стегна от силното въздържание.

Изгарящата болка избледня бавно и Маделин изстена, когато я завладя приятно чувство. Такова, което я караше да копнее, бе Гейбриъл да са раздвижи отново. Усещането от тежестта му върху нея бе божествено. Тя погледна в сините му очи, които блестяха от желание и се наслади на удоволствието да го има дълбоко в себе си. Каква прекрасна декадентска картина представляваха само, този красив, тъмнокос, мускулест мъж покрил нейното доста по-меко тяло. Краката ѝ увити около кръста му с нежна подчиненост, плътта им, блестяща на светлината от камината.

Той прокара пътечка през устните ѝ с език, след това захапа игриво шията ѝ, докато Маделин започна да се извива под него. Той се отдръпна бавно, само за да нахлуе отново дълбоко в нея. Тя изстена името му, забивайки пръсти в ханша му.

И той повтори многократно това мъчение, отново и отново, отдръпвайки се почти напълно, а после нахлувайки в нея отново. Темпото му беше влудяващо, удоволствието — стряскащо прекрасно.

— ... толкова е хубаво, толкова съвършено — със стон прошепна той.

Потърси устата ѝ и потопа езика си с дълбоки тласъци в нея. Тя изстена сладко в устните му и той не можеше да издържа повече.

Забиваше се отново и отново в нея, а телата им се движеха заедно в безпощаден, древен ритъм. Бедрата ѝ го държаха плътно прилепнал до нея.

Маделин изстена, завладяна от екстаз. И тогава изумителна вълна от невъобразимо блаженство се изсипа върху нея и тя извика името му. Потен и с изопнати мускули, Гейбриъл продължи се движи върху нея, удължавайки оргазма ѝ замайващо дълго.

Той прошепна името ѝ и свърши с един дълбок тласък, изливайки семето си в нея с гърлен стон. И сега телата им трепереха от напрежение, докато и двамата се опитваха да си поемат дъх.

След един дълъг миг той излезе от нея и я обърна на една страна. Сгуши се зад нея, за да може тя да се възползва напълно от топлината на камината.

— Искаш да повярвам, че си мил, като ми оставяш пълния достъп до топлината на огъня — каза тя, наслаждавайки се на тръпките минаващи по нея, докато Гейбриъл я целуваше по врата. — Но истината е, че — изкикоти се тя, — и ти си толкова прегрял, като мен. Милият ви жест граничи с жестокост, сър.

Той се подсмихна тихо, захапвайки ухото ѝ.

— Беше прекрасно, Гейбриъл — прошепна тя.

— По-хубаво от това да танцуваш валс?

Тя се разсмя.

— Много по-хубаво. Защо?

— Защото долових колебание в думите ти.

— Е, това е само защото... имам чувството, че не бях много активна. Ти ми достави толкова голяма наслада, а аз не знам как да направя същото за теб.

— Повярвай ми — каза той, като я целуна по рамото, — ако ми бе доставила малко повече удоволствие, със сигурност щях да умра.

— О — каза тихо тя. — Сериозно ли?

— Напълно. — Той нежно потърка наболата си брада между лопатките ѝ и тя въздъхна. — Тръгна си веднага след вечерята — прошепна той. — Защо?

— О, боже мой! Шарлот! Забравих! — Маделин се опита да скочи на крака, но Гейбриъл постави ръка на ханша ѝ, за да я спре.

— Какво си забравила?

— Лорд Ротбъри ми каза, че брат ти е имал планове да се срещне тайно с приятелката ми.

— Значи за това разговаряше с този пъдпъдък.

— Пъдпъдък? — Тя поклати глава. — Гейбриъл, трябва да вървя. Трябва да ги спра.

— Да не искаш да кажеш, че не си открила личната му библиотека? — Когато тя се обърна по гръб, опитвайки да се изплъзне от хватката му, той прехвърли дългия си мускулест крак върху нейните.

— Не. Така успях да се заключа навън на бойницата. — Маделин присви очи. — Откъде знаеш, че трябваше да се срещнат в библиотеката му?

— Защото там ги открих. Наблюдавах ги, когато напуснаха, проследих ги и след това... накарах Тристан да обмисли действията си.

— Наистина ли?

Той кимна и погали с устни рамото ѝ. Тя потрепери от нежното докосване и се обърна с лице към огъня с усмивка. И му повярва.

— Благодаря ти — прошепна.

— Ммм-хмм — смотолели той, придърпвайки я по-близо. — Точно сега си представям, как доста отегчената мис Грийн седи до задрямалата си майка.

И се чуди къде, по дяволите, съм се изгубила, помисли си Маделин със смесица от съжаление и паника. Някак си, тя успя да отблъсне тези чувства. Точно сега искаше да се наслаждава на приятната възбуда от великолепните мигове, които бе споделила с Гейбриъл, защото знаеше, че утре щеше да изглежда по-малко като прекрасно сливане на души и повече като една огромна грешка.

Дъждът валеше като из ведро по прозорците, които гледаха към градините. Въздишайки със задоволство, тя затвори очи. Унесена от топлината на огъня, мекотата на килима под тялото ѝ и мускулестият мъж зад нея, който бе обвинил покровителствено ръце през кръста ѝ, Маделин заспа дълбоко.

Сънува, че е обвита в море от топлина, където мъжествени пръсти чертаеха възбуждащи пътеки по гръбнака и извивката на ханша ѝ. Сънува, че е завита с тежки одеяла и повдигната срещу стена от сила и мускулести ръце, които нежно я крепяха близо и в безопасност. Най-накрая сънува, че я поставят на легло от слонова кост и как потрепери от рязката липса на топлината, към която се бе притискала допреди малко. Тя се намръщи и закопня за завръщането ѝ, дори и когато заспиваше дълбоко.

Гейбриъл се наведе и целуна смръщеното чело на Маделин.

— Определено спиш дълбоко — прошепна той, докато издърпваше завивките до брадичката ѝ.

Когато се върна в спалнята си, след внимателна проверка на местоположението на гостите си, той не се поколеба да занесе Маделин до стаята ѝ. За щастие, лейди Хейууд се бе заиграла сериозно на вист, твърде разсеяна, за да забележи колко дълго я няма Маделин. Само Шарлот изглеждаше разтревожена от продължителното отсъствие на приятелката си. И така, Гейбриъл мушна една от ризите

си през главата на Маделин, за да я облече, уви я в тежко копринено одеяло и я занесе до стаята ѝ, като мина по рядко използвани коридори.

Дъждът бе спрял и луната грееше ясно в нощното небе. Меката светлина падаше върху лицето на Маделин и Гейбриъл трябваше да се пребори с копнежа да се присъедини към нея в леглото. В нейно присъствие той се чувстваше удобно и някак... завършен, а го очакваше само студеното му, самотно легло.

Маделин въздъхна и се обърна на една страна с лице към него. Той не можа да устои и се усмихна. О, как искаше да бъде в тази стая, когато тя се събуди. Да я прегърне, да я люби отново. Надяваше се, че ще се сети да скрие ризата от прислужницата или всеки друг, който би могъл да я види, преди да се е облякла на сутринта.

Застанал до ръба на леглото ѝ, той се наведе над заспалото ѝ тяло и я целуна по носа, по бузите и най-накрая по ъгълчето на устата ѝ, където имаше една самотна луничка. Какво, по дяволите, си бе мислил? Той обичаше лунички.

Гейбриъл се изправи и сви рамене. В мислите му се прокрадна притеснение. Толкова много неща можеха да се объркат, преди да оправи нещата. Някой може да го бе видял с Маделин на ръце, или да го види сега, докато напуска стаята ѝ. А тя как щеше да обясни състоянието на роклята и разкъсаната си долна риза? По дяволите, щеше да хвърли ризата в огъня веднага щом се върне в стаята си, а що се отнася до роклята ѝ... Ще си поговори с прислужницата и ще види какво може да се направи.

Той неохотно се запъти към спалнята си. Беше без значение, дори море от клюки да залее стените на замъка на зазоряване. Нека така да бъде. Вълна от собственическо чувство премина през него. Маделин бе негова. И той щеше да я направи такава по всички възможни начини.

Още на сутринта щеше да помоли несъвършената Маделин да стане неговата съвършена съпруга.

На следващата сутрин на вратата на спалнята ѝ се почука. Маделин се намръщи и се надигна от тоалетката.

Облечена в бледорозова дневна рокля с бяла горна пола, на която бяха избродирани розови цветя, тя изглеждаше като безгрижна, добродетелна млада дама. Напълно в противоречие с действителността. В светлината на деня, тя се чувстваше похабена от срамното си отдаване предната вечер.

Минавайки покрай високото огледало, тя се намръщи на себе си. — Ти си необуздана жена — измърмори с отвращение.

Какво си бе мислила? Съвестта ѝ извика, че отговорът е болезнено ясен. Обяснението бе съвсем просто — практичният ѝ ум се бе поддавал на желанията на сърцето ѝ. И сега — тя преглътна въпреки болката в гърлото си — бе празна обвивка на една безнадеждно влюбена жена в мъж, който никога нямаше да отвърне на обичта ѝ, нито да я вземе за жена.

Но можеше да я направи своя любовница. В действителност тя напълно очакваше да ѝ го предложи. И разбира се, тя щеше да му откаже.

Маделин въздъхна и хвана студената месингова дръжка на вратата. Нямаше смисъл да съжالياва за миналото. Бе взела решение и трябваше да намери утеха в спомените от единствената им страстна нощ. Никога нямаше да му позволи да я докосне отново.

Тя отвори вратата и имаше само секунда да го разпознае и едва да ахне, преди Гейбриъл да я сграбчи. Той я притисна към себе си и обхвана врата ѝ. Уханието на сапун и топъл мъж я обгърна, докато устните му опустошаваха нейните с яростна атака. Другата му ръка притискаше кръста ѝ към високата му мускулиста фигура и всичките ѝ опасения от предишната нощ се разпадаха от дивия му ентузиазъм.

Тя повдигна натежалите си ръце и ги обви около слабия му кръст. Когато езикът му се потопи в устата ѝ с лениви движения, по тялото ѝ се спусна позната упоителна топлина, която се събра ниско

между краката ѝ. Силната му ръка се плъзна надолу, обхвана дупето ѝ и я притисна към възбудата му. Дълбоко, страстно желание — наполовина болка, наполовина удоволствие — завилия из предателското ѝ тяло.

И тогава той прекъсна целувката, оставяйки я да се чувства празна. Тя потуши неподходящия за една дама стон на неудоволствие, който се надигна в гърлото ѝ.

Той притисна носът си до нейния и се усмихна.

— Добро утро, ангел мой.

— Добро... добро утро — запелтечи тя.

Гейбриъл целуна носа ѝ и отстъпи крачка назад, за да я огледа.

— Боже — каза той, любувайки ѝ се. — Носиш една от собствените си рокли? Изглеждаш абсолютно зашеметяваща. Обаче предпочитам да те виждам гола.

— Ш-ш-шт! — Тя го удари по широките гърди. — Някой ще те чуе. — Тя надникна през рамото му и се огледа в коридора. — Или ще те види.

— И какво от това? Нека.

— Да не си полудял?

Небесносиният му поглед се сведе към нея и тя примигна към него с учудване.

— Нещо ми казва, че съжаляваш за онова, което се случи снощи.

Лицето ѝ пламна от смущение.

— Какво правиш тук?

— Ах — каза той и кимна сякаш бе решил нещо. — Наистина съжаляваш.

Това не беше съвсем вярно; нещата бяха доста по-сложни. Но тя нямаше да обсъжда въпроса с него пред спалнята си, където всеки момент някой можеше да мине по коридора и да ги види заедно. В зависимост от това, кой и на какво точно стане свидетел, Гейбриъл можеше да бъде принуден да постъпи почтено и да ѝ предложи брак. А брак, изграден само на задължение, бе нещо, което тя не можеше да понесе.

Маделин го бутна по масивните му гърди, за да го изкара в коридора. За щастие, той отстъпи при леките ѝ побутвания, защото ако в действителност не бе искал да помръдне, тя знаеше, че няма начин да го измести дори със сантиметър.

Внимателно, за да не издаде звук, тя затвори вратата на спалнята зад себе си.

— Това не е нито мястото, нито времето да обсъждаме подобни неща — каза тя, ненавиждайки факта, че думите ѝ не звучаха никак твърдо.

— Каж ми — прошепна той и нави кичура коса, който се бе изплъзнал от прическата ѝ около пръста си, — някой видя ли те в моята риза? — Той целуна къдрицата.

По кожата ѝ пропъзляха тръпки. След това сведе глава над ключицата ѝ и постави три целувки там.

— Не — прошепна тя, когато зъбите му дръпнаха дантелата на корсажа ѝ.

Това бе отчасти истина. Тя беше успяла да я набута в гардероба си преди Джени да дойде да ѝ помогне с банята. Но по-късно Джени я бе намерила, докато прибираше шалове, които се нуждаеха от почистване. Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите им, но тя запази мълчание и продължи да помага на Маделин да се облече. Джени се осмели да повдигне въпроса само веднъж. Тя попита къде е зелената кадифена рокля. Маделин не отговори и прислужницата не продължи да настоява.

— Ела — прошепна срещу гърлото ѝ Гейбриъл. — Искам да ти покажа нещо.

— Мисля, че вече съм го виждала. — И как искаше да го види отново.

Тя усети усмивката му срещу кожата си.

— Не е това, което си мислиш.

Господи, само ако знаеше какво си мисли тя. Топлината и уханието му, играта на устните му по кожата ѝ, начинът, по който зъбите му хапеха ухото ѝ в момента... я караха да мисли само за това колко много ѝ се искаше да бъде гола и отново да се извива в екстаз под него.

— Каквото и да желаеш да ми покажеш, ще се наложи да изчакаш — отвърна тя, прокарвайки пръсти през копринената му черна коса.

— Защо? — изръмжа той.

— Защото всички трябва да се съберем до половин час в цветната градина за разходка, а после на чай. Мащехата ми и

семейство Грийн ще дойдат да ме вземат.

Той се отдръпна от нея, а в погледа му, под натезжалите клепки, се четяха топлина и желание.

— Ще те върна, преди да дойдат да те търсят.

С тези думи той хвана ръката ѝ в своята и я поведе надолу по коридора.

И като слабохарактерна глупачка тя тръгна с него без борба.

Когато минаха стълбището за прислугата, Маделин се обърна да погледне към него.

— Няма ли да минем от тук? За да сме дискретни? — попита го тя предпазливо.

Той поклати глава и един гъст кичур падна и покри едното му око като превръзка. Днес челюстта му бе покрита с едва набола брада, която я изпълни с копнеж да усети докосването на драскащите му бузи до голата си кожа. Висок и мускулест, облечен с елегантните си дрехи, тази сутрин той изглеждаше като изтънчен джентълмен. И как ѝ се искаше той да се отърве от тях, за да го види отново в пълното му голо великолепие. Оценявайки го тайно, очите ѝ се плъзнаха по самото му, което бе скроено така, че да му приляга съвършено, подчертавайки широките му гърди и рамене. Тя прикри една изпълнена с желание въздишка.

По-скоро отколкото очакваше, двамата застанаха пред широка врата от махагон. Маделин издиша и мускулите на раменете ѝ се отпуснаха. За нейна изненада не срещнаха никой от другите гости, само една прислужница, която държеше погледа си сведен. Въпреки това Маделин не бе обнадеедена. Като се имаше предвид колко бързо се разнесе новината за ужилването ѝ от пчелата, тя очакваше до края на деня цял Йоркшир да знае, че е била забелязана да се разхожда сама с херцога.

Гейбриъл пхна дълъг ключ в ключалката и вратата се отключи. Той я отвори широко, давайки ѝ знак с другата си ръка да влезе в тъмната стая. Маделин мина покрай него и щом топлината на тялото му проникна през роклята ѝ, в тялото ѝ забушува вълна от усещания.

Ярката светлина на обедното слънце бе блокирана от тежките брокатени завеси на високите прозорци, които се намираха отдясно. Но все пак в стаята проникваше слаба светлина, която позволи на

Маделин да разгледа стената с портрети от ляво. Гейбриъл я бе завел да види частната галерия.

Тя се обърна към него, за да му се усмихне. Той ѝ отвърна със същото, макар че в неговата усмивка се четеше ясно чувствено обещание.

— Икономът ми намери ключа си — провлачено каза той.

— Разбирам — каза тя и се обърна да разгледа внимателно портрета на младо момиче в бяла рокля с множество воали, което стоеше на едно пиано. Ръцете ѝ деликатно докосваха клавишите, а късите ѝ черни къдрици се спускаха около раменете ѝ.

— Майка ми на пет години — каза той.

— Толкова е красива. Много приличаш на нея — тихо каза Маделин.

— Ти приличаш ли на майка си?

Тя направи несигурен жест и сви рамене.

— Предполагам. Загубих я, когато бях малка и споменът за нея вече е избледнял. Страхувам се, че някой ден няма да мога да си я спомня въобще.

— Нямах ли нейни портрети?

— Имам една скица, която направих, когато бях на седем и още една, която нарисувах по спомен, когато бях на дванадесет. Излишно е да казвам, че не съм надарена художничка. Много по-добра съм в изработката на силуети.

— Нямах ли нейна миниатюра? Нищо?

Тя му се усмихна тъжно.

— За жалост не и при мен. Опасявам се, че всички са в Уилоубрук. Или поне бяха там. — Маделин усети познатото парене на сълзите, които винаги се появяваха, когато мислеше за майка си и за това колко много жадуваше да види лицето ѝ, топлите ѝ очи, които винаги грееха от топлина и любов.

— Сигурно ти липсва ужасно — каза той, успял да разчете мислите ѝ.

Или по-скоро, реши Маделин, те се четяха по лицето ѝ.

— Да. Така е — каза тя, преглъщайки с усилие. — Любовта на майката е незаменима.

Маделин се премести, за да разгледа портрета на смеещо се бебе. Сините очи и широката му беззъба усмивка бяха нарисувани толкова

изкусно, че сякаш можеше да се чуе смеха, идващ от портрета. Присви очи, за да прочете златната табела в основата на рамката. И както очакваше, там пишеше: „Гейбриъл като бебе“.

— Баронесата няма ли да ти позволи да се върнеш и да вземеш нещата на майка ти? — попита Гейбриъл и дълбокият му глас отекна през стаята.

— Не — отвърна категорично тя. — Къщата бе продадена на нейното семейство преди смъртта на баща ми. А те не са от типа хора, които ще погледнат отвъд собствените си нужди и желания, за да признаят, че аз може да копнея да се върна там и да взема нещата й, дори моите вещи, портретите и други подобни.

— Значи не си се връщала откакто баща ти ви е накарал да се преместите в Лондон, когато си била на осем?

Тя кимна.

— Вещите ти все още може да са там, прибрани на тавана или захвърлени в някоя барака — предположи той.

— Съмнявам се — каза тя и поклати отчаяно глава. — Но съм склонна да се надявам. — Думите й бяха посрещнати с мълчание и Маделин се зачуди какво си мисли Гейбриъл. Тя се спря пред голям портрет на красива чернокоса жена с познати леденосини очи. Жената се усмихваше ведро с пълничко бебе в скута си, което стискаше палеца й в дундестото си юмруче. Отдясно до тях бе клекнало младо момиче с красота, равна на тази на майка й, чиито розови устни бяха почти нацупени. От другата страна на седящата майка стоеше хубаво момче на около десет години. Брадичката му бе вдигната предизвикателно, а в сините му очи блестеше обещание за бъдеща арогантност. Гейбриъл. Това трябваше да е той.

Маделин се усмихна широко и се обърна да го погледне. Той стоеше в сенките, а широките му рамене се облягаха срещу затворените врати. Наблюдаваше я решително и тя се престори, че жадното му изражение е само част от нейното въображение.

Умът я слушаше, но тялото й се разпали в отговор.

Тя посочи портрета.

— Толкова си сериозен за такова младо момче.

Той кимна бавно, без да отделя очи от лицето й. Тялото й се напрегна от очакване. Мисълта, че я е довел тук по други, по-греховни подбуди се заигра със съвестта й. Не биваше да й се иска той да я

желае отново, но бе така. И тя го желаше — докосването му, дори само компанията му.

— Никога не съм се усмихвал много. — Гласът му бе като тихо мъркане в сенките.

— Не бъди глупав — отвърна тя, приближавайки се към следващия портрет и междуременно отдалечавайки се от него. — Ти се смееш постоянно.

— На теб — призна той, — с теб, заради теб.

За кратък миг очите ѝ срещнаха неговите, но тя бързо се изчерви и отклони поглед. Маделин пристъпи, за да разгледа по-внимателно портрета на намръщена млада дама, чието сурово изражение я караше да изглежда по-стара, отколкото беше. Лейди Юджиния на млади години, без съмнение.

Следващият портрет незабавно заинтригува Маделин. Изглежда бе на майка му, макар и на по-стари години. Ужасно слаба, херцогинята се усмихваше, въпреки че красотата, която ясно преобладаваше в другите нейни портрети, я нямаше. На нейно място се бе настанила дълбока тъга, която майка му не бе успяла да скрие. Маделин се обърна и въпросът, който искаше да зададе, остана неизречен.

Когато Гейбриъл проговори, думите му бяха тихи, но остри:

— Скърбеше заради брака си — въздъхна той дълго и тежко, сякаш бремето, което носеше на раменете си временно бе вдигнато.

Маделин го чакаше търпеливо да продължи.

— Първоначално баща ми стоеше зад нея в портрета, въпреки че той не е присъствал, когато е рисуван. След като той почина, майка ми накара да го махнат от картината, тъй като в действителност никога не е бил там. Имам предвид буквално и метафорично. Съюзът им не бе основан на любов, което е обичайно в такива случаи. — Той спря и поклати бавно глава. — Въпреки това майка ми дълбоко обичаше баща ми. Той никога не отвърна на чувствата ѝ, но това не я спря да се надява, че един ден ще го направи.

— Баща ти никога ли не е показвал привързаността си към нея?

— Не, наистина. Имаше много любовници. — Той поклати глава с презрение. — Бях на училище толкова често, че дори аз не забелязвах колко дълбока е депресията на майка ми, докато една година не се

върнах от Итън за празниците и не я видях бледа, отслабнала и оживяваща се единствено пред децата си.

В Маделин се надигна тъга.

— Сигурно да я видиш така ти е причинило голяма болка. — Погледът ѝ прескочи отново към портрета и се върна към Гейбриъл. Изражението му бе сдържано, но тя забеляза скръбта му. — Трябва да те попитам... защо пазиш изложен този портрет на майка ти, ако ти причинява болка? Защо просто не го свалиш и не оставиш само тези, на които е била щастлива?

— Наречи го сантиментално, ако искаш, но честно казано е тук, защото ми напомня за безспорната сила на любовта... и пагубните последствия, когато не е споделена. — Той въздъхна и размърда рамене срещу вратата. — Когато бях на петнадесет се заклех никога да не причиня подобна болка или да я преживея. Мислех си, че всичко, което трябва да направя, е да пазя сърцето си от обвързване. — Очите му потъмняха, сякаш тялото и умът му се стремяха към нея. — Само че наскоро ми хрумна колко безполезно ще се окаже това. А и аз не съм като баща ми.

— Къде са неговите портрети? — попита тя.

Бързата промяна на настроението му я караше да се чувства малко нервна. Но може би все пак не бе смяната на настроението му, помисли си тя. Може би внимателното ѝ разглеждане на портретите и въпросите ѝ само го разсейваха, макар и временно, от истинските му намерения.

— Има много малко — каза той. — Повечето са в коридора, който води към кабинета ми. — Той се отблъсна от вратата. Обърна се и ги заключи вътре. — Баща ми не харесваше портретите си.

— О? Защо?

Той сви рамене и се наведе към нея.

— Никога не бе доволен от крайния резултат. Обвиняваше художника, че го е обрисувал неблагоприятно или някаква подобна глупост.

Маделин погледна косо към Гейбриъл, мислейки си, че оттам трябва да е наследил естественото си чувство за възискателност. Тя пристъпи отново и почти се спъна в крака на един стол. Заобиколи го и си помисли, че може да свърши добра работа, като го държи настрана от нея.

С бавни, подчертани крачки, Гейбриъл стигна до стола и след това я изненада, като седна, вместо да се приближи към нея. Щом изпъна дългите си крака напред, Маделин хвърли поглед към здравите му мускулести бедра, обути в плътно прилепнали черни бричове. Тя се замисли за опияняващото усещане от силното му мъжествено тяло, притиснато срещу нейното.

— Той бе перфекционист... — Гласът на Гейбриъл заглъхна, отвличайки вниманието ѝ от порочните ѝ размисли.

Очевидно бе планирал да продължи с разговора им, но спря, веднага щом забеляза желанието, горящо в очите ѝ.

Гейбриъл прибра краката си и сложи ръце на облегалките на стола.

— Ела насам, Маделин.

Колко още можеше да се приближи до него? Ако направеше още една стъпка надясно, щеше да се сблъска с бедрото му.

Както изглежда, той искаше точно това, защото я хвана за ханша и бързо я дръпна в скута си. Безцеремонната твърдост на бедрата му срещу мекото ѝ дупе, я накара да изстене тихо. Тя погледна към устата му, после към присвитите му сини очи, знаейки, че суровият глад, който се четеше в тях, е равен на нейния. Гейбриъл се наведе към нея и дъхът им се смеси.

— Целуни ме — прошепна той.

И Маделин не можа да направи нищо друго, освен да се подчини на нежната му команда. Облягайки се на топлата му гърд, тя потърка устните си в неговите. Той не помръдна, а само отвори очи, наблюдавайки я леко.

Не можейки да понася липсата му на отговор, тя отново притисна устните си към неговите и плъзна длани по широките му гърди. Срамежливо прокара езика си по долната му устна. Той си пое дъх едва забележимо и това ѝ показа, че не е толкова неподатлив на докосването ѝ.

— Още — чу се дрезгавата му команда.

Притваряйки очи тя го целуна отново, по-дълбоко, пъхайки езика си в топлата му уста, за да си поиграе с неговия. Той изстена. Ръката му бавно се плъзна по бедрото ѝ, след това тръгна нагоре към корсажа ѝ и обхвана едната ѝ гърда. Хиляди искрици наслада се разпръснаха из

нея, когато той потърка с палеца си твърдото връхче. Тя се настани поудобно в скута му, желаейки отчаяно да я целуне страстно.

И тогава Гейбриъл взе нещата в свои ръце, целувайки я със свирепостта на умиращ от жажда мъж. Той пъкна език в устата ѝ, вкувайки я, показвайки ѝ с целувката си, че тя бе негова и винаги ще бъде. Между бедрата ѝ се надигна силен копнеж и тя стегна мускулите си в отговор. Изскимтя от силното желание и той ѝ отвърна със стон. Ръцете му станаха по-изискващи, скитаха по дупето ѝ, по гърба ѝ, обхванаха главата ѝ, докато той опустошаваше устата ѝ. Трепет обхвана тялото ѝ, а ударите на сърцето ѝ туптяха в ушите ѝ.

Гейбриъл напълно изгуби контрол. Трябваше да я има. Сега и завинаги. Ако му откажеше, със сигурност щеше да експлодира. С необузdana жажда той издърпа корсажа ѝ надолу, докато гърдите ѝ се освободиха, след това прекъсна целувката им и ухапа врата ѝ.

— Това е прекрасна рокля — каза той и плъзна ръка по гърба ѝ, после продължи по раменете и след това надолу по ръцете ѝ, които го бяха сграбчили. — Ще бъде ужасно от моя страна да я смачкам, не мислиш ли?

Главата ѝ се отпусна назад, докато устните му се спускаха все по-надолу.

— М-машехата ми я мрази. Каза ми... — тя изстена, когато Гейбриъл прокара езика си по зърното ѝ — че в нея изглеждам дебела.

— Греша — прошепна той и засмука едната ѝ гърда, а после и другата. — Ти си съвършена.

Маделин имаше чувството, че се разтапя в ръцете му, тялото ѝ трепереше от желание. Щом Гейбриъл я побутна, тя не се поколеба да промени позицията си, за да го възседне на стола. Той ѝ помогна и избута полите ѝ до кръста ѝ.

Обхвана дупето ѝ и устата му отново потърси нейната за още една мокра, топла и необузdana целувка. Маделин знаеше, че това, което прави е грешно, но тогава усети как нещо в душата ѝ се освободи. В този миг, когато устните му бяха върху нейните, очаквайки отдаването ѝ, тя окончателно му подари сърцето си.

Опиянен от усещането за гъвкавото, пищно тяло на Маделин, увито около него, Гейбриъл плъзна големите си ръце по покритите ѝ от чорапи колене и след това по голите ѝ бедра. Усмихна се срещу устата

й, когато тя изстена от удоволствие, щом той направи малки кръгчета с палците си по меката плът от вътрешната страна на бедрата й.

Маделин го сграбчи за раменете и впи пръсти във вълнения плат на сакото му, когато тъмната му глава се спусна надолу и остави топла следа по извивката на шията й. Провирайки пръсти през копринените му черни кичури, тя се задъха щом той отново насочи вниманието си към гърдите й. Гейбриъл я целуваше и облизваше безмилостно, докато я придържаше към себе си, обхванал я през кръста. Тя се залюля към твърдата му възбуда.

— Разкопчай бричовете ми — каза той срещу врата й.

Маделин бързо се подчини. Справи се доста непохватно, но той бе освободен.

— Виждаш ли какво ми причиняваш? — попита Гейбриъл, повдигайки бедрата й без усилия.

Маделин инстинктивно насочи възбудата му към себе си.

— По този начин ли ще...?

— Именно — измърмори той срещу гърлото й. — Възнамерявам да ти покажа всички възможни начини, дори това да ме погуби.

Ръката му си проправи път през притиснатите им тела към чувствителната плът, скрита в гънките й и я гали, докато тя не се разтрепери от желание. Когато задиша все по-бързо и стоновете й станаха почти неистови, Гейбриъл се заби в нея с един силен тласък.

Тя отвори уста, за да изстене и той я улови в разтърсваща душата целувка. Задъхан от желание, той се поколеба, изчаквайки я да свикне с него и призова всичките си сили, за да не свърши в следващата проклета секунда. Нейното удоволствие бе на първо място. Без него, собственото му не означаваше нищо.

За негова изненада Маделин бе тази, която започна да се движи първа срещу него. Тя сграбчи главата му и той се наведе към гърдите й.

Вълни на божествена наслада се разляха в Маделин. Удоволствието, което се надигна в нея, бе толкова опияняващо, че през главата й мина мисълта, че може да продължи да прави това до безкрай.

Гейбриъл я подложи на сладко мъчение, като й позволи да направлява ритъма сама. Когато дишането й се учести и започна да трепери върху него, той не можеше да се сдържа повече.

Обхванал кръста ѝ с големите си ръце, Гейбриъл я притисна я към себе си и повдигна бедра с плавен устрем. Тя се задвижи срещу него без никакви задръжки и напълно отне дъха му. Извика името му в мига, когато той изстена нейното и заедно потръпнаха от силата на освобождаването си.

Докато тя трепереше върху него, той нежно целуна страните ѝ, а след това постави лека целувка и върху устните ѝ. Маделин се страхуваше, че пулсът ѝ никога няма да възвърне обичайния си ритъм. Гърдите на Гейбриъл се повдигнаха и спускаха срещу нейните с мощен ритъм. Маделин се наслаждаваше на усещането от допира до твърдия му гърден кош и осъзна удивено, че го желае отново.

Тя не знаеше, че и Гейбриъл се чувстваше по същия начин. И щеше да я има отново, това той знаеше със сигурност, но първо имаше много по-важна работа за довършване.

— Трябва да те попитам нещо — прошепна след няколко дълги мига, докато ѝ помагаше да оправи корсажа си.

Маделин праметна единия си крак така, че да седне в твърдия му скут. Щеше да стане права, ако краката ѝ не трепереха.

Тя вдигна поглед към него и видя проблясъка на съмнение и нерешителност в очите му. През ума ѝ незабавно премина лошо предчувствие. Тя отблъсна внезапно надигналата се паника. Ето, започва се, помисли си тя.

Гейбриъл не би могъл да я помоли да стане негова съпруга. Тя бе „шокиращо неподходяща“. В действителност това бяха точните думи, които ѝ каза в оранжерията. Не, не можеше да бъде неговата херцогиня. Но нищо не го спираше да поиска от нея да му стане любовница.

И все пак тя знаеше, че не може да го вини, ако поиска подобно нещо. Беше спала с него. Два пъти.

Поведението ѝ напоследък бе така нехарактерно за нея, толкова необуздано и без умисъл за последиците, че тя твърдо реши, че тези любовни истории съвсем не са чак толкова хубаво нещо. Кой би се стремил към чувство, което го кара да се държи импулсивно и го подтиква да захвърли през прозореца здравия разум, за да се отдаде на всепоглъщаща страст?

Маделин се измъкна от скута му, въпреки че той се опита да я задържи там. Тя се изправи разтреперана и приглади полите си,

мъчейки се да игнорира буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ от сдържан плач.

Искаше ѝ се да грабне този миг и да го запази, преди да бъде съсипан — преди той да го съсипе. Любенето им бе красиво и безценно и ако Гейбриъл кажеше тези болезнени думи, тя знаеше, че няма да може да ги понесе. Можеше да се примири с безбройните прикрити обиди от леля си, можеше да издържи безкрайно дългия списък от слабости, които нейната мащеха ѝ преписваше, но не би могла изтърпи болката, която щеше да ѝ причини Гейбриъл, ако я помоли да му стане любовница и нищо повече. Да чуе от мъжа, когото обича, че е достатъчно добра, за да развратничи с нея, но не и за да се ожени за нея. О, защо ли ѝ трябваше да се влюбва в него?!

Надигайки се в стола, с капки пот по веждите от скорошното им диво любене, Гейбриъл се протегна към нея, но младата жена отстъпи назад.

Маделин отметна кичур коса, който се бе изплъзнал от сложната ѝ прическа.

— Каквото и да трябва да ме попиташ, ще трябва да почака — каза тя, спускайки се към вратата.

— Не мога да чакам — отвърна Гейбриъл. Сбърченото му чело ѝ показва, че бе объркан от внезапната промяна в държанието ѝ.

Тя се задъха, уплашена, че той просто ще избълва думите.

— Нямахте ме твърде дълго, трябва да вървя — бързо каза тя. — Не биваше да го правим отново. Беше грешка. — Когато дръпна дръжката на вратата и не успя да я отвори, си спомни със закъснение, че той бе заключил и ключът е в него.

Само след миг Гейбриъл се появи до нея, очевидно оправил бричовите си. Сложи ключа в ключалката и я погледна, изглеждайки едновременно объркан и загрижен.

— Грешка. От какво се страхуваш, Маделин? — прошепна той и отвори, но облегна ръката си на касата на вратата, пречейки на отстъплението ѝ.

— От теб — отвърна тя, след което се мушна под ръката му и избяга надолу по коридора, без да се обръща назад.

— Погледът му не се откъсва от теб от мига, в който стъпихме в градината — прошепна Шарлот щом завиха в една от сложните алеи на цветната градина на Уолвърест, с нисък жив плет, висок едва до коляното.

— Въобразяваш си — отвърна Маделин, свивайки рамене.

Надяваше се, че изглежда силно съсредоточена върху миниатюрния лабиринт пред нея. С нещо подобно на отчаяние, тя се потруди пътят им да не се пресече с този на Гейбриъл. А това се оказа трудно като Херкулесов подвиг.

Сключил ръце зад гърба си, херцогът се разхождаше бавно, без да придружава никого из лабиринта. Всъщност, Шарлот бе права. С неотлъчна концентрация, той следеше всяко движение на Маделин.

Неосъзнаващи играта им на котка и мишка, другите гости обикаляха наоколо, шепнеха си, смееха се и се наслаждаваха на разходката по павираните алеи. Маделин им завиждаше за спокойствието. Нейното тяло пламна отново от решителния, страстен поглед на Гейбриъл. Не беше нужно да ѝ казват, че я гледа. Тя можеше да го усети.

Страхливката в нея искаше да избяга и да се скрие, или поне да отбегне погледа му, но Гейбриъл не би я пуснал. И ако не престанеше, всички щяха да го забележат.

Тя не успя да се въздържи и обърна очи към него. Погледите им се срещнаха и останаха слети. Дъхът ѝ секна за един дълъг миг и след това тя издиша със свистене. Господи, беше прекрасен. Кожата му изглеждаше като целуната от слънцето, мастиленочерната му коса бе разрошена и блестеше под слънчевите лъчи. Разрошена, без съмнение, от собствените ѝ ръце в галерията. Горещият му, искрящосин поглед сякаш я притегляше и я приканваше без думи да се приближи към него, а тя се чувстваше неспособна да му устои. Въпреки това не помръдна, за да изпълни неизречената му команда и продължи

разходката си с Шарлот. Само че не можеше да откъсне очи от него. Сякаш той я бе пленил с поглед.

И въпреки че не бе много сигурна защо Гейбриъл все още я наблюдава, бе напълно наясно защо тя не може да спре да го наблюдава. Обичаше го.

Обичаше го и това я караше да отбягва както него, така и „въпроса“ му.

Маделин преглътна, мислейки, че той ще отвърне поглед всеки момент. Но така и не го направи. Гейбриъл продължаваше да върви безпогрешно из лабиринта. Крачките му не се поколебаха нито веднъж...

— Ох! — Маделин се спъна в ниския плет, размахвайки ръце и се улови за малко дърво, намиращо се по средата на оградената от живия плет лехичка.

Шарлот ѝ помогна да се изправи и заедно се върнаха на пътеката.

— Господи, Мади! — Шарлот изтупа полите на Маделин и провери дали бе скъсала роклята си. — Добре ли си?

— Д-да. Добре съм — успокои приятелката си Маделин. Очите ѝ се насочиха към Гейбриъл, за да види как бе реагирал той на спъването ѝ. Тайно се надяваше, че ще намери непохватността ѝ за забавна и по този начин ще ѝ даде причина да му се разсърди, но той само повдигна тъмната си вежда.

Шарлот я побутна леко с лакът.

— Знаеш ли какво си мисля?

Маделин я хвана под ръка.

— Хмм?

— Мисля, че горещото му изражение и твоите срамежливи погледи имат нещо общо с това, къде си била снощи след вечеря и днес, когато дойдохме да те търсим, точно преди срещата в градината.

Маделин се сви. Искеше да се довери на Шарлот. Просто не сега и не тук.

— Може ли да тръгнем напред, скъпа? — попита Маделин, когато забеляза, че Гейбриъл се бе запътил към тях.

— Добре — измрънка Шарлот и в тона ѝ се долавяше подозрение. — Кажми... да не би да се опитваш да отбягваш Негова Светлост?

— Тъ... да, ако трябва да съм откровена — отвърна Маделин. — Може ли да вървим малко по-бързо, ако обичаш?

— Разбира се. — Шарлот погледна през рамо и видя със сигурност, че херцогът вече е зад тях. Тя се обърна. — Сигурна ли си, че искаш това? Мисля, че той знае какво правиш и не изглежда да е много щастлив.

— Не ме е грижа — каза тихо Маделин, усмихвайки се фалшиво. — Продължавай да вървиш.

— Мисля, че те е грижа. Или поне трябва. Негова Светлост изглежда така, сякаш иска да... да те целуне. Или да те повали на земята. Вероятно и двете. — Шарлот хвърли още един бърз поглед през рамо. — Обърна се.

— Добре. — Но облекчението ѝ беше краткотрайно, защото той се появи точно отдясно на тях. Да се сблъскат с него бе просто неизбежно.

Разбира се, тя можеше да се обърне и да продължи през онази част от лабиринта, откъдето вече бе минала. Макар че щеше да се наложи да прескочи живия плет като породист кон, за да го избегне. Маделин въздъхна. Това вероятно нямаше да е от полза и само щеше да я накара да прилича на луда. Освен това, нямаше как да го избягва завинаги.

Щом той се приближи, двете приятелки спряха, но Гейбриъл само забави крачка. Опитвайки се да не обръща внимание на начина, по който тялото ѝ тръпнеше от близостта му, Маделин се загледа с особен интерес в камъните по пътеката.

— Мис Грийн — поздрави той.

Шарлот направи бърз реверанс.

— Ваша Светлост.

И тогава, точно когато ги подминаваше, без да ѝ каже и дума, той прокара игриво ръка по тази на Маделин.

Тя остана с отворена уста от неговото безразличие. Искаше да хукне след него, но си напомни, че тя бе тази, която усърдно се опитваше да стои настрана от него. Очевидно, той знаеше това и ѝ показваше, че въобще не го интересува.

Сега тя се обърна да го погледне през рамо. За нейна изненада, той също гледаше назад към нея — сякаш очакваше реакцията ѝ.

— Мис Хейууд — каза провлачено той с крива усмивка.

— Ваша Светлост — отвърна тя, присвивайки очи.

Той спря и се обърна, оглеждайки я от главата до петите.

— Изглеждате великолепно тази сутрин — почти измърка той.

— Вие също — каза тя сковано.

Той наклони учтиво глава.

— Днес направо сияете. Даже сякаш въздухът около вас блещука.

— О?

— Доста омагьосващо, наистина — добави той. — Каквото и да сте правили тази сутрин, че кожата ви да има този здравословен блясък, трябва да продължите да го правите отново и отново.

Тя се изчерви цялата.

— Никога повече.

— Хайде де, мис Хейууд — повлече той. — Толкова лошо ли беше?

— Напротив беше великолепно. Толкова, че се опасявам, че ако го направя отново, може да разбие сърцето ми.

— Може би сърцето ви не е толкова застрашено.

— Имам си резерви — каза тя с рязък тон. С тези думи тя се врътна и продължи по пътя си с Шарлот. Какъв негодник! Очарователен, но все пак негодник. Вътрешно се разтърси от възмущение към самата себе си.

— И така — каза тя на приятелката си, — балът е само след един ден. Дали лорд...

— Какво, за бога, беше това? — попита Шарлот с разширени от удивление очи.

— Кое? — примигна Маделин невинно.

— Не се преструвай на безразлична пред мен — смъмри я Шарлот. — Мога да позная един флирт, а това си беше точно такъв. И за какво, дявол да го вземе, говорихте?

— Шшт, някой ще те чуе.

— Добре. Но няма да пазиш тайните си завинаги от мен. Обещавах ли?

— Обещавам — повтори послушно Маделин, въпреки че Шарлот я гледаше с недоверие. — Сега, кажи ми, дали лорд Тристан е дал някакъв знак коя ще избере за своя съпруга?

Шарлот прехапа устната си.

— Въпреки че не е споменавал ничие име... по време на вечерята той ми каза, че много харесва очите ми...

О, боже.

— ... и че ако бил мой любим, никога нямало да му омръзне компанията ми — завърши Шарлот с лека усмивка.

Маделин погледна към мястото, където лорд Тристан се разхождаше, хванал под ръка Хариет Бийчъм.

— Ако бях на твое място, скъпа Лоти, не бих обръщала голямо внимание на ласкателствата му. Макар че ти наистина имаш прекрасни очи и на мен ми е много приятно в твоята компания.

— Знам, че не трябва да му вярвам — каза Шарлот докато приближаваха изхода на лабиринта. — Само че... има нещо в начина, по който ме гледа понякога. Сякаш... ме харесва.

— Повярвай ми — каза Маделин. — Мисля, че това е нещо, с което мъжете от рода Дивайн се раждат и не трябва да се ласкаем, мислейки, че сме единствените, които са удостоени с техния обожавашъ взор.

Сърцето на Маделин се качи в гърлото ѝ като погледна напред и видя, че Гейбриъл чакаше в края на лабиринта.

Изглеждаше сякаш чака нещо.

Тя се молеше на Бога да не чака нея.

Отляво на тях се издигаше стената на замъка, покрита с бръшлян, а отдясно очарователна пергола, по страните и свода, на която се бяха увили все още неразцъфнали орлови нокти. Маделин се намръщи замислено. Единствената възможност изглежда, бе да мине покрай Гейбриъл. Или това, помисли си тя, или трябваше да мине през изящната пергола.

Маделин се намръщи, докато го приближаваше, мислейки си глупаво, че ядосаното ѝ изражение ще го накара да размисли.

Херцогът изчака Шарлот да го подмине и да бъде пресрещната от брат му, преди да застане на пътя на Маделин.

Тя погледна надолу щом той хвана ръката ѝ.

— Ако не дойдеш веднага с мен — каза Гейбриъл и твърдят му тон предизвика тревога в нея, — няма да имам друг избор, освен да те помъкна със себе си като дивак.

Поемайки дълбоко дъх, тя погледна в студените му сини очи и разбра без съмнение, че не блъфираше. Щеше да го направи.

Тя въздъхна и кимна леко, позволявайки му да я поведе настрана от другите, които излизаха от лабиринта и отиваха да пият чай под високата върба. Дори и някой да ги видя да напускат заедно, никой не каза нищо. Засега.

Тя усети как ръката му се напрегна под нейната, когато я поведе навътре в уединението на перголата. Орловите нокти, пълзящи по решетката от двете им страни и над главите им, образуваха висок тунел, пропускащ само тук-там проблясъци от слънчевата светлина.

В гърлото на Маделин заседна буца. Обстановката беше така романтична и усамотена. Птиците наоколо чуруликаха весело, бръмченето на пчелите издаваше, че нямат търпение цветовете да се отворят. Да, прекрасен ден, без изгледи за дъжд, слънце в изобилие — точно такъв ден, човек би си спомнял с удоволствие в предстоящите зимни месеци.

Тя направи кръг с върха на обувката си върху ситния чакъл, а Гейбриъл бръкна в сакото си сякаш, за да извади нещо.

О, за бога, Гейбриъл, просто ме попитай вече и разбий сърцето ми.

Тя усещаше студения въздух върху кожата си и ѝ се прииска да бъде обгърната от топлината, която откриваше в прегръдките му. Знаеше, че не би ѝ отказал, но отхвърли копнежа настрана. Изпъна гръб, решена да скрие чувствата си зад хладна фасада. Да, това може и да бе идеално място за предложение за женитба, но бе ужасно място да разбие сърцето ѝ. Което щеше да ѝ се случи веднага, след като Гейбриъл намери онова, което търсеше и проговори.

За нейна изненада, той свали дантелената ръкавица от лявата ѝ ръка с едно плавно движение. Тя нямаше време дори да ахне. Навеждайки се над ръката ѝ, той целуна кокалчетата и след това пръстите ѝ.

По неясна причина, Маделин на мига си спомни онази вечер в неговата градина, когато Гейбриъл бе коленичил пред нея, предлагайки ѝ да провери раната на коляното ѝ.

Той прочисти гърло. Примигвайки срещу него, тя се намръщи на изражението му. Изглеждаше нервен. На бузата му пулсираше мускул, а в ясните му сини очи проблясваше нерешителност. И точно в този миг, тя си помисли, че той изглежда повече като момче, отколкото като мъж. Маделин се загледа в него учудена. Един мастиленочерен кичур

падна и се нави над окото му. Той прокара раздражено ръка през косата си, опитвайки се да я сложи в ред, но кичурът падна отново.

— Маделин...

Ето, започва се, замисли се тя обзета от паника. Как щеше да му каже „не“? Какво се очакваше да му отговори, за да не го обиди, въпреки че неговият въпрос щеше да обиди нея? И защо, за бога, изобщо трябваше да я интересува? Трябваше ли да бъде учтива? Да плаче? О, нямаше съмнение, че тя определено ще ридае като пеленаче. Но се надяваше това да стане в уединението на спалнята ѝ.

— Маделин, ще... — той прочисти гърло — ще станеш ли моя съпруга?

Изумена, тя можеше само да примигва срещу пръстена с квадратен диамант, който той държеше в дланта си. Фасетите улавяха прокрадналите се слънчеви лъчи и камъкът хвърляше искрящи отражения.

— Надявам се да ти харесва — каза той. — Беше на майка ми, а преди това на нейната майка. Семейна ценност е.

— С-съпруга? — Маделин се олюля.

— Кажй нещо — помоли я той и се засмя нервно.

— Съпруга?

Гейбриъл се изправи, след това се усмихна на една страна и всичко в нея се разтопи.

— Кажй нещо друго.

— Сгреших — отвърна тя тихо, все още объркана. — Аз... аз мислех, че ще ме помолиш да ти стана любовница. — Тя не мислеше, че е възможно, но сърцето ѝ заби още по-бързо. Имаше чувството, че ще изскочи от гърдите ѝ.

Гейбриъл поклати глава и ѝ се усмихна по онзи, вече толкова познат и очарователен начин — сякаш я мислеше за най-скъпото и обичано същество на земята.

— Защо? — попита той, галейки бузата ѝ с външната страна на пръстите си.

Когато тя не му отговори, Гейбриъл първо затвори очи, а след това ги отвори бавно, оставяйки я с впечатлението, че е направил свой извод и не го е харесал.

— Решила си, че взех девствеността ти, без да мисля да поема отговорност? Решила си, че само страстта е привлякла вниманието ми

към теб?

Тя можеше само да отваря и затваря уста. Думите му я смутиха.

— Мили боже — каза той, прокарвайки ръце през косата си. — Ако това беше всичко, можех да легна с която и да е, за да задоволя желанието си.

— Аз... аз мислех, че просто съм удобна.

— Сгрешила си — отвърна той твърдо. Той поклати объркано глава. — Любовница? Не мислиш ли, че заслужаваш повече? Искам да споделя живота си с теб, Маделин, да бъдеш до мен, не просто в леглото ми. — Той повдигна ръката ѝ до устните си и целуна пръстите ѝ. — Стани моя съпруга.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя издаде странен дрезгав звук, когато каза:

— Но от мен ще излезе ужасна херцогиня.

Той кимна и се усмихна.

— Помислил съм за това, разбира се, не е нещо, което не може да оправим.

Устните ѝ спряха да треперят. Вътре в нея, някъде около сърцето ѝ, нещо се пречупи.

— Да оправим? — попита тя.

— Първо, разбира се, трябва да ти вземем мерки за няколко нови рокли. Тъй като не съм запознат с особеностите на дамската мода, ще оставим това на Розалинд.

Всяка негова дума разбиваше по една тухла и крехката ѝ новооткрита радост се сгромолясваше.

— Разбира се — отсече тя.

— И ще доведем учител...

— За да ме обучава на подходящо поведение и държание, подобаващо за новата ми издигната позиция в обществото.

— Точно — каза той, наблюдавайки я предпазливо, докато тя издърпваше ръката си от неговата. — Колкото и очарователна да те намирам, не можем да допуснем новата херцогиня Уолвърест да пада в езерца из провинцията...

За секунда си помисли, че той се шегува с нея. Думите му звучаха толкова нелепо. Но той не спираше да говори, разбивайки сърцето ѝ на парченца.

— ... според мен ще си готова за първото си представяне в обществото като херцогиня Уолвърест не по-късно от следващия сезон.

— Боже, оптимизмът ти е ласкателен — отвърна тя, без да се старае да крие сарказма си.

Той не го пропусна.

— Маделин, не може да претендираш, че ще паснеш без помощ в това отбрано общество.

— Може би не искам да „пасна“ — каза тя, ненавиждайки как трепереше гласът ѝ.

Челюстта му се изопна.

— Не можеш да ми се сърдиш, че искам да се чувстваш удобно в новото си обкръжение. Аз съм израснал сред тези хора. Висшето общество няма да приеме несръчния ти маниер за очарователен или склонността ти да казваш и правиш каквото мислиш за освежаващи, като мен. Те ще те разкъсат на парчета. Ще открият всяка твоя грешка, докато не се окажеш оголена и беззащитна под коравосърдечните им погледи.

Стискайки зъби, тя издърпа ръкавицата си от ръката му.

— Няма да се омъжа за теб. Така че, можеш да спреш да се притесняваш веднага, Гейбриъл.

— Държиш се непрактично — сопна се той.

— Ти искаш да ме поправиш. Да ме направиш по-добра. — Тя сложи ръкавицата си с резки движения. Трепереше от болка и гняв. Не можеше дори да се успокои достатъчно, че да говори.

Сълзите, които изпълваха очите ѝ, заплашваха да прелеят. Тя се завъртя рязко и излезе от перголата, поемайки в обратна посока на останалите, които се събираха за чая. Но чу зад себе си стъпки и разбра, че Гейбриъл я следва по петите.

— Маделин — извика той. — Къде отиваш?

— В спалнята си, а след това вкъщи... или поне обратно в Лондон.

— Ти просто бягаш и се криеш отново — каза той ядосано. — Вразуми се, Маделин, и остани с мен.

— Няма — каза категорично тя, без да си направи труда да се обърне. — Не мога.

След тези думи стъпките на Гейбриъл спряха. Тя продължи да върви, усещайки погледа му върху гърба си. Трябваше ли винаги да е

напълно наясно с вниманието му, да усеща присъствието му? Неспособна да търпи това повече, тя вдигна полите си и побягна.

По лицето ѝ се стекоха сълзи и тя си спомни за всички тези години и всички взети назаем рокли, които Присила ѝ бе натрапвала, опитвайки се да накара тялото ѝ да изглежда по-слабо и изправено. Замисли се за всички соарета, на които ѝ бе наредено да говори колкото се може по-малко, за да не изложи мащехата си, като изрече някоя не много остроумна забележка. Замисли се за всичките пъти, когато искаше да танцува, но се криеше зад стената с Шарлот, страхувайки се да не направи грешна стъпка и да разочарова още веднъж мащехата си.

Замисли се и за всички пъти, в които се бе надявала на одобрение, но се озоваваше с празни ръце.

Широка плитка локва се криеше от слънцето до извисяващия се тисов плет и блокираше пътя на Маделин. Тя без притеснение мина през нея, като си мислеше само как да стигне по-бързо до убежището на стаята си. Завивайки зад ъгъла, Маделин се блъсна в стена от мускули.

Тя почти отскочи назад от силата на сблъсъка. Той едва помръдна — само се протегна към гърба ѝ, за да я предпази от падане.

— Милорд — каза Маделин и примига изненадано, взирайки се в златистия поглед на Ротбъри. — Не ви видях.

— И на мен така ми се стори. Не и като вървите с такова бързо темпо.

— Ако ме извините — каза тя набързо, като не искаше графът да забележи, че плаче. Твърде късно, защото отпуснатото му, леко развеселено изражение се промени в твърда, мъжка загриженост.

— Случило се е нещо. Какво?

— Нищо. Добре съм — отвърна тя с усмивка, макар че лицето му потрепваше пред зора ѝ, заради сълзите.

Ротбъри извади бродирана кърпичка от джоба си. Тя я взе и издуха носа си. След като приключи и я сгъна, Маделин понечи да му я върне, но той отказа, като поклати глава, гледайки кърпичката така, сякаш бе заразена с чума.

Той я измери с изпитателен поглед.

— Е, сега, след като... се почистихте, кажете ми какво мога да направя, за да ви помогна?

Тя се изсмя тъжно.

— Не можете да ми помогнете, сър.

— Дали това има нещо общо с онзи надменен херцог, който отказва да ми позволи да ухажвам сестра му?

Тя кимна и след това хлъцна.

— По дяволите — каза той с въздишка. — Вие сте влюбена в него, нали?

Тя сви рамене, не желаейки да обсъжда личните си чувства с човека, който ѝ бе предложил миналата година, а след като му бе отказала, ѝ бе отправил покана да сподели леглото му като негова любовница.

— Да го вземат мътните, мислех, че все още имам шанс. — Той поклати глава мрачно. — Упорит глупак, това е той — промърмори Ротбъри, докато изправяше панделката на бонето под разтреперената ѝ брадичка. — Не оценява вашия дух и спонтанност, предполагам. Но не се притеснявайте, мила моя.

Тя избърса бузите си с опакото на ръцете си.

— Какво искате да кажете с това, „не се притеснявайте“?

— Всичко, от което се нуждае един стар вълк, е малко тласък в правилната посока — отвърна Ротбъри с хитра усмивка и намигване.

— Не знам какво имате предвид и не мисля, че трябва да се замесвате в това, милорд. — Тя мина покрай него. — Но ви благодаря — каза през рамо. — Хубав ден.

— Хубав ден — отвърна той с пресметлива нотка в гласа. — И не се плашете, захарче. Ако изиграя картите си правилно, до утре вечер ще моли за ръката ви.

— Не разчитайте на това — промърмори тя, знаейки достатъчно добре, че графът не може да чуе отговора ѝ.

Почувствала се внезапно изтощена, Маделин поклати глава. Не, тя никога нямаше да се ожени за Гейбриъл. Само щеше да го разочарова и да огорчи себе си. За разлика от всички останали, тя се харесваше точно такава, каквато беше. По-скоро би танцувала жига върху хлъзгав покрив, отколкото да се промени, за да се впише в идеала на някого. Дори и заради мъжа, когото обичаше.

* * *

Двадесет минути по-късно Маделин седеше на ръба на леглото си в крилото за гости. С тежка въздишка, тя се втренчи в няколкото рокли, които бе сгънала, за да бъдат опаковани за пътуването, макар да знаеше, че все още не може да си замине от Уолвърест. Не и когато предстоеше бал утре вечер. Никога нямаше да остави Шарлот, за да се погрижи за себе си.

Вратата на спалнята ѝ изскърца и тя разбра, че някой влиза без предупреждение. Вдигна поглед и видя мащехата си да стои на вратата със скръстени пред тесния ѝ гръден кош ръце и извити надолу устни, като на снизходителен монарх.

— Плакала си — каза рязко Присила, влизайки в стаята.

Маделин притисна ръце към горещите си бузите. Въпреки че не бе плакала от почти десет минути, знаеше, че по лицето ѝ личат следите от неотдавнашния плач.

— Ще премина направо на въпроса — каза Присила, спирайки пред нея. — Какво по-точно се е случило? И не се прави на глупава — видях двамата да си тръгвате сами и сега те намирам тук да плачеш като бебе.

Нямаше смисъл да ѝ противоречи, но Присила никога не е била човек, на когото може да се довери. Мащехата ѝ винаги бе отхвърляла притесненията и желанията ѝ, сякаш тя не бе по-значима от досадна муха. Затова тя остана смълчана, взирайки се в скута си.

— Ще ми кажеш какво става и то веднага — избухна Присила.

— Той ми предложи — каза Маделин с тънък глас, ужасена каква ще бъде реакцията на мащехата ѝ при тези новини.

— Предложение! Мили боже! Маделин, винаги съм се надявала и мечтала за това. — Присила обви ръцете си около нея си и я завъртя в кръг. — Това е по-хубаво, отколкото някога съм си представяла. Херцог! О, не желая нищо повече!

— Аз му отказах — отвърна Маделин, а гласът ѝ бе по-тих и от шепот.

Присила замръзна при тези думи.

— Какво? О-отказала си му?

Но Маделин не успя да обясни. Как може някой като мащехата ѝ изобщо някога да разбере защо тя не можеше да се ожени за Гейбриъл?

— Ти си напълно побъркана — заяви Присила с разгневени и невярващи очи.

— Не съм — отвърна спокойно Маделин. — Просто желая да се омъжа за човек, който ме обича такава, каквата съм.

— Такава, каквата си! — Присила се засмя горчиво. — Кой би могъл да обича една маса с различни крака, тесте с по-малко карти, книга с липсваща последна страница.

Маделин преглътна бучката, заседнала в гърлото ѝ. Знаеше, че ако се опита да се защити, това само ще доведе до по-язвителен смях.

Присила поклати глава неодобрително.

— Каква загуба. Какво проклето възмутително създание. — Тя отмести поглед от нея, като кършеше ръце, докато обмисляше какво да прави. — Добре тогава — каза тя, след като пое дълбоко дъх. — Мисля, че все още имаме време. Разбира се, той може да бъде прилъган да повярва, че ти просто се правиш на сдържана. Вероятно бих могла да го убедя да те попита отново.

— Не!

Една толкова проста дума бе хвърлена между тях, но Маделин я каза с такава упорита сила, че Присила се отдръпна назад, сякаш бе зашлевена. Въпреки това, вярна на себе си, баронесата се хвърли обратно към нея буквално за секунди, приближавайки се толкова до Маделин, че носът ѝ едва не се допря до нейния.

— Когато за първи път те срещнах, плачеща и мрънкаща заради загубата на майка ти, аз видях потенциал. Знаех, че можеш да бъдеш ценна за мен. Представи си разочарованието ми, когато открих, че си неблагоприятна непохватна госпожица, а сега и нещастна глупачка! Тази възможност ни пада от небето и ти ще захвърлиш всичко на вятъра, ей така!

Изведнъж Маделин отново се почувства като малко момиченце. Тя прехапа устни, докато несигурността я връхлиташе.

Загубата на майка ѝ на осемгодишна възраст бе оставила огромна празнина в сърцето ѝ. Когато баща ѝ се ожени отново след една година траур, тя бе търсила безусловно приемане и любов от новата си мащеха, но нейната студенина бързо я бе попарила.

Нужни бяха само два месеца, за да осъзнае, че никога няма да успее да се хареса на тази постоянно недоволна жена. Но това не намали болката ѝ, нито голямата празнина от липсата на майка ѝ.

— Обичала ли си ме някога? — попита Маделин.

Присила отстъпи назад и присви очи, сякаш обмисляше въпроса. Когато заговори, думите ѝ бяха студени и пропити със злъчно задоволство.

— Не съм обичала дори баща ти.

Болката в гърдите на Маделин бе заменена с възмущение.

— Тогава защо ме прие? Отговорността не беше твоя. Не трябваше да ставаш мой настойник.

Присила сви рамене.

— Баща ти постави условие в завещанието си, че ако те отгледам, храня и обличам, докато навършиш двадесет и една години или докато склучиш брак, което от двете стане първо, ще получавам по още три хиляди паунда на година. Така че, естествено...

— Естествено — каза Маделин, поразена от нечувствителността на мащехата си.

— И предполагам, че сега е добър момент, да ти кажа за Уилоубрук — продължи Присила и вдигна самодоволно брадичката си.

— Да, относно къщата... — Маделин седна с изправен гръб. — При това положение ще бъде допустимо да предположа, че няма да ми позволиш да живея там, след като провалих твоята „брачна“ мисия. Но бих искала да отида до там, преди да се отправим обратно към Лондон.

Присила, която се обърна и тръгна да излиза от стаята, хвърли презрителен поглед през рамо.

— Няма нужда.

— Давам си сметка, че семейството ти най-вероятно е разчистило къщата в момента, в който тя е попаднала в ръцете ви — каза Маделин, — но искам да погледна сама. Предполагам, че мистър и мисис Уайт все още се грижат за имота.

Когато достигна до вратата, Присила небрежно вдигна рамене.

— Нямам абсолютно никаква представа. Разбираш ли, така се случи, че продадох проклетото нещо точно тази сутрин.

Маделин скочи на крака.

— Какво си направила?

— Продадох я, скъпа. — Присила се усмихна със стиснати устни.

Маделин се разтрепери от ярост и сви юмруци.

— Лъжеш.

— Не, дете. — Присила поклати глава с подигравателно съчувствие. — Изглежда е имало голям интерес към тази празна разпадаща се купчина. С помощта на мистър Аштън, тази сутрин склучих сделка за цена три пъти по-висока от реалната.

След тези думи, лейди Хейууд се завъртя и напусна стаята с вирнат нос, оставяйки Маделин разтреперана, докато напрежението от

събитията през последния час заплаши да я събори и да я превърне в жалка локва от сълзи.

Балът

— Е, как мислиш — промърмори Шарлот зад чашата си с лимонада, — можеш ли да кажеш, че съм напъхала подплънки в корсажа си?

Докато преглъщаше, Маделин се задави и се изкашля. Те стояха до бюфета, а въртящите се двойки танцуваха кадрил зад гърба им. Потупвайки леко устата си с ъгъла на ленена салфетка, тя прочисти гърлото си и кимна с благодарност на преминаващия джентълмен, който я потупа леко по гърба.

— Вече съм добре, благодаря ви — изграчи тя. Изчака, докато мъжът и дамата му продължат танца си, преди да се обърне обратно към Шарлот.

— Е — побутна я приятелката ѝ. — Можеш ли да кажеш?

Маделин хвърли един кратък преценяващ поглед на огромната вече претъпкана бална зала, за да се увери, че никой не им обръща внимание, а след това бързо прегледа състоянието на корсажа на Шарлот.

— Тъ... не, не наистина. Но само ако човек стои пред теб и е на твоята височина, както съм аз, скъпа. Ако е някой по-висок от теб и притежава набито око... да речем някой като лорд Тристан, тогава всичко, което трябва да направи, е да погледне неестествено пълното ти деколте, за да различи копринените подплънки, напъхани вътре.

— О — отвърна Шарлот с изтънял глас. Тя сведе поглед и започна да заглажда въображаемите гънки по бледорозовите си поли. И тогава с леко поклащане на главата, духът ѝ отново стана жизнерадостен. — Предполагам, че ще трябва да отида до стаята за освежаване, за да се оправя, тъй като съм обещала следващия танц на лорд Тристан.

Маделин не успя да се сдържи и се усмихна. Тази вечер Шарлот бе изпълнена с ентузиазъм, близък до този на булка в навечерието на

сватбения ѝ ден. Колко щеше да я заболи, да види как настроението на приятелката ѝ се смачква, ако Тристан разбие сърцето ѝ.

Той щеше да избере невестата си в полунощ, като ѝ подари букет от парникови червени рози. Маделин стисна зъби. Сега трябваше да е почти полунощ. И имаше вътрешното усещане, че жената, която Негово Благородие ще избере, е Хариет Бийчъм. Маделин бе споделила подозренията си с Шарлот тази вечер, докато се обличаха за бала, но надеждите на приятелката ѝ оставаха все така стабилни.

Все пак тя беше тук заради Шарлот, в случай, че приятелката ѝ се нуждае от рамо, на което да поплаче или търпелив слушател, който да изслуша нещастieto ѝ. Поне това можеше да направи, за да се отплати на Шарлот, че изслуша еднообразното ѝ дърдорене за Гейбриъл снощи.

В интерес на истината, Маделин не искаше да присъства на бала. Тя много повече предпочиташе да се скрие в определената за нея стая, докато дойде време да заминат за Лондон. Но Шарлот се нуждаеше от нея и тя не можеше да си представи, да не е до приятелката си. Припомни си, че това е една от основните причини, заради които бе решила да дойде в Уолвърест по начало.

Така Маделин продължи да отпива от лимонадата си — въпреки че гърлото ѝ все още гореше от задавянето — и деликатно се огледа из стаята, старайки се да не изглежда така, сякаш отчаяно търси с поглед Гейбриъл.

В горния край на помещението бе разположен оркестърът. Големи ивици от падащи драперии с цвят на слонова кост висяха от тавана и частично заобикаляха ансамбъла и стаята с ефирна красота. Тази атмосфера се допълваше от стената от френски прозорци, които бяха оставени широко отворени.

Полъх от свеж въздух издигаше тъканта около оркестъра и караше стотиците излъскани с пчелен восък свещници да трептят, само за да загорят с нов живот, след като полъхът се успокои за пореден път.

Той беше тук, можеше да го почувства. Ръцете ѝ настръхнаха и тя потръпна, когато си помисли за топлината, която щеше да разцъфти в нея само след един поглед на Гейбриъл.

— Между другото — каза Шарлот, изтръгвайки Маделин от размишленията ѝ, — даваш ли си сметка, че сме в тази бална зала от близо три часа и все още не сме виждали твоя херцог?

Маделин се наведе, за да постави празната чаша на масата за освежаване.

— Той не е мой херцог, Лоти. И моля те, говори по-тихо — помоли тя тихо. — Само защото не можеш да видиш лицата на никого, не означава, че не могат да те чуят. Трябва да носиш очилата си. Притеснявам се, че може да се препънеш някъде.

Шарлот сви рамене.

— Ще бъда много внимателна и обещавам да...

Тъй като гласът на Шарлот заглъхна, Маделин погледна нагоре и видя приятелката ѝ да хвърля крив поглед точно над дясното ѝ рамо.

— Какво има? — попита Маделин, без да се обръща. — Или по-скоро, кой е това?

— Не съм сигурна. Безспорно е мъж. Висок, определено арогантен и идва право в тази посока.

Дали беше Гейбриъл? Маделин едва имаше достатъчно време да помисли дали усещането, което изпитваше, бе надежда или ужас, когато почувства безпогрешно силния, топъл мъж зад себе си.

Тя се обърна и се взря в кехлибарените петънца в очите на лорд Ротбъри. Раменете ѝ видимо се отпуснаха.

— Е, сега. Това облекчение ли беше — каза провлачено графа, заставайки между дамите, — или разочарование, че аз съм този, който стои пред вас?

Маделин отвори и затвори уста. Нямахше представа какво да каже, че да не го обиди или да се издаде.

За щастие, той се ухили и леко поклати глава, оставяйки я да разбере, че не очаква отговор. Ротбъри се обърна към Шарлот.

— Мис Грийн — отговори той, като се наведе над облечената ѝ в ръкавица ръка за поздрав. — Мога ли да кажа колко прекрасна... — И изведнъж той млъкна, а учтивата му усмивка замръзна, когато острия му поглед примигна и след това се съсредоточи върху корсажа на Шарлот. Бавно се изправи в цял ръст и прочисти гърлото си. — Ах... вашата... прелест е доста изобилна... тази вечер — каза той и устните му трепнаха с прикрита развеселеност.

— Ами, благодаря ви — промърмори разсеяно Шарлот, навеждайки се за един бърз реверанс. Очите ѝ не бяха върху него, а някъде зад него. Дългият кадрил най-накрая бе към своя край,

предположи Маделин и Шарлот трябваше да отиде и да оправи роклята си преди Тристан да поиска своя танц.

— Моля да ме извините. Има нещо важно, което изисква присъствието ми незабавно — каза тя, усмихвайки се многозначително на Маделин. — Милорд.

— Разбира се — промърмори Ротбъри.

Шарлот направи отново лек реверанс, а Ротбъри се поклони. И после тя изчезна по посока на дамската стая за освежаване, ужасявайки Маделин, като я остави насаме с греховния граф.

Той проследи приятелката ѝ с повдигната вежда, докато тя не изчезна от погледа му.

— Ще бъде чудо, ако успее да премине през балната зала и да се върне, без да се блъсне в някоя мраморна колона.

Ротбъри обърна непоклонително хищническият си поглед обратно към Маделин. Когато заговори, гласът му бе странно потаен.

— Задвижил съм план, за да ви помогна.

Челото на Маделин се сбърчи.

— Умолявам ви, не говорете с гатанки. Трябва да се погрижа за мис Грийн. Да ми помогнете за какво?

— За херцога.

Сърцето ѝ се сви и тя се надяваше емоциите ѝ да не са се отразили в очите ѝ.

— Няма за какво да ми помагате по отношение на херцога.

— Ах, разбира се, че има — каза той провлечено. — Само че аз размислих.

Раздразнението ѝ нарасна и Маделин почти изръмжа. Тя нямаше представа защо, но този човек винаги имаше такъв ефект върху нея.

— Размислихте за какво?

— Да ви кажа.

— Обикновено, бих изразила разочарованието си — каза тя със съдържана усмивка, — но тъй като нямам идея за какво, за бога, говорите, просто ще трябва да бъда търпелива.

— Добре. Да тръгваме тогава — каза той, като взе ръката ѝ и я постави на лакътя си.

Когато тя се опита да я освободи, Ротбъри притисна ръката си върху нейната, хващайки я в капан. Сега тя трябваше да дръпне рязко

ръката си, за да се откъсне от хватката му, а това щеше привлече нежелано внимание.

— Чудех се дали ще направите една обиколка на стаята с мен, мис Хейууд — каза той, без да чака отговора ѝ. — Мисля, че тези врати ще ни отведат директно до розовата градина. А аз така обичам разходките в градината в полунощ, а вие?

Ударите на сърцето ѝ запулсираха в ушите ѝ. Тя не знаеше какво е намислил графът, но тялото ѝ реагира така, сякаш току-що ѝ беше казал, че отива в затвора за длъжници.

— Какво правите? — попита Маделин с пресипнал от страх глас.

— Правя ви херцогиня.

Извисявайки се над почти всички в балната зала, Гейбриъл стоеше с гръб към отворените френски прозорци, а хладният въздух, който се носеше зад него, перфектно отговаряше на настроението му. Той внимателно наблюдаваше Маделин, докато тя разговаряше с мис Грийн. Маделин го търсеше. Знаеше го. О, тя доста добре се преструваше, че я интересуват декорациите на Розалинд, но Гейбриъл не пропусна как очите ѝ обхождат тълпата непрекъснато.

По дяволите, тя изглеждаше невероятно. Балната ѝ рокля бе от светлосин сатен с бродирана бяла панделка на подгъва, която съответстваше на копринената лента под гърдите ѝ, които, разбира се, привлякоха оценяващото му внимание. Тъмночервените ѝ къдрици бяха събрани в сложна прическа с черешови филизи, които бяха закрепени отгоре и се спускаха по задната част на главата ѝ. Той сви ръката си. По дяволите, как копнееше да усети копринената ѝ коса в ръцете си и върху голите си гърди.

Но тогава той осъзна, че няма значение как бе облечена тази или всяка следваща нощ. Искаше я, независимо дали всяка проклета къдрица беше на мястото си или всичките бяха в безпорядък. Всъщност я предпочиташе несъвършена, спонтанна, кикотеща се и пряма. Това бе причината, поради която се влюби в нея още в началото. И беше глупав задник, задето я накара да повярва, че ще пожелае да я промени, след като се оженят.

— Хъ-хъм.

Някой прочисти гърлото си от лявата му страна.

— Хъ-хъм.

Ноздрите му пламнаха, когато около него се разнесе остра миризма на кисело вино. Чу звук. Като че ли някой се оригна. Гейбриъл примигна, когато нестабилната жена застана пред него. Перото от щраус в чалмата ѝ ефективно препречваше гледката му към Маделин.

Той се намръщи.

— Лейди Бийчъм.

Тя го дари със замаяна усмивка. В пианото си съзнание, помисли си Гейбриъл, жената явно се смяташе за особено очарователна.

— Ваша Светлост. — Дамата протегна ръката си и той нямаше друг избор, освен да се наведе над нея като джентълмен, какъвто бе възпитан да бъде.

В същото време тя се наведе да направи реверанс, но бе толкова нестабилна, че Гейбриъл трябваше да я подкрепя за лакътя, за да не падне.

— Дошла съм да ви поздравя — възкликна лейди Бийчъм, като отвори ветрилото си и започна да го размахва бързо пред лицето си.

— А поводът за това е...

— Предстоящата сватба, глупчо.

— Аха — каза Гейбриъл, като отстъпи назад. Господи, дъхът ѝ бе отвратителен. — И аз ви благодаря от името на Тристан.

— Не, не, не — отвърна тя, като на всяка дума го смушкваше в гърдите. — Чух го на доверие... не, с увереност. Май не това исках да кажа. — Тя хлъцна. — Какво казвах изобщо, добри човече?

— За сватбата — подсети я Гейбриъл.

— О, да! — Тя се усмихна. — Боже, какъв сте красавец. Ако бях двадесет години по-млада, щях да ви пожелаю за себе си. Имате външност на пират. — Тя му намигна. — Такъв дяволски добър външен вид и арогантна походка. Жалко, че винаги сте намръщен.

— Лейди Бийчъм, моля ви — каза той и дълбокият му глас се превърна почти в ръмжене.

— О, добре тогава. Какво хубаво може да излезе от това да се предизвиква гнева ви? — Тя замълча, навлажнявайки устните си, сякаш вкухва сочна хапка клюки, която бе на път да сподели. — Чух от сигурен източник, че лорд Ротбъри и мис Хейууд ще се женят. Сгодили са се този следобед. Можете ли да повярвате?

За секунда той се почувства така, сякаш сърцето му спря да бие. И после челото му се сбърчи още по дълбоко, ако това изобщо бе възможно. Веднъж вече беше послушал тази жена, когато му бе казала, че в тъмния коридор обикалял гост и тогава това бе довело до недоразумение. А и бе очевидно, че жената доста се е подкрепила с напитки.

— Сигурно грешите, виконтесо — каза той.

— О, не — каза тя и го погледна ужасено при самата идея. — Чух го от устните на графа. И като си помисля, че мис Хейууд си е хванала граф. Е, да го хване и да го задържи за цял живот, ето какво трябва да направи момичето. Не всеки ден някой с нейния нисък произход се омъжва толкова добре.

Гейбриъл кръстоса ръце пред гърдите си и повдигна вежда.

— Нека не забравяме, мадам, че мис Хейууд е ваша племенница.

С известно задоволство, Гейбриъл наблюдаваше как лейди Бийчъм премигва в очевидно учудване, осъзнавайки, че току-що се е обидила сама. Ако не беше пияна, жената със сигурност щеше да хване грешката в преценката си, преди да излезе от устните ѝ.

— И отново казвам — смятам, че грешите — отсеке той и от изражението ѝ му се стори, че тя направо може да издъхне на място.

Дамата примигна и поклати глава, сякаш за да я прочисти.

— Ако не ми вярвате, млади човече, просто погледнете към тях. — Отдръпвайки се настрана, тя размаха ветрилото си по посока на Маделин.

И ето че там видя Ротбъри да държи ръката на Маделин, докато вървяха към отворените врати, най-отдалечени от мястото, на което стоеше той. Нямахше съмнение, че намеренията на графа бяха да примами Маделин в градината, където да я прельсти.

— Вижте го! — лейди Бийчъм сияеше. — Не изглежда ли влюбен?

Докато думите излизаха от устата на виконтесата, Ротбъри се наведе и положи две продължителни целувки върху кокалчетата на Маделин. И тогава... тя се усмихна... или това беше гримаса? Не можеше да каже от толкова далеч и не бе готов да изрази мнение по въпроса за предполагаемия ѝ годеж. Но планираше да разбере веднага.

Всички мускули в тялото на Гейбриъл се стегнаха, особено предмишниците и юмруците, и той се забори с желанието да се втурне

през балната зала и да изблъска настрана всеки, който се изпречи на пътя му.

— Извинете ме, мадам — промърмори той и без да чака отговора ѝ, си проби път през тълпата от гости.

— Ако целунете ръката ми отново, ще ви ухапя — заяви Маделин с фалшива усмивка.

— Боже мой. Обикновено такова изявление би имало ефект върху мен, захарче. Въпреки това — усмивката на графа се задълбочи, — лошото ви настроение ме кара да се питам, защо изобщо си помислих да ви помагам.

— Позволете ми да ви уверя, че не желая и нямам нужда от вашия специфичен стил на помагане. — Хващайки го неподготвен, Маделин успя да се освободи от здравата хватка върху пръстите ѝ. — Какво се надявате да постигнете в крайна сметка?

— Да предизвикам буря от ревност.

— У кого?

— Херцогът.

Тя въздъхна раздражено.

— Защо бихте искали да направите това?

— Може да си помислите, че е дребнаво от моя страна, но не харесвам приятелчето. Искам сестра му, а той е решен да я пази от мен. Да го измъчвам малко, като закачам това, което иска — тази, която иска — точно под носа му, ми носи голямо удоволствие. Око за око, както се казва. — Острият му поглед се премести от лицето ѝ към тълпата за миг. — И ето че очевидно в него няма дори милиграм самоконтрол, защото той вече е тук.

Маделин едва имаше време да наложи маска на безразличие върху лицето си, преди Гейбриъл да спре рязко пред нея. Тя погледна към него, но той се взираше намръщено в Ротбъри.

На графа трябваше да му се признае, че издържа погледа на Гейбриъл, без да трепне. Изражението му бе толкова напрегнато, че ако тя беше на мястото на Ротбъри, щеше да подвие опашка и да побегне в нощта.

В горния край на стаята оркестърът изсвири серия от хармонизирани тонове, за да даде знак за започване на валс. В отговор,

Маделин огледа стаята и откри Шарлот, която се отправяше към подиума за танци под ръка с лорд Тристан. От един поглед разбра, че тя не е намерила стаята за освежаване и следователно не е успяла да премахне голямото количество коприна от корсажа си. Маделин вътрешно се сви. Трябваше да отиде с нея, но тогава се бе появил Ротбъри и бе объркал ума ѝ.

— Уолвърест — поздрави графът. — Виждам, че сте решили да се смесите с гостите си тази вечер. Доста шокиращо, наистина.

Гейбриъл отговори с тежка въздишка и продължи да се взира в Ротбъри.

— Бихте ли ме извинили — заяви лорд Ротбъри, проявявайки най-накрая здрав разум. Той се поклони леко над облечените в ръкавица пръсти на Маделин. — Въпреки че желая да остана в присъствието на съблазнителната мис Хейууд, съм обещал този танц на мис Белинда Феърборн и не бих искал ме обвини в неучтивост за това, че съм я завлякъл в последната секунда на подиума. До нови срещи, мис Хейууд — завърши той, оглеждайки я безсрамно от горе до долу с хищнически поглед. С усмивка, излъчваща самодоволно удовлетворение, графът бавно се отдалечи.

Напрежението надвисна тежко и осезаемо, когато Маделин и Гейбриъл останаха сами без други дразнителни. Неспособна или нежелаеща да срещне погледа му — не беше сигурна кое точно — тя преглътна и намери за доста интересна малката част от паркета между нея и Гейбриъл.

Когато той най-накрая проговори, тихият му глас сякаш проникна чак до костите ѝ.

— Изглеждаш изключително красива тази вечер.

Главата ѝ рязко се вдигна при нежно изречените думи. Обгърна я топлина, приятна, но неканена, докато се взираше в искрящите сини дълбини на очите му. Тя го обичаше, в това нямаше съмнение. Но имаше нещо ново и странно в очите му, което ѝ говореше. Нещо, което тя не бе виждала никога преди и умът ѝ се опитваше да му даде име. В следващия момент разбра.

Това, което разпозна в погледа му, бе уязвимост. И усещането, което тази гледка предизвика у нея не ѝ хареса. Почувства се обезоръжена, а изражението му я накара да иска да го прегърне и да му

прости за обидното предложение, вместо да стъпи на пръстите на краката му и го нарече надут мерзавец.

Но каза само:

— И ти изглеждаш много красив. — Тя се усмихна като глупачка, когато той прие комплимента ѝ с леко кимване.

Всъщност да кажеш, че изглежда красив, бе омаловажаването на годината. Той беше толкова сурово поразителен в своето официално вечерно облекло, че почти я болеше да го гледа. В действителност бе хубаво, че никога нямаше да бъде неин съпруг. Беше толкова греховно привлекателен, с тези очи и мастиленочерни коси, че тя вероятно щеше да се взира в него по цял ден и в крайна сметка да се блъска в стени и затворени врати.

— Трябва да призная — започна той, като се приближи до нея, — че не очаквах, да бъдеш тук тази вечер.

— Мислеше, че ще се крия в стаята си, предполагам — каза тя хладно.

— Честно казано, да.

— Ами — каза тя, повдигайки малките си рамене, — докато сме така откровени, аз също не очаквах да те видя тук.

— На собствения ми бал? — попита той невярващо. Гейбриъл наведе главата си, близо до ухото ѝ. — Ти ме очакваше тук. Признай си, любов моя. Претърсваше тази бална зала за мен, откакто малкият ти красив крак стъпи в нея.

Тя завъртя очи. Арогантен мъж. Проницателен, но напълно арогантен.

Гейбриъл ѝ предложи дясната си ръка.

— Ще ми окажеш ли честта да танцуваш с мен, Маделин?

Нервите ѝ се опънаха от тревога, както винаги, когато някоя смела и състрадателна душа я поканеше на танц. И както в миналото, погледът ѝ потърси и безпогрешно откри Присила в тълпата. Тя говореше с Бернадет Феърборн, но гледаше Маделин. В погледа на Присила пламна надежда, когато очите ѝ се плъзнаха напред-назад между нея и херцога.

Гейбриъл завъртя глава и проследи погледа на Маделин. Присила кимна леко в знак на признателност към вниманието му, но той я пренебрегна, обръщайки се отново към повереницата ѝ.

— Да не си посмяла да направиш това заради нея — промърмори той. — Ако приемеш предложението ми, го направи само и единствено, защото това е твоето желание.

Маделин искаше да му откаже, но когато го погледна видя, че тази проклетата уязвимост отново се прокрадва в очите му. Тя се протегна и постави ръката си в неговата. Но болката, която бяха предизвикали думите му от предишния ден, загърмя в ушите ѝ като чук върху месингова камбана.

Гейбриъл я поведе към подиума, където другите танцьори очакваха първите звуци на валса. Тълпата се раздели пред тях. Гостите наблюдаваха случващото се в залата с любопитство. Придружителите и обнадядени майки от висшето общество се тълпяха зад ветрилата си, като шепнеха и изказваха своите предположения.

— Сигурен ли сте, че искате да рискувате, сър — попита Маделин с напрегнат глас. — Шансовете са най-неблагоприятни за вас и вашите пръсти. — Тя почувства, как той се скова до нея, но не можеше да се спре. — Бихте ли искали да се консултирате с леля си, преди да продължите? — Маделин му се усмихна мило, когато той обърна глава, за да я погледне. Очите му светеха с мрачно обещание. Тя го забеляза, но не обърна внимание и продължи: — Може би лейди Юджиния би могла да предложи учител по танци.

Музиката започна веднага след като се присъединиха към другите танцьори. Гейбриъл се обърна към нея намръщен и един кичур от тъмната му коса се плъзна напред, като почти закри окото му. Той взе дясната ѝ ръка в неговата, а другата намести на кръста ѝ, вместо на гърба ѝ, и я притисна малко повече от необходимото. Тя едва се въздържа да не се сгуши във високото му изваяно тяло.

Повеждайки я умело в стъпките на валса, той ѝ отправи усмивка, но в нея имаше толкова топлина, колкото и в замръзнало езеро.

— Коментарите на нетактичната ми леля бяха незначителни в сравнение с тези, които обществото може, и най-вероятно ще направи, за да разпердушини духа ти.

— Хмм. Едва ли биха казали такива неща на херцогиня.

— Може би не в твое присъствие, но определено зад гърба ти. — Изражението му омекна. — Коментарите им ще стигнат до теб и болката, която ще нанесат, ще бъде не по-малка, отколкото, ако го

кажат в лицето ти. — Той се загледа в нея за един дълъг миг. — Само се опитвах да те защита, Маделин.

Тя не знаеше какво да отвърне на това изявление, но знаеше как подействаха думите му на решението ѝ и доводите, поради които не можеше да се омъжи за него. Недоволна от себе си, тя погледна настрана.

Всички двойки танцьори около тях се въртяха с перфектна точност. Маделин се замая и почти изгуби равновесие, докато се взираше в тях. Балната зала внезапно се превърна във въртящ се калейдоскоп.

Тя примигна, но я връхлетя още по-голяма замаяност. Изведнъж сякаш лицата на танцуващите се стопиха и превърнаха в неясни петна.

— Гейбриъл — прошепна тя обезумяла. — Ще объркам стъпките.

— Аз няма да го позволя — увери я той.

— Не, Гейбриъл. Наистина ще падна. — Коляното ѝ като че ли отказа за момент, но с неговата твърда подкрепа, тя не залитна и продължи да поддържа ритъма си. За нея това беше цяло чудо.

— Погледни ме в очите — промърмори Гейбриъл. — Довери ми се, Маделин.

Тя отстъпи неохотно, знаейки, че той има предвид нещо повече от това да вярва в способността му, че ще я предпази да не падане по лице на пода.

С угълчето на окото си тя видя как приятелката ѝ танцува с лорд Тристан и се кикоти от наслада.

— Брат ти ще разбие сърцето на Шарлот. Без съмнение момичето ще плаче в продължение на дни и завинаги ще изгуби надежда да открие истинската любов. И всичко това ще бъде по твоя вина, задето организира този нелеп бал.

Очите му потъмняха.

— Ти отчаяно се опитваш да намериш причина, заради която да ме мразиш, но не можеш да откриеш такава. — Той хвана кръста ѝ малко по-здраво. — Мис Грийн е интелигентна жена. Със сигурност е осъзнавала какви могат да бъдат последиците за сърцето ѝ, преди да вземе решението си да се влюби в брат ми... за разлика от теб.

— Значи, сега аз съм глупавата — предложи тя по-остро. — Осъзнаваш ли колко скъпо ще се окаже да бъда твоя съпруга? Сега,

след като разбра що за идиот съм, ще трябва да наемеш учител и за моето образование.

— А ако има дете?

Тя едва не спря наред танца.

— Ще зная след седмица, ако нося... — Гласът ѝ заглъхна, когато тя съвсем внезапно остана без въздух. Честно казано, всичко се беше случило толкова бързо, че изобщо не бе размишлявала върху възможността, че може да са заченали бебе. Бебе. До този момент дори не бе осъзнавала, че иска такава.

Ротбъри и мис Феърборн се завъртяха твърде близо и почти се сблъскаха с тях.

Гейбриъл хвърли страховит поглед на графа, преди да върне вниманието си към Маделин.

— Не ми се нравят приятелите ти — заяви той с намек на недоволство в гласа. — Кажи ми, че не си му обещала да танцуваш с него.

Как смееше да демонстрира такава ревност! Той нямаше никакви права над нея. Тя му бе отказала. И ако я попиташе отново, щеше да получи същия отговор. Със сигурност бе откраднал сърцето ѝ, но ѝ го върна потъпкано и поругано, след лекомислените думи, които ѝ наговори в перголата.

Нещо вътре в нея прещрака. Може би заради тона в гласа му или заради начина, по който я гледаше. В очите му светеше открито чувство за притежание и изведнъж ѝ се прииска да го нарани.

Да го нарани по начина, по който той я бе наранил.

— Обещах на графа много повече — отговори тя, преглъщайки връхлетелите я угризения и съжаления от набързо изречените думи.

Танцът приключи внезапно. И също така рязко, Гейбриъл я освободи от прегръдката си, а очите му станаха студени и твърди. Той се поклони вдървено и закрачи надалеч, оставяйки я с бързина, която отне дъха ѝ.

— Гейбриъл, почакай — извика тя, без да обръща внимание на няколкото шокирани ахвания, които дойдоха от хората около нея. Но той продължи да се отдалечава и скоро излезе от залата и се запъти незнайно накъде.

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо. Маделин стоеше там сама, с очи преливащи от сълзи. *Какво направи, глупаво момиче?*

Тя вдигна брадичка, подготвяйки се да се изправи пред скандализираните лица на гостите, които бяха чули как произнася името на херцога. Но след като събра смелост да се огледа, забеляза, че погледите на всички като че ли бяха насочени към точка в другия край на стаята. Надигайки се на пръсти, Маделин видя как лакей с каменно лице подава букет от тъмночервени рози на лорд Тристан.

— Полунощ е — промърмори Маделин. Тя потърси като обезумяла лицето на Шарлот в тълпата и най-накрая я забеляза, застанала до Хариет Бийчъм. Знойната брюнетка се усмихваше и пърхаше с мигли, а високите ѝ скули розовееха на светлината на свещите.

Шарлот не изглеждаше така спокойна. Тя не спираше да хвърля погледи на Хариет и корсажа ѝ, като след това поглеждаше себе си, сякаш ги сравняваше. Накрая се поизправи и изпъчи гърди.

Маделин достигна приятелката си, точно когато лорд Тристан се приближи до редицата от млади дами. Тя осъзна, че също би трябвало да стои тук като кандидат-невеста. Но някак си причината да бъде сред тях, нямаше нищо общо с лорд Тристан, а изцяло с Гейбриъл.

Различните нива на шум и шепот в просторната бална зала стихнаха в унисон, а след това напълно заглъхнаха и настъпи ужасно мълчание. Маделин сдържа дъха си.

Държейки букета пред себе си, лорд Тристан подмина близначките Феърборн, без да ги погледне. Те изглежда нямаха нищо против, помисли си Маделин. Източили вратове като двойка лебеди, сестрите като че ли бяха заети да гледат накъде изчезна херцогът.

Следваща в редицата бе Маделин. Той спря и я дари с крива братска усмивка. Тя не му отвърна, но сърцето ѝ сякаш скочи в гърлото, когато следващата му стъпка го отведе пред Шарлот. Лордът се изправи пред нея и ѝ се усмихна, а тя засия. Маделин сложи успокоително ръка на гърба на приятелката си.

Тогава лорд Тристан погледна надолу към букета от рози, сякаш копнееше да откъсне един цвят от него и да го подари на Шарлот. И това колебание разгневи Маделин. Той измъчваше милото момиче с имитация на нерешителност. Под ръката ѝ, сърцето на Шарлот туптеше с диво темпо, което накара Маделин да пожелае да изтръгне цветята от ръцете на лорд Тристан и да го удари с тях.

Ако продължеше с тези глупости дори само още една секунда, наистина щеше да го направи. И тогава, преди Маделин да успее да обмисли следващата си реакция, той направи крачка вляво. И връчи букета на Хариет Бийчъм.

Един час по-късно Маделин седеше срещу Шарлот на възглавничката до прозореца в стаята за гости на приятелката си.

След като се бяха отървали от фризуриите със стотици фуркети и бяха сменили стягащите бални рокли с мекия уют на своите халати, приятелките споделяха удобна тишина, всяка загубена в собствените си мисли.

В стомаха на Маделин се бе стаила огромна яма от празнота и студ, откакто Гейбриъл я остави в балната зала. Пропастта продължаваше да расте, оставяйки я да плува в болезнено съжаление заради набързо изречените думи. Тя се бе държала като отмъстителната ученичка и сега копнееше да отиде при него и да се извини. Само че бе прекалено уплашена, че той ще я отпрати.

И защо трябва да те интересува? Мъжът е безсърдечен, критичен, безчувствен глупак. Той трябва да ти се извинява!

Шарлот се прозина шумно, нарушавайки тишината и предизвика прозявка и у Маделин.

— Майка ти много ли е разочарована? — попита Маделин тихо и прегърна коленете си.

— Не, изобщо — отвърна Шарлот, сгушвайки се по-дълбоко в дебелото одеяло, с което се бе увила. Носът ѝ бе зачервен от плач, а гласът ѝ все още звучеше носово. — Не знам какво ще каже баща ми. Истината е, че сега, когато всичко свърши, аз съм по-притеснена за него, отколкото за състоянието на собственото ми сърце.

— Чувствам се ужасно заради теб — обяви Маделин. — Най-важната част от намеренията ми тук, бе да те предпазя от нараняване, да те накарам да видиш истинския характер на лорд Тристан, а се провалих. Съжалявам, Лоти.

— Моля те — отвърна Шарлот и се засмя кратко. — Трябва да престанеш да се извиняваш. Знаех, че шансовете ми са малки през цялото време. Ето защо се осмелих да опитам нови начини за... да се поправа, така да се каже, в името на конкуренцията.

— Мисля, скъпа моя, че трябва да намериш мъж, който да те намира съвършена такава, каквата си — отбеляза Маделин.

— О, моля те — Шарлот отхвърли думите ѝ. — Не всичко е загубено, Мади.

— Продължавай — каза тя, наблюдавайки приятелката си с трепет.

— Ако разбрах нещо от цялата тази афера, то това е едно ново чувство за неотложност и конкуренция. Ние сме толкова много, а има толкова малко ергени. Е, по-точно толкова малко, които да не са покрити със старчески петна или да не са достатъчно стари, че да могат да ни бъдат дядовци. — Шарлот пое дълбоко дъх, сякаш се приготвяше да разкрие някаква особено сочна клюка. — Тази вечер, след като лорд Тристан избра Хариет за своя невеста и двамата започнаха следващия валс — а ти бе почти завлечена до подиума за танци от онова младо момче, което носеше бричове за езда — този, който дойде незабавно, за да ме спаси, бе лорд Ротбъри.

— Ти го наричаш спасяване — каза Маделин подигравателно, — но аз смятам, че той е подло животно, което е забелязало ранено създание.

— Вярвам, че той има изкупващи качества — защити го Шарлот.

— Спри — каза Маделин, вдигайки ръка. — Чувствата ти са деликатни в момента и аз не желая да слушам повече глупости.

Шарлот изправи гръб и с все още променен от запущения си нос глас, заяви:

— Той е граф, красив е и има доход от тридесет хиляди годишно, а не е тайна, че си търси съпруга още от миналия сезон. Не мисля, че проявата ми на желание да го спечеля ме прави кандидат за Бедлам.

— Но точно Ротбъри ли? Та той е по-лош от Тристан.

Шарлот въздъхна.

— Предполагам, просто трябва да ти се доверя, че ще използваш добрата си преценка — каза Маделин.

— Да, трябва. В крайна сметка, аз мога да се справя... ъъ, с него. Така мисля. — Шарлот се усмихна, отблъсна се от пейката пред прозореца и се протегна. — Той знае ли, че го обичаш?

— Кой? — Изненадана от внезапната промяна на темата, Маделин сведе поглед към ноктите си и се опита да прикрие

изражението си с нещо, което се надяваше, че изглежда като незаинтересованост.

— О, я стига! Не се преструвай, че не знаеш за кого говоря.

Маделин въздъхна — тази вечер определено доста го правеше.

— Не мисля, че съм му го казвала досега — каза тя тъжно.

— А той казвал ли ти го е?

— Не.

— Мислиш ли, че те обича? — попита тихо Шарлот.

— За съжаление, мисля, че ме обичаше, само че аз отидох твърде далеч и съсипах всичко, както обикновено.

* * *

В ранния следобед на следващия ден Маделин седна на канапето в дневната на замъка Уолвърест. Стените на богато обзаведената стая бяха в бледожълто и бяло, придавайки ѝ весела, безгрижна атмосфера, която успя само да увеличи мрачното ѝ настроение.

Тази сутрин, след като се облече, тя поиска среща с Гейбриъл. Обаче икономът учтиво я информира, че херцогът вече не е у дома. Това можеше да означава две неща: че Гейбриъл е все още тук и не желае да говори с нея никога повече или че си е заминал, защото не желае да говори с нея никога повече. Тя въздъхна. Където и да беше той в крайна сметка, помисли си Маделин с натезало сърце, резултатът бе все същия. Бе толкова очевидно, че не иска да се занимава с нея. Тя предположи, че така и трябва да бъде. Гейбриъл щеше да се ожени за нея, ако се съгласи да се „поправи“. А тя отказваше да живее до края на живота си в опити да оправдае нечии други очаквания.

В дъното на коридора се чу пискливият глас на Бернадет Феърборн, който отекваше високо, докато тя се караше на един лакей, натоварил погрешно многобройните ѝ пътни чанти в каретата на някой друг.

С ръце на ханша, Присила потропваше с крак в ритъм с бърборещата Бернадет.

— Какво се предполага, че трябва да правим, докато той спори с тази опърничава жена? Семейство Грийн наредиха да подготвят

каретата им преди час и все още чакаме.

Маделин заглади гънките на лавандуловолилавата си пътна рокля. Ръкавиците ѝ бяха с цвят на слама и съответстваха на шапката ѝ с широка периферия.

— Трябва да отбележа, че нито Шарлот, нито майка ѝ са дошли.

— Да, очевидно е — каза Присила ядосано. — Това е проблемът, когато пътуваш с други хора. Никой никога не е готов да тръгне по едно и също време. — Тя разпери ръце възбудено. — Няма смисъл да стоя и да чакам тук. Ако искаме да тръгнем някога, по-добре сама да видя какво бави заминаването ни. — С тези думи мащехата ѝ напусна стаята и сивата ѝ връхна дреха прошумоля след нея.

Маделин се изправи и тъкмо щеше да се запъти към френските прозорци с изглед към малката градина и езерцето с лилии, когато от коридора се чуха стъпки.

— Добър ден, Маделин — каза Розалинд.

Кръглите ѝ сини очи бяха изпълнени с внимателна загриженост. Изглеждайки прекрасно в розовата си муселинена рокля, комбинирана с кадифено боне, сестрата на Гейбриъл прекоси стаята и взе ръцете на Маделин в своите.

— Добър ден — отвърна тя.

— Търсех те. — Розалинд я погледна в очите и добави: — Не е моя работа да знам какво се е случило между теб и Гейбриъл, но много се надявам, че ще изгладите несъгласията и ще подновите чувствата си.

Маделин се поколеба и стисна устни за миг, но после каза:

— Искях да говоря с него тази сутрин, но ми казаха, че той не е у дома.

Розалинд само кимна в отговор, което унищожи надеждата на Маделин, че сестра му може да ѝ разкрие местонахождението му.

— Чудех се... — Очите на Розалинд придобиха острота, която Маделин не бе виждала от краткия им разговор в оранжерията. — Няма ли да посетиш Уилоубрук, преди да се отправиш обратно към Лондон?

— Не мисля, че това ще бъде възможно. С мащехата ми заминаваме след броени минути...

— Защо не? — подтикна я Розалинд. — Ти си точно тук, в Йоркшир. Кога пак ще имаш такава възможност?

— Страхувам се, че няма смисъл. — Тя сви рамене. — Вече не е във властта ми... или по-скоро във властта на мащехата ми. Тя продаде имота точно онзи ден.

Устата на Розалинд се отвори в преувеличен шок.

— Колко ужасно! Е, това решава всичко. Идваш с мен. — Сграбчвайки ръката на Маделин, тя я задърпа към вратите на френските прозорци, които водеха навън.

Маделин нямаше друг избор, освен да я последва.

— Идвам с теб? Къде?

Отваряйки едната от вратите със свободната си ръка, Розалинд издаде звук, който прозвуча отчасти като въздишка, отчасти като разтревожен стон.

— В Уилоубрук. Току-що наредих да приготвят каретата за разходка. Днес е толкова хубав, необичайно топъл ден, нали?

— Ъх... наистина — каза Маделин, препъвайки се след Розалинд, която почти тичаше.

— И сега — продължи Розалинд, заобикаляйки езерцето с лилиите, — имам причина да я използвам.

Маделин не пропусна как хватката на Розалинд се затегна върху ръката ѝ. Без съмнение, сестрата на херцога се страхуваше, че ще падне вътре.

— Но не можем просто да се натрапим там, без предупреждение.

Розалинд само сви рамене.

— Напълно възможно е новите собственици дори да не са там все още, а ако пък е така, съм сигурна, че не биха имали нищо против да разгледаме отвътре, след като обясним на икономката защо сме отишли. Не би ли искала, Маделин?

— Да. Да, разбира се. — Тя прехапа долната си устна, опитвайки се да потисне внезапната нервност, която я обзе. — Ами мащехата ми? Тя ще ме търси.

Розалинд махна с ръка, докато заобикаляха един завой, който ги доведе до предната алея.

— Прислужницата ми ще ни покрие. — Крачката ѝ се поколеба, но след това забърза отново. — Ъх... това, което имах предвид... е, че баронесата ще бъде твърде заета със събуждането на мисис Грийн — каза тя бързо. — Майката на Шарлот изглежда предпочита честите

дремки, но сега е в разгара на една доста дълбока, опасявам се. Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

Маделин не беше толкова сигурна. Когато се озоваха пред замъка, там ги очакваше лъскава карета със свален покрив. С помощта на лакей, облечен в ливрея, жените бяха качени в луксозната карета и настанени с лице една към друга.

— Видя ли? Не се тревожи — изчурулика Розалинд.

Маделин се усмихна учтиво и хвърли притеснен поглед към най-високата редица от прозорци. Тя се чудеше дали Гейбриъл е там и ги наблюдава. Всичко това ѝ изглеждаше много странно.

Файтонът се наклони и потегли напред по калдъръмения път, носейки се плавно.

Докато криволичеха през вътрешния двор и покрай двуетажната къщичка при портата, в ума ѝ се завъртя странно усещане. Въпреки това, тя не успя да го определи, така че пренебрегна чувството.

Розалинд грабна дебело синьо одеяло, разтвори го и го разпъна върху краката им.

— Ето така — каза тя с широка усмивка. — Нека да се облегнем и да се насладим на пътуването. Ще бъдем там по-скоро, отколкото предполагаш.

След известно време Маделин откъсна очи от сменящия се пейзаж и много предпазливо погледна към Розалинд. Сестрата на херцога седеше удобно облегната в кафявата кожена седалка и на устните ѝ играеше тайнствена доволна усмивка, докато светлите ѝ очи съзерцаваха гледката от хълмисти зелени кадифени полета, разделяни от дълги живи плетове или ниски каменни стени.

Маделин се принуди да се отпусне или поне да изглежда сякаш се наслаждава. Тя несъмнено оценяваше добротата и желанието на Розалинд да ѝ помогне да посети Уилоубрук. Нещо, което не беше в състояние да направи сама. Присила не би ѝ позволила, а тя знаеше, че не би могла да отиде сама. Но сега... беше толкова близо. И в крайна сметка, нямаше какво да загуби.

Присила бе съвсем недоволна от завършека на изминалите две седмици и най-вероятно щеше да продължи да прави живота ѝ нещастен. В интерес на истината, всичко, което Маделин трябваше да направи, бе да изчака Присила най-накрая да се откаже от амбициите си относно брака ѝ и да я изпрати да живее със застаряващи роднини

от женски пол, като компаньонка. И това не би бил толкова лош начин на живот, помисли си тя. Щеше да прекарва дните си в четене на глас, в носене на одеяла, в бърбрене, докато усъвършенства бродерията си... и в копнеж за Гейбриъл и живота, който можеше да има с него, ако не беше толкова унищожително упорита.

Вдигна поглед и забеляза, че ясният лазурен нюанс на небето болезнено много приличаше на цвета на очите на Гейбриъл, когато ѝ се усмихваше. Внезапно ридание разкъса гърлото ѝ и стомахът ѝ се обърна. Как, за бога, щеше някога да го забрави? И, не дай боже, как щеше да оцелее, ако се сблъскаше с него в Лондон?

В съзнанието ѝ бушуваше море от противоречиви емоции и Маделин се опита да изпъди Гейбриъл от мислите си и да се успокои. Тя наистина се стараеше да се наслаждава на топлото слънце и сладкия мирис на прясно подрязана трева, само дето сърцето ѝ продължаваше да се свива болезнено, тъй като той оставаше на първо място в ума ѝ.

Пътят към Уилоубрук за нейна изненада беше без коловози и кални локви. Още по-учудващо бе колко бързо се бяха озовали там.

При първия поглед към средно голямата двуетажна каменна постройка, сърцето ѝ се качи в гърлото. Заляха я спомени за детството ѝ, за здравата ѝ майка... и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Розалинд се протегна, хвана ръцете ѝ и ги стисна.

— Щастлива ли си или тъжна? — попита тя тихо.

— И двете — отвърна Маделин.

Каретата се завъртя, за да спре пред входната врата, която сега висеше накриво между ниската каменна стена. Прекалено развълнувана, Маделин не си направи труда да изчака, за да ѝ помогнат и просто скочи сама на земята.

До ушите ѝ достигна познат звук и тя се усмихна. На полето в далечината, по един баир се изкачваха овце, като блееха и се блъскаха една в друга към върха.

Нещо черно помръдна и привлече погледа ѝ. Тя видя един кон да пасе в ограден двор, в непосредствена близост до вече остарялата конюшня. Красивият звяр сигурно принадлежеше на мистър и мисис Уайт, които се грижеха за къщата или пък на новите собственици, помисли си Маделин.

— Не мога да повярвам, че съм тук — каза Маделин учудено. Усмихнатата, тя се обърна към Розалинд, която все още беше в каретата.

И тогава я осени онова странно чувство, което имаше, когато тръгнаха от замъка.

— Ти не каза на кочияша къде отиваме — заяви Маделин колебливо. — Знаела си още преди да дойдеш да ме вземеш, че ще ме доведеш тук. Права съм, нали?

Притиснала ръце в скута си, Розалинд потвърди думите ѝ с рязко кимване на главата.

— И имам да ти призная още нещо. — Тя си пое дълбоко дъх. — Аз бях.

— За какво говориш?

— Обувките, питието, писмото, заключването.

— Какво? — Маделин примигна изненадано. — Защо?

Деликатно извитите вежди на Розалинд се сбърчиха притеснено.

— Бях замислила всичко така, че да се срещаш с Гейбриъл по един или друг повод. Надявах се да си помислиш, че някоя от другите дами се опитва да провали шансовете ти и да говориш за проблема си с Гейбриъл. Мислех, че след като веднъж започнете да комуникирате, опитвайки се да разобличите виновника, не бихте могли да отречете привличането помежду ви. — Изречението ѝ омекна. — Маделин, мисля, че и двамата се влюбихте един в друг в момента, в който се срещнахте в онази градина. Вие си принадлежите. — Тя се усмихна и се засмя кратко. — Двамата сте толкова различни, но се допълвате един друг. Като две парчета от пъзел.

— Заедно, ние сме едно цяло — промърмори Маделин.

Тя се обърна към къщата. Забеляза разсеяно, че покривът се нуждае от поправка и два от прозорците на горния етаж са счупени. Къщата бе порутена, наистина.

Точно тогава се чу силен трясък, последван от нещо, което прозвуча като вик на човек. Конят на полето вдигна глава и помръдна ушите си. Секунди по-късно през един от счупените прозорци на горния етаж се разнесе голям облак от прах.

— Какво, за бога, стана? — Маделин премина през портата, пренебрегвайки лекото пробождане, което почувства, когато в палеца ѝ се заби тресчица.

Тя се втурна към входната врата. Когато я достигна, зад нея прозвуча тропот на колела. Обърна се точно навреме, за да види как каретата на Розалинд завива по пътя и изчезва.

Изостави я. Розалинд я остави тук, без превоз за връщане и съвсем сама... е, с изключение на онзи, който се беше пребил на горния етаж.

Запретвайки полите си, Маделин пристъпи в малкото антре и погледна наляво, в първата отворена стая. Познатата, почти забравена гледка на приемния салон я накара да се почувства, сякаш е в сън — ужасен сън, в който съществуването ѝ беше заличено. Стаята бе напълно празна. Нямаше ги уютните килими, картините, мебелите, както и колекцията от танцуващи порцеланови фигурки на майка ѝ, които стояха замръзнали в различни пози върху полицата над камината.

Сърцето ѝ заби лудо и тя продължи напред. Стъпките ѝ звучаха глухо, докато вървеше надолу по коридора, покрай празната стая за закуска и малкия кабинет на баща ѝ. Всичко изглеждаше толкова по-малко, отколкото го помнеше. Разбира се, последният път, когато бе стояла между тези стени, бе много по-малка.

Тя достигна до основата на тясното стълбище, колебаейки се дали да го изкачи. Подът изскърца над главата ѝ и тя погледна нагоре.

— Мисис Уайт? — извика тя. — Мистър Уайт?

Нямаше отговор, само още стъпки, но този път скърцането се придвижи към върха на стълбището. След секунда щеше разбере кой е на горния етаж.

Отгоре се появи висока сянка и след миг Гейбриъл — много разчорленият Гейбриъл — застана на върха на стълбите. Неговата мастиленочерна коса изглеждаше почти бяла от праха. Облечен само в бяла риза, с ръкави навити до лактите, панталони от еленова кожа и ботуши, той изглеждаше очарователен и видът му направо я подканваше да го целуне...

— Какво те забави толкова? — попита той намръщено. — Едва не се убих.

— Какво правиш тук? — попита тя в отговор, примигвайки към него.

Да види този великолепен мъж — мъжът, когото обичаше — в къщата си от детството, беше повече, отколкото можеше да понесе. Никога не се беше смятала за човек, който припада от умиление, но в този момент със сигурност се чувстваше по този начин.

Той се усмихна с крива, спираща дъха усмивка и протегна ръка към нея.

— Ела — каза той безгрижно. — Искам да ти покажа нещо.

Изведнъж сякаш с него я свърза невидима верига и Маделин започна да изкачва стъпалата. Когато стигна до върха, той не помръдна дори със сантиметър и тя беше принудена да се отърка в него. Светлият му поглед се сведе от очите към устните ѝ и се вдигна отново.

Къщата изведнъж стана прекалено гореща. Тя погледна към прашната му коса и забеляза, че това, с което бе посипана, покриваше също така и раменете му.

— Какво е това върху теб? — попита тя.

— Тавана.

— Не... — ахна тя и зяпна невярващо.

— Да — подчерта той с усмивка. — Претърсвах таванските помещения и изведнъж съвсем внезапно пропаднах.

Значи от това е бил трясъкът, който бе чула, когато пристигна преди малко.

— О, боже — каза тя и се опита да скрие усмивката си с ръка.

— Давай, смей се, ако искаш — каза той, правейки се на обиден. — Просто знай, че за малко щях да умра, без да успея да ти кажа, че те обичам.

Усмивката на Маделин първоначално бе колеблива, после изчезна за миг и накрая стана толкова широка, че бузите почти я заболяха.

— Обичаш ме?

Присвитите му очи блестяха със син пламък.

— Да.

— Обичаш ме? — повтори тя учудено.

— Да — повтори той нежно с усмивка, от която очите му се набръчкаха в ъглите. — Обичам те, Маделин.

Завладяна от емоции, тя се надигна на пръсти за целувка. Но той се отдръпна, докато стената не се опря в гърба му. Маделин се облегна предизвикателно на него, за да не падне. Опиянена от обяснението му в любов, тя пропусна предизвикателната светлина в погледа му.

Тя се надигна за още една целувка, но този път хвана слабите му наболи бузи в ръцете си. Затваряйки очи, тя пристисна меките си устни

към неговите. Гейбриъл изобщо не отвърна. Маделин бавно отвори очи и отдръпна устата си няколко сантиметра от неговата. Той дори не бе затворил очи.

— Какво има? — попита тя шепнешком.

— Маделин, сами сме.

— Знам — каза тя и направи нов опит.

Гейбриъл извърна главата си, избягвайки ловко целувката ѝ.

— Това не е никак благоприлично.

Неспособна да се спре, тя започна да разкопчава ризата му. После плъзна ръцете си вътре и погали плоския корем и топлите му гърди.

— Значи сега си господар на благоприличието?

Мили боже, колко силно желаше тази жена. Тя го подлудяваше с нежното си докосване, но имаха прекалено много неща за обсъждане и решаване, преди да стигнат по-далеч. Освен това, все още съществуваше проблема с Ротбъри.

— Ти принадлежиш на друг — заяви той и макар да знаеше, че не е вярно, искаше да чуе какво ще каже тя.

— Не, Гейбриъл — отвърна Маделин тихо. — Беше ужасно от моя страна, признавам, но аз не съм му обещавала нищо.

— Знам — отговори той с нахална усмивка.

— Така ли? — Тя го перна по рамото. — И ме остави да вярвам другояче?

Той сви широките си рамене.

— Искях да го чуя от устните ти.

— Държах се детински и го казах само за да те нараня. Съжалявам.

Най-сетне той я докосна, поставяйки големите си ръце на кръста ѝ, и цялото тяло на Маделин изтръпна от опиянение.

— Не. Аз съжалявам — започна Гейбриъл. Хващайки деликатно брадичката ѝ с палеца и показалеца си, той наклони лицето си, така че да може да се вгледа по-дълбоко в очите ѝ. — Ти ме плени още от самото начало, любов моя. Как съм могъл някога да си помисля да те променям? Прости ми.

— Вече разбирам — обясни тя делово. — Бих могла да изслушам някакви указания. Аз съм тромава и не съм грациозна, а...

— Не. — Той притисна пръст до устните ѝ, после целуна челото ѝ. — Ти си сладка, мила, покровителствена, интересна и спонтанна. — Той целуна носа ѝ. — Ти си красива, скромна, чувствителна и си пазителката на сърцето ми. Знам, че ще отнеме известно време, след като си отраснала с такъв звяр за настойник, но ще дойде ден, когато вече няма да се критикуваш, когато няма да вярваш толкова малко в себе си и ще започнеш да се обичаш точно толкова, колкото те обичам аз. Е, почти толкова, предполагам.

— О, Гейбриъл — каза Маделин тихо. — Аз също те обичам.

Той се усмихна, придърпвайки я към гърдите си в една разтапяща костите прегръдка. Тя се почувства, сякаш потъва в него.

— Прегръщаш великолепно, знаеш ли — промърмори тя със заглушен от ризата му глас.

Той се засмя тихо и след това попита шепнешком:

— А ти познаваш ли жена, на която ѝ липсва пръстен?

— Пръстен? — Тя се отдръпна леко от него, за да го погледне в очите. — Ти да не би...

— Да — каза той с копринен глас, а любовта и привързаността му към нея блестяха в очите му.

Той бръкна в малък джоб, пришит в талията на панталоните му и докато ровеше вътре я гъделичкаше. След това падна на колене пред нея и Маделин отново си спомни за онази нощ в градината му. Този път обаче, тя любящо зарови пръсти в косите му, изтръсквайки пращинките.

Държейки пръстена под сноп светлина, той ѝ го предложи.

— Омъжи се за мен, скъпа моя, съвършена невесто!

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя успя само да кимне. Усмихвайки се широко, Гейбриъл свали ръкавицата с цвят на слама от лявата ѝ ръка, издърпвайки всеки пръст един по един. Ръката ѝ остана гола и той постави продължителна целувка върху кокалчетата ѝ, а след това плъзна пръстена на пръста ѝ.

Докато се изправяше, Гейбриъл я издърпа към себе си и се наведе да я целуне. Маделин усети как нещо вътре в нея се отпуска и след това се освобождава. Изпълнена с шеметен възторг, тя отвърна на страстната му целувка с нежна пламенност.

Ръцете на Гейбриъл бродеха по гърба и кръста ѝ, обещавайки ѝ бъдещи удоволствия. Обхващайки задните ѝ части, той я приближи до

себе си и устните им се разделиха за споделено издихание.

— Чакай — промърмори тя, когато пръстите му започнаха да разкопчават роклята ѝ.

— Хмм? — Той подуши врата ѝ.

— Какво правиш тук? — Тя преглътна и погледна нагоре към него очаквателно.

— Тършувам. Надявах се да намеря някои от твоите вещи. Открих един стар сандък на тавана. Проблемът е, че пропаднах, преди да успея да стигна до него.

— Добре ли си?

— Достатъчно добре, предполагам — каза той, смеейки се на себе си.

Челото ѝ се смръщи.

— Но не си ли обезпокоен за новите собственици? Несъмнено трябва да си се свързал с тях и да си поискал разрешението им, преди да дойдеш тук?

— Маделин, аз съм новият собственик. Е, всъщност си ти. Все още има някои документи, които трябва да бъдат оправени, а и тук определено има нужда от малко работа, но аз купих къщата за теб.

Дъхът секна в гърлото ѝ.

— Наистина ли? — изписка тя.

Той кимна бавно и красивото му лице се разтегли от вълча усмивка.

— О, ти си най-милият мъж на света — възкликна тя, заливайки с порой от целувки цялото му лице.

— Но имай предвид, че не можеш да живееш тук — каза той предпазливо между целувките ѝ. — Ти ще живееш с мен, било то в провинцията или в Лондон. И няма да спиш никъде другаде, освен в ръцете ми. Винаги.

Тя кимна щастливо.

— Да, разбира се. Не мога да се сетя за по-идеално място, където да бъда.

И тогава устата му се притисна към нейната в една разбиваща мислите целувка. Маделин потръпна в отговор и вплете пръсти в копирената му коса. Той прекъсна целувката им, за да гризне меката част на ухото ѝ.

Носена от събитията, като лист от вятъра, тя все още имаше въпроси.

— Гейбриъл — каза Маделин, само че прозвуча като стон.

— Хмм?

— Знаеше ли какво е намислила сестра ти?

Той кимна и се отдръпна, за да я погледне в очите.

— Кога разбра? — попита тя.

— В деня, когато попадна в кабинета ми и спомена за проблема си. Имах подозрения, и след като танцувах с теб, я разпитах и тя призна вината си.

— Ядоса ли ѝ се?

— Не, изобщо — каза той, като я целуна бързо. — Въпреки че оценявам усилията ѝ — тя те доведе до тук, както ѝ наредих — аз бях пленен от теб и без нейното усърдие. Нямах как да го спра. Ти ме омагьоса.

Очите ѝ бяха на едно ниво с гърлото му и тя целуна основата на шията му, точно там, където туптеше пулсът му.

Гейбриъл преглътна конвулсивно.

— Къде, по дяволите, научи това?

— Ти го направи на мен в спалнята ти — прошепна тя и го щипна по гърдите.

— В спалнята *ни* — изпъшка той. — О, господи, има толкова неща, които възнамерявам да ти направя. Трябва да те предупредя... че ако някога се случи отново да попаднеш в личния ми кабинет, ще бъдеш напълно и изцяло похитена точно там, на бюрото ми...

— Това обещание ли е или заплаха?

— Избери сама, в зависимост от това, кое те вдъхновява да се държиш неприлично.

Тя се усмихна порочно на думите му, които бе казал по почти същия начин по време на събеседването ѝ, когато пристигна в началото.

— О, и... Маделин?

— Хмм?

— Ако някога ми се ядосаш, ще ми обещаеш ли нещо?

Тя кимна, а веждата ѝ се повдигна заинтригувано.

— Моля те, стой далеч от оранжерията — отговори той, разтривайки челото си.

Тя обви ръцете си около врата му и се съгласи с радостен смях.

ЕПИЛОГ

— Всички да дойдат! Казах, всички да дойдат на палубата — извика лейди Юджиния Дивайн във веселата жълто-бяла дневна.

Множество големи чаршафи, метли с различни височини, дълги възета и поразително количество от стратегически разположени мебели, бяха превърнали любимата стая на новата херцогиня Уолвърест в страхотен военен кораб, достоен за кралския флот.

— Качвай се на борда, неопитен моряко — продължи тя, но бе смушкана в гърба заради коментара си от един много нисък, бързоног мореплавател. — О!

Капитанската хартиена шапка застана накриво върху черната му коса, докато заобикаляше вдетинената си пралея, смеейки се. Светлите му очи проблеснаха като погледна през рамо. Той изписка радостно и се гмурна под ниските балдахинени драперии между двата стола с щитовидни облегалки, но точно преди да се скрие напълно вътре, тя се протегна и склучи ръка около глезена му.

— Какво нахалство! За това трябва да те накарам да изтъркаш палубата — възкликна тя, преструвайки се на обидена, — или най-малкото да те окова във вериги!

— Кажи, какво е направило момчето сега? — попита Гейбриъл, точно когато влизаше през вратата.

— Боже мой — каза лея му със смях, — не се мръщи така. Ние си играем.

— Татко! — Малкият моряк се изстреля светкавично от скривалището си и се затича към баща си с протегнати ръце.

Вдигайки момчето, Гейбриъл го дари със сърдечна прегръдка и го целуна по челото.

— Июу — възкликна той и избърса лицето си с опакото на ръката си.

— Ей, кой те научи на това? Не може да съм аз — измърмори Гейбриъл.

— Разбира се, че не — каза леля му и стана от земята, подпирайки се на една претрупана табуретка. — Така, както се държите със съпругата ти, някой би си помислил, че сте се оженили току-що, а не преди четири години — добави тя многозначително.

Гейбриъл се усмихна. Каква забележителна промяна бе настъпила в неговата леля през последните няколко години. Двете с Маделин се бяха уговорили да стоят далеч една от друга. Но след като синът им се роди преди две години, леля му не успя да остане настрана за дълго. Тя никога не бе имала свои собствени деца и за нея нямаше по-голяма радост от това, да обсипе сина на любимия си племенник с любов и внимание.

Само за няколко месеца заразителният смях и ведрия дух на жена му бяха спечелили сърцето на леля му. Тя му бе признала — насаме, разбира се — че е сгрешила за Маделин, че той е направил чудесен избор, и че тя е добра съпруга и прекрасна майка. И не след дълго, един ден тя лично бе казала тези неща на изненаданата Маделин.

— Гейбриъл? — извика Маделин от коридора. — Гейбриъл?

Връчвайки сина си на леля си, той притисна пръст до устните си, молейки да не го издават, а след това се мушна под същите чаршафи, изпод които синът му се бе появил преди малко.

— Мили боже — каза Маделин със смях, когато мина през прага на дневната. Ако не беше портретът на майка ѝ над камината — същият, който бяха открили на тавана в Уилоубрук преди четири години — щеше да си помисли, че е влязла в съвсем друга стая.

— Майкъл ли те накара да направиш всичко това? — попита Маделин.

— Я стига — каза Юджиния. — Момчето е само на две години и едва казва шепа думи. Как би могъл да ме принуди да направя такова нещо? Може да хвърлиш вината изцяло върху леля му. Направих го сама.

Маделин скептично повдигна вежда. Знаеше дяволски добре как тези светли сини очи могат да разтапят сърца и да убедят някого да изпълни волята му. Синът ѝ много приличаше на баща си в това отношение.

Майкъл се прозина, подтиквайки лейди Юджиния да действа. Тя се отправи към вратата и го наклони напред, за да може майка му да

постави целувка на пухкавата му бузка, след което обяви, че ще го заведе в детската стая, за да поспи.

— А виждала ли си Гейбриъл? — попита Маделин, но не получи отговор, тъй като жената започна да гука на Майкъл, без да й обръща внимание.

Маделин постави ръце на ханша си и огледа бъркотията.

— Е, надявам се, че добре са се забавлявали.

Тя изтъркаля малкото писалище от палисандрово дърво на предишното му място под прозореца и изведнъж чу странен звук, който идваше изпод драпираните чаршафи. Любопитството ѝ — да не говорим за страха — бе възбудено и тя се отправи натам на пръсти, молейки се Майкъл да не е осиновил още някое диво създание и да го е донесъл в замъка.

Маделин застана на ръце и колене, вдигна ръба на чаршафа... и незабавно бе издърпана вътре от силните ръце на Гейбриъл, които се склучиха около бедрата ѝ. Съвсем неочаквано, тя се оказа по гръб, притисната от познатата тежест на съпруга си. Топлата му уста незабавно похити нейната.

След един разкошно дълъг момент, тя успя с нежелание да се откъсне от него.

— Колкото и изкушаващо да знам, че може да бъде оставането ми тук долу с теб...

— Може да бъде?

— ... истината е, че трябва да стана и да оправя тази бъркотия. Шарлот ще дойде за чай след един час.

Той ѝ се намръщи — честно казано, би го нарекла цупене, ако не беше фактът, че е зрял мъж — а тя му се усмихна в отговор.

— Не — каза той, оглеждайки техния ленен пашкул. — Капитанът на този плавателен съд е поискал да се срещне насаме с вас в покоите му. Изглежда имате карта за съкровище, скрита върху вас и аз имам намерение да изследвам всеки сантиметър, докато не я открия.

— О, наистина? — попита тя, кикотейки се.

Той звучеше толкова сериозно.

— Наистина. — Кимна той, а сините му очи потъмняха от желание.

— Леле, колко си игрив — изтананика тя, когато той се притисна във врата ѝ.

— Учих се от майстор — отговори той и дъхът му опари кожата й. — Но първо, трябва да ми кажеш какво искаш.

— Какво...

Гейбриъл взе лицето й в ръце и я целуна звучно.

— Търсеше ме — каза той провлачено, прокарайки устните си по меката част на ухото й.

За миг Маделин не разбра за какво говори, защото тялото й бе залято от чувствените вълни на желанието.

— О, да — каза тя и се почувства глупаво, задето бе забравила. — Има нещо, което трябва да ти кажа.

Той спря, когато чу сериозния й тон.

— Какво е то?

— Е, мили мой... ще имаме още едно бебе.

Гейбриъл примигна и прекрасните му очи мигновено се насълзиха.

— Н-наистина ли?

Тя кимна щастливо и собствените й очи също се изпълниха със сълзи.

Надигайки се леко, той се плъзна надолу по тялото й и я целуна по корема.

— Обичам те — прошепна Гейбриъл и се върна обратно нагоре.

— И аз те обичам.

— Но все още няма да се измъкнеш оттук — каза съпругът й с палава усмивка.

— По заповед на капитана ли?

— Именно — прошепна той и я целуна с цялата си любов.

Издание:

Оливия Паркър. На лов за съпруга

Американска. Първо издание

ИК „Тиара Букс“, София, 2013

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Галя Иванова

ISBN: 978-954-296-909-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.